

Giao
Dich
Tinh Yeu

SachVui.Com

GIAO DỊCH TÌNH YÊU

Hữu Mộng

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sủng

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, 18+, HE, Lãng mạn

Một mối tình một đêm, một cuộc hôn nhân giữa hai người không biết nhưng xảy ra quan hệ một đêm mà đến với nhau. Cả Lâm Thảo và Thanh Tuấn lần đầu tiên ở cùng nhau một đêm, vậy mà hắn đề nghị cô làm người tình theo hợp đồng, nhưng Lâm Thảo không muốn những thứ này, dù cô có biết thân biết phận, cũng sẽ không khiến mình lưu lạc đến tận đây. Đêm quá sâu, hắn luôn không cho tôi ngủ..

Mục lục

- Chương 1: Bên tôi, một tháng ba trăm triệu
- Chương 2: Tình nhân nhỏ của anh
- Chương 3: Làm người phụ nữ của anh
- Chương 4: Anh sắp tới
- Chương 5: Uống ba viên thuốc tránh thai
- Chương 6: Không phải bạn trai thì là gì
- Chương 7: Võ Lưu Niên
- Chương 8: Màn tỏ tình xảy ra bất ngờ
- Chương 9: NGÀY MAI TÔI SẼ ĐI
- Chương 10: Em muốn tìm một người bạn trai
- Chương 11: ANH THÍCH ĐIỀU GÌ Ở TÔI
- Chương 12: Dính líu đến chuyện mất trộm
- Chương 13: Cô nhận tội
- Chương 14: Mang thai
- Chương 15: Tha thứ cho anh được không
- Chương 16: Anh sẽ đối xử tốt với em
- Chương 17: Em tin không_
- Chương 18: CẢM ƠN CÔ ĐÃ CHO TÔI CƠ HỘI
- Chương 19: Em cũng không biết là con ai
- Chương 20: Chúng ta kết hôn
- Chương 21: Giấy đăng ký kết hôn
- Chương 22: Sinh non
- Chương 23: Tiểu ngữ, anh nhớ em lắm
- Chương 24: Cháu trai nhà họ mạc
- Chương 25: MẸ LÂM PHƯƠNG
- Chương 26: Niềm yêu thích gần gũi
- Chương 27: Rời đi
- Chương 28: Em là của anh
- Chương 29: Đừng làm loạn nữa
- Chương 30: Cao ốc tài chính
- Chương 31: Con trai cô chết rồi

Chương 32: Anh ấy tới rồi

Chương 33: Vô cùng hổ thẹn

Chương 34: Em đẹp quá

Chương 35: Phần kết

Chương 36: Ngoại truyện

Chương 1: Bên tôi, một tháng ba trăm triệu

“Nhắm mắt lại, thuận theo tiết tấu của Tôi.”

Giọng nói đàn ông Thanh thấp dễ nghe, tràn đầy hormone nam tính, chậm rãi rót vào đôi tai người phụ nữ.

Giọng nói ấy mang theo sự mê hoặc trí mạng, khiến cho khóe mắt người phụ nữ bị vây hãm trên giường dần nhuộm màu tình ái, dưới sự cưỡng ép của cơ thể nóng ran kia mà ngoan ngoãn phục tùng.

Trong căn phòng mờ tối, cuối giường đung đưa từng nhịp nối tiếp từng nhịp, tiếng hít thở nặng nề Trần thấp như tấu nhạc, bản nhạc ngâm nga Thanh bỗng không có điểm dừng.

Quả là một đêm hoang đường. Lâm Thảo mở mắt ra, bên tai là tiếng hít thở Trần ổn của người đàn ông kia.

Lâm Thảo nhẹ nhàng bước vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, trên da từng vết đỏ trái rộng, trong lòng chợt cảm thấy ngọt ngào.

Cô làm sao dám tưởng tượng bản thân lại có thể tiếp xúc thân mật như vậy với Thanh Tuấn, người đàn ông cô đã yêu thầm bao năm nay.

Từ phòng tắm đi ra, cô lặng lẽ xuống bếp, giúp Thanh Tuấn chuẩn bị bữa sáng.

Nửa giờ sau, mọi thứ đã xong xuôi, Thanh Tuấn cũng xuất hiện ở

hành lang lâu hai.

Lâm Thảo giương mắt, liền bắt gặp tròng mắt đen láy mà sắc bén của người đàn ông đó, gò má cô hơi nóng, liền nhanh chóng cúi đầu, phát ra âm thanh mềm mại yếu ớt: "A Thanh, bữa sáng xong rồi."

Khóe môi cương nghị của người đàn ông mím chặt, toát ra hơi thở lạnh lùng: "Cô..."

Giọng nói này vẫn dễ nghe như đêm qua, chỉ khác điều thêm vài phần lạnh lùng.

Hai tay Lâm Thảo nắm chặt, trong lòng như có sợi giây đàn kéo căng, anh muốn nói tới chuyện hôm qua hay sao? Anh sẽ nói gì đây? Đồng ý để cô làm bạn gái anh ư? Sẽ chịu trách nhiệm với cô? Hay là nói chuyện khác...

"Cô tên là gì?"

Lâm Thảo ngẩn ra, trong đầu trống rỗng trong giây lát... Anh làm sao lại không biết tên mình...

"Em, em..." Bởi vì quá căng thẳng, Lâm Thảo nói chuyện có chút lắp bắp. "Tên là Lâm Thảo, anh..."

Anh dường như cũng không nhận ra cô.

"Lâm Thanh?"

"Lâm trong rừng cây, Thảo trong Thanh Thảo." Lâm Thảo vẫn luôn cúi thấp đầu, một mực nhìn mũi giày.

"Cô làm nghề gì?"

"Em, là cô giáo, cô giáo dạy âm nhạc."

Một lúc lâu sau, không có tiếng đáp lại. Mỗi phút yên tĩnh như vậy trôi qua Lâm Thảo càng cảm thấy quẫn bách, cô sợ mình đã làm gì sai khiến Thanh Tuấn mất hứng.

"Giáo viên lương tháng bao nhiêu?"

"Mười, mười triệu." Nghe Thanh Tuấn hỏi vậy Lâm Thảo liền đáp lại, xong liền cảm thấy con số mười triệu này quá mức mất mặt, lại nói thêm, "Bởi vì mới vừa tốt nghiệp, vẫn, vẫn còn trong giai đoạn thực tập."

Thanh Tuấn vẫn nhìn cô gái nhỏ trước mặt, thầm đánh giá trong lòng, đây là một người phụ nữ tương đối biết giá bộ, kiểu cách và có thủ đoạn.

Một cô giáo bình thường, lại có thể đến buổi tiệc hôm qua, còn hỏi thăm được sở thích của anh, nhất định đã tốn không ít công sức.

Phụ nữ vây quanh anh quá nhiều, người trước mắt này cũng tạm coi như Thông minh, vậy thì giữ lại đi.

"Bên Tôi, một tháng ba trăm triệu được chứ?"

Lâm Thảo kinh ngạc, bất ngờ ngẩng đầu lên hỏi lại: "Anh vừa, nói gì?"

Mãi đến khi Lâm Thảo ngẩng đầu, Thanh Tuấn mới nhìn rõ gương mặt của cô, một đôi mắt phượng, miệng anh đào cánh mũi nhọn, không tính là đại mỹ nữ, nhưng phải công nhận hai chữ thanh tú.

"Nếu như giá cả không thích hợp, cô có thể ra giá."

Lâm Thảo tự nhận bản thân không tính là quá đần, trong lòng lặng lẽ trào dâng nỗi chua xót, vẫn như cũ không biết điều nói: "Em, em không cần tiền..."

Giọng nói kia rất nhẹ, nhẹ tới nỗi Thanh Tuấn suýt nữa không nghe được.

"Sao?"

Lâm Thảo hít nhẹ một hơi, khoe miệng hơi giương lên, có chút giống nữ sinh hoạt bát cười một cái, nháy mắt với Thanh Tuấn một cái: "Em có thể làm bạn gái anh, không cần tiền."

Người phụ nữ với mái tóc đen nhánh vén ra sau thùy tai, tóc đen như thác đổ trên làn da trắng nõn, đôi mắt long lanh ngập nước, làn môi đỏ mọng tự nhiên, lần nữa quan sát kĩ như vậy, dường như lại xinh đẹp hơn ban nãy mấy phần.

Lâm Thảo nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm của Thanh Tuấn, trong đó như có một vòng xoáy rất lớn, sẽ hoàn toàn cuốn cô vào trong đó.

Bên tai là giọng nói Trầm thấp của người đàn ông: "Bạn gái của Tôi, cô xứng sao?"

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2: Tình nhân nhỏ của anh

Lâm Thảo ngưng hô hấp, nét mặt tràn đầy vẻ mất mát, dây đàn đang kéo căng trong lòng kia chớp mắt này chợt gãy một tiếng.

Anh là tổng giám đốc tập đoàn nhà họ Thanh, cô dựa vào đâu có thể làm bạn gái anh đây?

Cô... Cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Giờ phút này cô dường như đã hiểu, người đàn ông tối qua cùng cô vui vẻ cả đêm, đã không còn là chàng trai nghèo kia nữa.

Thanh Tuấn rời đi, để lại một mình cô trong căn phòng rộng lớn.

Anh không muốn để cô làm bạn gái, nhưng cũng không nói cô dứt đi, hẳn là muốn cùng cô giữ quan hệ trên giường.

Làm bà hai trong truyền thuyết? Hay còn gọi là tình nhân đây sao?

Lâm Thảo tự mình biết mình, trải qua một phen đấu tranh trong lòng, cuối cùng rời khỏi căn nhà đó.

Cô tuy nghèo, nhưng chí không nghèo.

...

Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc tập đoàn Thanh Thị, trợ lý đưa lên một phần văn kiện: "Sau khi thu dọn phòng ổn thỏa, cô ấy

liền rời đi. Thế anh đưa, cô ấy không cầm."

Thanh Tuấn hơi nhíu mày, độ cong trên môi mỏng tỏ ra chút nghi ngờ.

Người phụ nữ này không cần tiền? Muốn làm bạn gái anh?

Hừm... Cười giấu cợt một tiếng, Thanh Tuấn hoàn toàn ném cảnh xuân đêm đó ra sau gáy, ngón tay không nhiễm một hạt bụi cầm văn kiện nhanh chóng lật xem.

Mỗi ngày đều có hơn trăm tập hồ sơ lớn nhỏ chờ anh làm quyết sách, tình yêu nam nữ chuyện làm mất thời gian đó, anh không rảnh.

...

Chớp mắt khi cánh cửa biệt thự bị khóa lại, Lâm Thảo liền hối hận.

Năm năm, cô thật vất vả mới tìm được anh, chẳng lẽ liền dễ từ bỏ như vậy?

Cân nhắc nửa ngày, cô gạt hết lòng tự ái đáng chết kia qua một bên, ngồi ở cửa chờ anh trở về.

Bất kể là bạn gái, bà hai hay tình nhân, chỉ cần có thể bên cạnh anh, cũng đã là tốt rồi...

Lâm Thảo nghĩ sao liền làm vậy.

Một lần đợi này, không nghĩ tới chính là đến sáu giờ.

Cô mặc váy đỏ trong bữa tiệc hôm qua, dưới gió thu xào xạc cóng đến run lẩy bẩy.

...

Thanh Tuấn sau khi đi xã giao trở về biệt thự, cũng đã gần rạng sáng.

"Tổng giám đốc Thanh, anh uống nhiều rồi, em đỡ anh vào nhà." Một giọng nữ kiều mỹ từ chỗ ngồi tài xế truyền tới.

Đó là Diễm Quyên, người phụ nữ xinh đẹp hấp dẫn, quyến rũ động lòng người.

Lâm Thảo từ phía xa trông thấy có một chiếc xe lái vào biệt thự, từ phía xa trông thấy Diễm Quyên xinh đẹp ôm đàn ông phong độ trác tuyệt đó.

Chỉ có điều bởi vì ở quá xa, cô không thể chắc chắn người đàn ông đó là Thanh Tuấn. Mà thật ra cũng không phải không thể xác định, chỉ là không muốn xác định mà thôi.

Như quỷ thần xui khiến, cô đi về phía trước rất nhiều bước.

Nhìn Diễm Quyên sờ soạng bắp thịt trước ngực người đàn ông, lại cời ra giây thắt lưng của anh.

Được đàn bà ôm ấp yêu thương như vậy cũng không tệ, Thanh Tuấn... Cũng không có cự tuyệt.

Giống như... Giống như hôm qua vậy. Giống như hôm qua cô ôm lấy anh, kêu tên của anh, không muốn anh rời đi.

Thậm chí sau đó quần áo rơi xuống như thế nào, Lâm Thảo cũng không nhớ, chỉ nhớ mình đã bị Thanh Tuấn làm cho mê mết.

Khóe miệng cô giương lên vẻ tự giễu, trong lòng dấy lên chút chua xót, đôi mắt chột nóng ran, có vật gì như đang muốn rớt xuống, mà cô vẫn sống chết kìm nén lại.

Mắt thấy Diễm Quyên muốn bắt đầu dã chiến cùng người đàn ông trong lòng mình, Lâm Thảo nuốt xuống ngụm tanh ngọt trong cổ họng, dịu dàng lên tiếng: "A Thanh, lời anh nói sáng nay, vẫn tính phải không?"

Trong nhóm biệt thự khu nhà giàu, nửa đêm, không một bóng người.

Giọng nữ bất ngờ cất lên khiến Diễm Quyên lập tức quay lại nhìn Lâm Thảo đứng sau lưng, trong tròng mắt xinh đẹp tràn đầy căm ghét.

Thanh Tuấn nâng một chút mí mắt, giống Diễm Quyên nhìn về phía cô.

Lâm Thảo cả người màu lửa đỏ, mái tóc dài bị gió thổi tán loạn, có chút mị hoặc tựa Hồ Ly.

Trong đêm tối, làn da trắng nõn như phát sáng, chiếc váy đỏ càng khiến thân hình cô thêm tinh tế, đôi mắt dường như được nhuộm mực, đen nháy mà long lanh.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Thanh Tuấn khẽ híp lại một cái, lúc này mới giật mình, người phụ nữ này thật giống như còn đẹp hơn ban sáng.

Bị Diễm Quyên chêu ghẹo hồi lâu cũng không có phản ứng gì, mà nháy mắt này anh lại có cảm giác...

Chương 3: Làm người phụ nữ của anh

"Cô là ai vậy?" Diễm Quyên rất không vui, gần hai năm cô ta đều ở đây quyến rũ Thanh Tuấn, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội, quyết không để kẻ khác phá rối.

Tâm tư Lâm Thảo hoàn toàn đặt trên người Thanh Tuấn, ánh mắt cũng thẳng tắp lướt qua Diễm Quyên, cô lặp lại câu nói vừa rồi: "A Thanh, lời sáng nay vẫn tính phải không?"

Ánh mắt Thanh Tuấn xa xa nhìn cô chăm chú. "Sáng nay, Tôi nói gì?"

Lâm Thảo mím môi, giọng nói toát ra vẻ yếu đuối: "Bên anh, làm người phụ nữ của anh."

Diễm Quyên mặt xanh mét, rất sợ người phụ nữ xa lạ này phá hỏng chuyện tốt của mình, kéo cánh tay Thanh Tuấn cọ cọ vào trước ngực: "Tổng giám đốc Thanh, người ta vất vả lắm mới lùì được lịch ghi hình hôm nay, cố ý đi cùng với anh đó."

Thanh Tuấn cúi đầu, lần nữa quan sát người phụ nữ trong ngực, Diễm Quyên quả thực có đẹp, nhưng cũng không phải khẩu vị của anh, Lâm Thảo kia không tính là quá đẹp, lại khiến anh rất có cảm giác.

Khóe môi Thanh Tuấn khẽ nhếch: "Cô đi đi, vai diễn mà cô muốn, Tôi sẽ sắp xếp cho cô."

...

Lúc Diễm Quyên bỏ đi, còn hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Thảo mấy lần.

Trong mắt Lâm Thảo hoàn toàn không có Diễm Quyên, duy chỉ có Thanh Tuấn.

Người đàn ông cao lớn đi về phía cô, sau khi cô khẽ kêu một tiếng "A Thanh ", liền bế bổng cô lên.

Thân thể Lâm Thảo mất thăng bằng, rất tự nhiên ôm lấy cổ người đàn ông.

Thanh Tuấn ôm cô vào phòng ngủ chính.

Sau đó thả cô xuống giường lớn.

Anh vui mặt ở căn cổ cô, mùi rượu mê người xen lẫn mùi đàn ông nam tính quanh quẩn bên chóp mũi, cô luôn luôn có thể khiến anh say mê.

"A Thanh..."

Động tình, ban đầu là giọng nói, sau đó là thân thể.

Dưới những lần vận động có nhịp điệu, là thờ dốc.

Sau khi khó dẫn nổi chính là hưởng thụ.

Lại là một đêm ý loạn tình mê.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Tuấn đưa cho cô một tấm thẻ, Lâm Thảo hỏi: "Cái này nhất định phải nhận sao?"

Thanh Tuấn không đáp lời, chân mày cau lại, Lâm Thảo liền thận trọng nhận lấy thẻ. "A Thanh, ăn điểm tâm không? Em làm cho anh đó."

Thanh Tuấn tự mình mặc quần áo, sau đó xuống lầu, cứ như vậy rời đi.

Không hề nói với cô một câu.

Trong lòng Lâm Thảo là một mảnh tịch mịch, cô không biết mình làm như vậy là đúng hay sai. Cô trở thành tình nhân của Thanh Tuấn, chứ không phải người yêu.

Nửa giờ sau, trợ lý của Thanh Tuấn là Bích Hằng tới, Thông báo mấy chuyện với Lâm Thảo.

- 1, Sau này sống ở đây
- 2, Có nhu cầu gì thì nói với trợ lý Bích
- 3, Phải gọi Thanh Tuấn là Tổng giám đốc Thanh hoặc anh Thanh
- 4, Đối với những chuyện bên ngoài, không được phép tham gia
- 5, Phải tự biết mình

Mỗi một điều trên đây, nếu như phạm phải, đều sẽ khiến anh Mạc mất hứng.

Bây giờ Lâm Thảo mới hiểu được, thì ra anh không thích hai tiếng 'A Thanh' này, sáng nay mất hứng nên mới không để ý tới cô.

...

Lâm Thảo cất tấm thẻ Thanh Tuấn đưa cho vào trong hộp.

Nghĩ đến việc mình phải sống ở đây, liền đi siêu thị một chuyến, mua chút đồ dùng hàng ngày.

Dạo một vòng trong siêu thị, lại có loại cảm giác giống như đang đi mua sắm trong gia đình, tâm trạng không hiểu sao bỗng tốt hơn rất nhiều. Bất kể là thân phận gì, có thể ở bên cạnh Thanh Tuấn, cô đều có cơ hội khiến cho anh thích mình.

Cô mua bàn chải đánh răng kiểu tình nhân, ly uống nước, khăn bông, dép và quần áo ngủ.

Trong quầy quần áo ngủ, Lâm Thảo trông thấy mấy bộ quần áo gợi cảm đó thì đỏ mặt, thuận tay mua một bộ.

Cô xem qua rất nhiều sách, trong sách nói, đàn ông rất thích thứ này.

Tiếp theo, cô lại đi mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, chờ buổi tối anh về dùng cơm.

...

Bận rộn trong phòng bếp cả buổi chiều, đến lúc mọi thứ đã gần xong, cô muốn gọi điện thoại cho Thanh Tuấn, hỏi một chút xem khi nào anh trở về ăn cơm.

Lúc này mới giật mình, cô không có số di động của anh.

Nghĩ tới nghĩ lui, liền liên lạc với trợ lý của anh - Bích Hằng.

Bích Hằng nói: "Tổng giám đốc Thanh buổi tối có tiệc xã giao, chưa chắc có về chỗ cô hay không, nếu như Tổng giám đốc Thanh muốn đến tìm cô, Tôi sẽ báo trước cho cô một tiếng."

Điện thoại ngắt kết nối, Lâm Thảo hãy còn một bầu nhiệt huyết sẽ đối tốt với Thanh Tuấn, nhất thời bỗng giống như quả bóng xì hơi, không còn chút sinh khí.

Anh có thể không đến, vậy cơm kia nên tiếp tục làm hay không đây?

Vẫn là làm đi, biết đâu anh lại tới thì sao?

Chương 4: Anh sắp tới

Thế nhưng đến rạng sáng, Lâm Thảo cũng không đợi được Thanh Tuấn.

Mỗi khi ngoài cửa có xe hơi đi qua, Lâm Thảo đều sẽ mở cửa ra nghênh đón... Nhưng mỗi lần đều là thất vọng.

Cô liên tục làm một tháng cơm tối, Thanh Tuấn một lần cũng không tới ăn.

Một mình cô không thể ăn hết nhiều thức ăn như vậy, những lúc mang thức ăn đi đổ, lương tâm cảm thấy bị khiển trách, lãng phí lương thực chính là muốn bị thiên lôi đánh.

Sau đó, cô không làm nữa. Thức ăn một mình cũng trở nên rất tùy ý, mua trên mạng một đồng mì ăn liền, đói thì ăn một chút.

Khoảng chừng ba tháng sau, Bích Hằng gửi cho cô Thông báo: Tổng giám đốc Thanh tối nay sẽ đến.

Lâm Thảo đang mơ màng, sau khi thấy Thông báo lập tức bật dậy từ trên ghế sofa, anh sắp tới!

Bây giờ là bảy giờ sáng, cách buổi tối chỉ còn hơn mười tiếng, cô nhanh chóng thay quần áo đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, sau khi trở về lại quét dọn một lượt căn nhà vốn đã sạch sẽ tới mức không nhiễm một hạt bụi.

Cơm tối đã chuẩn bị xong xuôi, cô đi thay quần áo gọn gàng hơn một

chút. Chừng bảy giờ thức ăn đã sẵn sàng trên bàn, vì không muốn để thức ăn nguội, cô còn dùng nồi nhỏ, hầm thức ăn trên ngọn lửa liu liu.

Sau cùng, trong lòng tràn đầy vui mừng đợi anh tới.

Bảy giờ anh chưa tới.

Tám giờ vẫn chưa tới.

Mười giờ thiếu vẫn nữa tới.

Mười hai giờ cũng chưa tới.

Cô ngồi trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ... Rốt cuộc chợt lóe lên ánh đèn xe, một chiếc Rolls Royce dừng trước cửa biệt thự.

Trong lòng Lâm Thảo như có bầy nai con chạy loạn, ngay cả giày cũng quên mang, một bước đi ba bước chạy ra ngoài.

Một khắc kia khi thân hình người đàn ông cao lớn từ trong xe bước ra, Lâm Thảo liền chạy vọt tới ôm chầm lấy anh.

Ba tháng xa cách, tơ vương đã sớm nảy mầm sinh sôi.

Cơ thể phụ nữ mềm mại ập vào trong ngực, giữa một đêm đầu đông cho anh chút ấm áp.

Hàng mi anh tuấn của Thanh Tuấn khẽ nhếch, tròng mắt hơi có vẻ mệt mỏi bỗng nhiên phấn chấn.

Anh cúi đầu, thấy người phụ nữ chân không mang tất, bàn chân mềm mại trắng nõn dẫm trên mặt đất lạnh bằng đá, còn dính chút bụi

đất đen đen.

"Sao còn chưa mang giày đã chạy ra ngoài rồi?"

Lâm Thảo ôm lấy anh thật chặt, trong miệng lẩm bẩm: "Em còn tưởng rằng anh không cần em nữa."

Cô không tìm được hai khóe mắt ửng đỏ, trong lòng lại vẫn hưng phấn như cũ.

Ba tháng tịch mịch cùng trống vắng, rất khó chịu, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng trở về rồi.

Cô mặc váy trông vô cùng xinh đẹp, trên mặt chỉ có lớp trang điểm nhàn nhạt, đôi môi mềm mại căng bóng, khiến cho người ta không nhìn được muốn âu yếm.

Thanh Tuấn vừa động tâm, liền hành động.

Ôm lấy eo người phụ nữ, đặt một nụ hôn xuống.

Cô thật giống như không có xương, toàn thân dịu dàng mềm mại.

Anh ôm cô đi vào phía trong nhà, lướt qua bàn thức ăn, lên lầu thả xuống giường, làm chuyện anh đã nhưng nhớ cả ba tháng nay.

"A Thanh, em thật sự rất nhớ anh, anh có nhớ em không?" Lâm Thảo hỏi, khóe mắt ngấn lệ, giọt lệ kia nóng bỏng, khiến lòng người đàn ông mềm mại hẳn đi.

Thanh Tuấn đáp: "Nhớ, cho nên vó ngựa không ngừng đến thăm cô đây."

"Thật sao?" Lâm Thảo nín khóc mỉm cười, trong lòng ngọt ngào như rót mật.

Anh vẫn tiếp tục hôn cô, dịu dàng mà bá đạo, tiếp đến nắm lấy đôi chân thon dài thẳng tắp của cô, mạnh mẽ mà tiến vào...

Sáng sớm hôm sau, không chờ Lâm Thảo tỉnh lại, Thanh Tuấn đã rời đi.

Một đêm ba lần, cô bị giày vò quá mức kinh khủng, không thể dậy sớm giúp anh làm bữa sáng.

Chừng mười giờ, Bích Hằng tới một chuyến, đưa cho Lâm Thảo vài thứ.

Quần áo xa hoa, túi xách và đồ trang sức.

Lâm Thảo vui vẻ hỏi: "Cái này là A Thanh đưa cho Tôi sao?"

Bích Hằng thấy Lâm Thảo mặt đầy mừng rỡ, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt, nhưng rất nhanh liền thu về, gật đầu nói: "Tổng giám đốc Thanh rất hài lòng đối với Cô Lâm, đây là phần thưởng."

Thưởng sao? Lâm Thảo sửng sốt, hỏi lại: "Đây là phần thưởng, chứ không phải là quà tặng sao?"

Bích Hằng không nghĩ tới Lâm Thảo sẽ hỏi như vậy. "Nếu cô Lâm thích, cứ coi như là quà tặng cũng không sao."

Quà tặng, là chứa tình cảm trong đó.

Mà phần thưởng, chỉ là bởi vì đã làm tốt nhiệm vụ mà thôi.

Hai thứ này khác nhau rất lớn, ít nhất Lâm Thảo cho là như vậy. Niềm vui trên mặt bởi vì cuộc đối thoại lúc này mà biến mất không còn dấu vết.

Buổi tối, Thanh Tuấn lại tới.

Lâm Thảo chuẩn bị cơm tối cũng lãng phí.

Giữa hai người không có quá nhiều trao đổi, đa số thời gian cũng chỉ là hoạt động trên giường.

Lâm Thảo thật ra rất muốn trò chuyện với Thanh Tuấn nhiều một chút, vun đắp tình cảm với anh, nhưng anh căn bản không cho cô có cơ hội này.

Mỗi lần hoạt động xong, cô đều sẽ mệt mỏi không còn chút sức lực.

Cũng có lần, cô nén mệt mỏi, nói với anh: "Em làm bạn gái anh có được hay không, em không muốn quần áo đồ trang sức hay túi xách gì của anh, cũng không cần anh cho em thẻ, em có thể mỗi ngày nấu cơm, dọn nhà, làm ấm giường cho anh, nhưng em muốn làm bạn gái của anh."

Thanh Tuấn cảm thấy buồn cười. "Không lấy tiền, chỉ cần làm bạn gái của Tôi, vì sao vậy?"

Lâm Thảo thốt lên: "Bởi vì thích anh, anh thật sự không nhớ ra em sao..."

Chương 5: Uống ba viên thuốc tránh thai

Thanh Tuấn cau mày, bên tai là câu nói cô thích anh.

Cô thích anh sao?

Oh...

Phụ nữ thích anh nhiều quá rồi, còn chẳng biết cô xếp ở vị trí thứ bao nhiêu nữa.

Ngày hôm sau Thanh Tuấn rời đi rất sớm.

Trợ lý Bích Hằng đưa tới một hộp thuốc.

Lâm Thảo nhìn chữ viết trên hộp thuốc, cười nhẹ một tiếng, cũng không nói gì nhiều, ngay trước mặt Bích Hằng nuốt viên thuốc vào.

Cô lần đầu tiên uống thứ này, không biết, cho nên uống thêm mấy viên.

Bích Hằng chờ sau khi cô đã uống xong ba viên thuốc ngừa thai, mới lên tiếng: "Một viên là đủ rồi, thuốc ngừa thai khẩn cấp uống nhiều hại sức khỏe."

Lâm Thảo sững sốt một chút, sau đó nói một câu cảm ơn với Bích Hằng.

Cô le lưỡi một cái, trên gương mặt là một mảnh đỏ ửng: "Tôi tưởng

rằng cái này là dựa theo số lần mà uống."

Tối hôm qua, Thanh Tuấn cùng cô làm ba lần.

Cô tưởng rằng vậy phải uống ba viên.

Thật ra, thuốc ngừa thai khẩn cấp không phải uống như vậy.

Một lần một viên là đủ rồi, trong một năm uống hai viên trở lên đối với cơ thể rất có hại.

"Thật xin lỗi, lần sau Tôi sẽ chú ý." Lâm Thảo rất nghiêm túc nói xin lỗi với Bích Hằng.

Bích Hằng nhíu mày một cái, đối với lời xin lỗi này của cô rất khó chịu... Dù sao anh đã có thể nói trước cho cô biết.

Bích Hằng phát hiện mình không thể nhìn thấu Lâm Thảo, nói cô có thủ đoạn có tâm cơ... Nhưng rất nhiều hành động quả thực là không giống.

Lúc gần đi, Bích Hằng còn để lại mấy hộp thuốc ngừa thai hàng ngày, dặn cô: "Ý của Tổng giám đốc Thanh, hy vọng cô Lâm hiểu được."

Lâm Thảo mỉm cười nhận lấy, rất nghe lời nói: "Được, Tôi đã biết. Vất vả cho anh rồi trợ lý Bích."

Sau khi Bích Hằng đi rồi, Lâm Thảo ngồi trên ghế sa lon ngây ngốc xem ti vi.

Trong ti vi là tiết mục hài rất nổi tiếng gần đây, Lâm Thảo vừa nhìn vừa cười ha ha. Buồn cười như vậy, không biết tại sao lại khóc.

...

Bích Hằng hoàn thành nhiệm vụ, trở lại phòng làm việc tổng giám đốc báo cáo.

"Cô Lâm đã uống thuốc rồi."

Thanh Tuấn thật thấp "Ừ" một tiếng. Lại hỏi một câu: "Cô ta không nói gì sao?"

Bích Hằng lắc đầu: "Không có."

"Không khóc?"

"Không có."

Đáy mắt Thanh Tuấn là một sự tĩnh lặng.

Bích Hằng nói thêm một câu: "Cô Lâm, có lẽ không giống những người phụ nữ khác."

Thanh Tuấn khẽ hừ một tiếng: "Không giống những người phụ nữ khác, cô ta có dã tâm lớn hơn."

Một người phụ nữ bày mưu, toan làm bạn gái anh, dã tâm có thể không lớn sao?

...

Trong ngôi biệt thự nhỏ, Lâm Thảo đã uống ba viên thuốc tránh thai khẩn cấp, đang dùng chăn cuộn chặt chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên trán là từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Bụng dưới của cô vô cùng khó chịu, kinh nguyệt trước nay vẫn đều đặn lần này lại đến trước thời hạn.

Uống nước nóng, cô cuộn mình trong chăn mớ màng.

Buổi chiều Bích Hằng gửi Thông báo cho cô: Tổng giám đốc Thanh tối nay sẽ đến.

Lâm Thảo nhắn lại: Được.

Nhưng nghĩ đến Thanh Tuấn tới đây cũng chỉ là vì chuyện kia, lại vội vàng nhắn lại, báo cho Bích Hằng biết cơ thể cô không thoải mái, tối nay Thanh Tuấn cũng đừng tới.

Bích Hằng đúng sự thật Thông báo với Thanh Tuấn.

Thanh Tuấn lạnh lùng chớp mắt, cũng không nói gì nhiều.

Buổi tối, Thanh Tuấn quả nhiên không tới.

Nhưng ngày thứ hai, Bích Hằng lại Thông báo: Tổng giám đốc Thanh tối nay sẽ đến.

Lâm Thảo nhắn lại: Thân thể chưa bình phục, đừng để Tổng giám đốc Thanh tới đây.

Lâm Thảo không cách nào nói cho Bích Hằng hiểu rằng cô đang đến tháng, cho nên chỉ có thể nói cơ thể cô khó chịu.

Bích Hằng báo cáo với Thanh Tuấn đúng như vậy.

Chân mày Thanh Tuấn nhíu chặt: "Cô ta làm sao?"

Bích Hằng chưa yêu ai bao giờ, tiếp xúc với phái nữ cũng rất ít, trong đầu cũng chẳng nghĩ đến cái gì mà kinh nguyệt, chỉ suy đoán: "Có thể do uống nhiều thuốc tránh thai khẩn cấp, gây ra tác dụng phụ."

"Uống nhiều? Uống bao nhiêu?"

"Ba viên."

Gương mặt Thanh Tuấn nhất thời tối sầm.

Ném văn kiện trên tay lên người Bích Hằng, ngay cả áo khoác cũng không cầm,

Chương 6: Không phải bạn trai thì là gì

"Sốt cao 39 độ 8, tới chậm thêm chút nữa là có thể đến gặp bác sĩ khoa não rồi. Anh làm bạn trai kiểu gì thế, để cô ấy một lần uống ba viên thuốc ngừa thai khẩn cấp, không muốn sống nữa sao?"

Bác sĩ giáo huấn Thanh Tuấn, Lâm Thảo ở bên cạnh nhìn có chút đau lòng.

"Thật xin lỗi, là Tôi quá ngốc nên mới uống nhiều. Đừng mắng anh ấy, là Tôi sai." Lâm Thảo vội vàng giải thích.

Bác sĩ lại trợn mắt nhìn Lâm Thảo. "Bạn trai bị cô chiều đến mức sinh hư, sao có thể đối tốt với đàn ông như vậy."

Nghe thấy bác sĩ nhắc đến hai chữ "Bạn trai", Lâm Thảo ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mặt xanh mét, liền lúng túng cười một tiếng: "Thật ngại quá bác sĩ, anh ấy... Anh ấy không phải bạn trai Tôi."

Bác sĩ sừng sốt một chút, lại nhiều lời nói thêm một câu: "Không phải bạn trai thì là gì?"

Lâm Thảo dừng lại một chút, trả lời qua loa lấy lệ: "Người tốt qua đường, trùng hợp cứu Tôi thôi."

Người tốt?

Thanh Tuấn nhướn mày.

Bác sĩ nghe Lâm Thảo nói như vậy, cũng không tức giận với Thanh Tuấn nữa, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Thảo khẽ thở dài một hơi, giương mắt lại bắt gặp một cặp mắt khác đen láy như mực, bên trong là một sự trong trẻo lạnh lùng, "Tôi thật muốn biết, Tôi làm sao lại đi ngang qua nhà Tôi, từ trên giường của Tôi đưa cô đến bệnh viện?"

Lâm Thảo ngó người, ngay sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bùng lên vẻ hưng phấn: "Anh không thích em nói như vậy, đúng không? Em vốn tưởng rằng em sắp không thấy hy vọng nữa rồi, nhưng thực ra anh đã sớm coi em là bạn gái, đúng không?"

Thanh Tuấn ngưng mi, không nói gì.

Lâm Thảo cười, khóe miệng cong cong, cô kéo tay anh: "Sau này Tôi có thể gọi anh là A Thanh đúng không? Sau này buổi trưa Tôi đem cơm tới cho anh có được hay không?"

Nụ cười thanh thuần của cô thực sự rất đẹp, trong đôi mắt lóe lên tia sáng tình yêu.

Thanh Tuấn thừa nhận, người phụ nữ này đối với anh mà nói rất có sức dụ dỗ.

Nhưng... Muốn làm bạn gái của anh, đơn giản là suy nghĩ hão huyền.

Bàn tay Lâm Thảo bị hất ra vô tình, bên tai là tiếng nói lạnh lùng của Thanh Tuấn: "Không được!"

"A Thanh..."

"Bích Hằng chẳng lẽ chưa nói cho cô, nên xưng hô với Tôi như thế nào hay sao?"

Bích Hằng nói rồi, nhưng cô vẫn luôn không thích gọi anh là Tổng giám đốc Thanh hay anh Thanh gì cả.

Bàn tay cô nắm chặt ga trải giường màu trắng, đầu ngón tay trắng bệch, trên mặt vẫn còn giữ nụ cười, yếu ớt hỏi: "Nếu như em mang thai đứa con của anh, anh sẽ làm gì?"

Cô thật ra đã biết rõ nhưng vẫn muốn hỏi.

"Tôi tuyệt đối sẽ không để đứa trẻ có cơ hội ra đời!"

Lâm Thảo nhẹ mím môi, buông mí mắt, giống như đang nói đùa hỏi lại: "Nếu như em lén sinh ra thì sao?"

Cả người Thanh Tuấn tản ra hơi thở lạnh lùng, khiến người khác không tự chủ mà cảm thấy xa cách, lời nói vừa thốt ra càng khiến người ta biết rõ, người đàn ông này lạnh lùng đến mức nào.

"Tôi sẽ giết nó! Lâm Thảo, có lẽ lúc trước Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng, bạn gái của Thanh Tuấn Tôi, vị hôn thê thậm chí là bà Thanh, tuyệt không phải là vị trí mà loại phụ nữ tầm thường như cô có thể mơ ước tới, cô hiểu chứ?"

Lâm Thảo kinh ngạc nhìn anh, miệng khẽ mở, muốn lên tiếng lại không biết phải nói gì.

Thanh Tuấn từ trên ghế đứng dậy, thân hình cao lớn khiến người ta vô hình có cảm giác bị áp bức.

"Hôm nay bởi vì cô bị bệnh, làm chậm trễ nửa ngày của Tôi. Tôi chỉ có thể dùng thời gian sau nửa đêm nghỉ ngơi bù lại, nếu như cô không muốn ở lại bên cạnh Tôi, lúc nào cũng có thể rời đi. Tôi chưa đến mức thiếu một người phụ nữ thì không chịu được, nhưng... Lâm Thảo, nếu như cô còn muốn ở bên cạnh Tôi, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, chớ gây thêm cho Tôi phiền toái."

Nói xong, Thanh Tuấn liền rời đi.

Lâm Thảo ngẩn ngơ nhìn cửa, cũng chẳng biết đau lòng là gì nữa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ.

Cô vốn chỉ muốn yên lặng ở bên cạnh anh, không nghĩ tới lại mang cho anh phiền toái.

Là cô không tốt.

Sau này sẽ không như vậy nữa.

...

Lâm Thảo sau khi khỏi bệnh, càng biết quan hệ giữa mình và Thanh Tuấn đã không còn hy vọng gì.

Sau đó, cô cũng không nhắc lại bất kỳ chuyện gì có liên quan đến hai chữ "Bạn gái".

Cô nấu cơm cho anh, bất kể anh có ăn hay không.

Cô dọn dẹp phòng cho anh, bất kể anh có trở về hay không.

Cô luôn ăn mặc kín chu, bất kể anh có nhìn thấy hay không.

Làm tình nhân, cô cũng phải làm một người ưu tú mới được.

Thanh Tuấn ra tay rất hào phóng, quần áo túi xách đưa cho cô đếm không hết, nhưng cô bình thường đều không mặc... Những thứ quần áo đắt tiền kia mặc đến trường, sẽ phải nghe lời ong tiếng ve.

Cô không biết tấm thẻ Thanh Tuấn đưa cho mình bên trong có bao nhiêu tiền, cô chưa dùng qua, chỉ trông vào tiền lương mỗi tháng mà sống qua ngày.

Sau giai đoạn thực tập nửa năm, cô vào làm chính thức, tiền lương nhiều thêm ba triệu, cô cảm thấy như vậy là đủ.

Sau khi biết Thanh Tuấn không thể là toàn bộ cuộc sống của mình, Lâm Thảo bắt đầu kết bạn mới.

Khi người khác hỏi cô có còn độc thân hay không, cô bình thường sẽ trả lời "Phải", cho nên rất nhiều người đều vội vàng giới thiệu đối tượng cho cô.

Đến khi cô ý thức được coi mắt là chuyện đáng sợ thế nào, cô bỏ đi cách nói lúc trước, đối với người khác đều tuyên bố mình không còn độc thân.

Nhưng mọi người cũng đều xem cô là lấy cớ không muốn đi xem mắt, dù sao cũng chỉ có mấy cô gái độc thân mới có thể sống cuộc sống thoải mái như vậy, các đồng nghiệp lại nhiệt tình rới rít giới thiệu con trai cho cô.

Lâm Thảo vì vậy rất nhức đầu.

Có điều, đến một ngày nào đó, cô qua ti vi thấy được tin tức tổng giám đốc tập đoàn nhà họ Thanh đính hôn, cả người đều thay đổi,

cũng quên hết những phiền não kia.

Những ngày đó, Thanh Tuấn không đến tìm cô.

Bích Hằng cũng sẽ không liên lạc với cô.

Một mình cô ngồi trong phòng, nhìn ti vi ngẩn người rất lâu.

Hết thấy các trang web, các tờ báo cùng tạp chí, trên các đài truyền hình, đâu đâu cũng phát sóng tin tức tổng giám đốc tập đoàn Thanh Thị - Thanh Tuấn, đính hôn với Võ Lưu Niên - cán bộ cao cấp từ nước ngoài trở về.

Chương 7: Võ Lưu Niên

Võ Lưu Niên, cái tên nghe rất hay.

Lâm Thảo nhìn bức ảnh của Võ Lưu Niên, sâu trong lòng cảm thấy cô ta thật là đẹp.

Sau khi xem lý lịch của Võ Lưu Niên, trong lòng Lâm Thảo dâng lên một cảm giác tự ti cực độ.

Cô ta xinh đẹp, vóc dáng cũng ổn, gia đình giàu có, du học nước ngoài, điều giỏi nhất mà không ai qua nổi là cô ta là nữ luật sư đứng đầu trong nước, tiền thù lao một vụ kiện ít nhất phải hơn ba mươi lăm tỷ đồng.

So với Võ Lưu Niên, Lâm Thảo không là gì cả.

Cô... không là thứ gì cả.

Lâm Thảo đã không ăn không uống gì hai ngày, cô soạn tin nhắn vô số lần rồi gửi đi: Tối nay, tổng giám đốc Thanh có đến không?

Tin nhắn này vẫn gửi cho Bích Hằng.

Sau khoảng một tiếng, Bích Hằng trả lời: Thời gian này tổng giám đốc Thanh rất bận, sẽ không đến được.

Câu trả lời có được không quá thất vọng, ngược lại là trong dự liệu của cô.

Trong lúc rảnh rỗi, bước chân của cô lại không tự chủ bước về phía Tập đoàn Thanh Thị.

Đi đi về về đã rất nhiều lần.

Có hai lần Lâm Thảo đã nhìn thấy Võ Lưu Niên và Thanh Tuấn.

Người đàn ông mặc một bộ vest thời thượng màu đen, người phụ nữ phối một chiếc đầm màu xanh đậm.

Hai người bọn họ đứng cùng nhau, quả là một cặp trời sinh, dùng hình ảnh Kim Đồng Ngọc Nữ để miêu tả cũng không quá.

Cô đã tìm Thanh Tuấn năm năm, cuối cùng cũng tìm được anh, có quan hệ bí mật với anh được gần một năm cũng coi như là đủ rồi.

Bây giờ anh đã có vợ sắp cưới, sự tồn tại của cô cũng không cần thiết nữa.

Cô rất đê tiện, đê tiện đến mức đi làm người tình của người khác, nhưng vẫn chưa đê tiện đến mức làm kẻ thứ ba.

Nhưng cô vẫn luôn muốn đấu tranh, cô vẫn không thể bỏ được anh.

Cho đến khi Võ Lưu Niên tìm đến cô, cô mới biết trong lòng của Thanh Tuấn cô chỉ là một sự tồn tại như vậy.

Khi Võ Lưu Niên trang điểm ăn vận đẹp đẽ xuất hiện ở cửa biệt thự, cô vẫn còn ngây ngốc xem ti vi.

Đối mặt với sự xuất hiện của Võ Lưu Niên, Lâm Thảo rất luống cuống.

So với sự tự tin và kiêu hãnh của cô con gái gia đình giàu sang quyền thế - Võ Lưu Niên, Lâm Thảo chỉ giống như một cô gái thôn quê, nói năng không rõ ràng, cử chỉ cũng tỏ ra vụng về.

Ánh mắt của Võ Lưu Niên lạnh lùng quan sát Lâm Thảo, trong nụ cười nơi khóe miệng ẩn chứa sự kiêu ngạo và khinh miệt.

Võ Lưu Niên xem thường việc tiếp xúc với người phụ nữ như Lâm Thảo.

Cô ta là con gái của gia đình danh gia vọng tộc, không có nhiều thời gian đi gây khó khăn cho cô.

Sau khi bước vào cửa, cô ta đưa cho Lâm Thảo một khoản tiền, đồng thời để lại một chiếc bút thu âm.

Lâm Thảo không đụng đến tiền, tất cả sự chú ý của cô đều nằm trên chiếc bút thu âm kia.

Tay của cô bất giác run rẩy, trước khi mở bút thu âm, cô đã mừng rỡ tượng ra nội dung bên trong.

Nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng bên trong là cuộc nói chuyện giữa Võ Lưu Niên và Thanh Tuấn.

Võ Lưu Niên hỏi Thanh Tuấn: “Anh định giải quyết người phụ nữ đó như thế nào? Chúng ta đã đính hôn, lẽ nào anh còn định nuôi cô ta?”

Trái tim của Lâm Thảo treo lên cao, đầu óc trống rỗng.

Cho dù Thanh Tuấn trả lời câu hỏi của Võ Lưu Niên như thế nào, Lâm Thảo cũng không thấy dễ chịu.

Thanh Tuấn cũng không thể ở trước mặt vợ sắp cưới của mình nói muốn “bao” nhân tình.

Lâm Thảo nghe một cách cẩn thận, nghe giọng nói phát ra của người đàn ông như đế vương đó.

“Bao nuôi cô ta? Anh chưa bao giờ nghĩ như thế, anh chỉ là đưa tiền chơi bời nhiều hơn một chút, không tính là bao nuôi.”

Trong bút thu âm chỉ có hai câu nói, không có thêm nội dung gì nữa.

Cô cho rằng mình vẫn chiếm được thân phận người tình, nào ngờ...

Thời tiết ngày gần đông, đêm lạnh như băng, cái lạnh trên đất xuyên qua lớp áo mỏng xâm nhập vào tim phổi.

Cả người lạnh lẽo, trái tim cũng bị tổn thương.

Ngày hôm sau trời sáng, cô cũng không biết mình rời khỏi biệt thự như thế nào.

Hai câu nói trong chiếc bút thu âm khiến Lâm Thảo ngồi dưới đất cả một đêm.

Cho đến ban ngày, cả người cô đều ngây ra, không có tinh thần.

Đồng nghiệp thấy dáng vẻ thần thờ ủ rũ của cô lại lần nữa nói đến chuyện xem mắt.

Lâm Thảo suy nghĩ một chút, nghĩ đến mình vĩnh viễn cũng không thể ở bên cạnh Thanh Tuấn, cô liền gật đầu đồng ý.

Buổi tối hôm đó, cô đã gặp một người đàn ông tên là Thăng Cảnh,

Lâm Thảo biết người đàn ông này, anh ta là giáo sư của trường đại học.

Khí chất, bề ngoài của Thăng Cảnh rất tốt. Trong lúc ăn cơm, xem phim anh ta đều rất quan tâm đến Lâm Thảo, nhưng bởi vì người cùng ăn cơm xem phim với mình không phải là người đó nên suốt buổi biểu hiện của Lâm Thảo đều rất bình thản.

Lúc đưa Lâm Thảo về nhà, Lâm Thảo sợ bị rêu rao gây chuyện, cô bảo Thăng Cảnh đỗ xe vào ven đường ở chỗ xa còn khoảng hai cây số, cô định tự mình đi về.

Thăng Cảnh thấy Lâm Thảo giữ khoảng cách với mình, trong lòng cảm thấy thêm thất vọng.

Lâm Thảo không biết, những đồng nghiệp vội vàng giới thiệu đối tượng cho cô đó đều là do Thăng Cảnh sắp xếp.

Thăng Cảnh đã để ý cô rất lâu rồi, cụm từ “tiếng sét ái tình” này sợ rằng chính là tâm trạng bây giờ của anh ta.

Lâm Thảo không phải là kiểu khiến người ta kinh ngạc hâm mộ ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lại là kiểu càng nhìn càng thú vị. Trong thời gian dài để ý, anh ta không có cách nào không nảy sinh tình cảm với người phụ nữ tĩnh lặng như nước này.

Anh ta thích cô, nhưng Lâm Thảo dường như không có hứng thú gì với anh ta.

Thăng Cảnh giữ nắm tay, định đổi một kiểu tiếp xúc với Lâm Thảo.

“Tiểu Thảo, anh có thể gọi em như vậy không?”

Lâm Thảo kéo suy nghĩ đang trôi xa trở lại, ngẩn người một chút, sau đó cười nhẹ nhàng, gật đầu.

Hôm nay cô rất không có tinh thần, cũng không biết có khiến người khác cảm thấy là chuyện cười hay không.

Thắng Cảnh điều chỉnh lại sắc mặt, biểu cảm trở nên nghiêm túc: “Tiểu Thảo, anh nghĩ là anh đã yêu em mất rồi. Cho dù hôm nay gặp mặt, cảm giác của em đối với anh như thế nào, anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội theo đuổi em. Ngày mai, anh bắt đầu đưa em đi làm, có được không?”

Người phụ nữ vẫn ở trong trạng thái thẫn thờ, đôi mắt nửa mở dần dần trở nên to hơn, trong con ngươi màu đen tràn ngập sự kinh ngạc.

Chương 8: Màn tỏ tình xảy ra bất ngờ

Cách đó không xa, một chiếc xe Rolls-Royce đang dừng đỗ lại.

Bích Hằng ngồi ở vị trí lái xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Thanh Tuấn ngồi ở phía sau. Anh nhếch khóe môi, má hóp chặt lại, trong mắt là một màn yên tĩnh.

Thanh Tuấn nghe thấy Bích Hằng nói, sau khi Lâm Thảo muốn gặp mình, cả đêm thức trắng làm việc, vội vã chạy không ngừng nghỉ đến biệt thự.

Nếu không phải vừa nãy gặp phải, sợ rằng anh cũng không biết Lâm Thảo có người đàn ông khác ở bên ngoài.

Bảo người đàn ông đó dừng ở chỗ xa như vậy, Lâm Thảo là muốn lừa dối, bắt cá hai tay ư?

...

Lâm Thảo ở bên này thể hiện ra có chút lo lắng khi đối mặt với màn tỏ tình đến bất ngờ của Thắng Cảnh.

Từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên cô được người ta tỏ tình như vậy.

Hai má của Lâm Thảo bỗng đỏ lên.

Những sợi tóc của người phụ nữ bị gió thổi hất cao lên trong gió. Cô

mặc chiếc váy màu đen chạm gót, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu be. Cô mặc không nhiều, nhưng bàn tay trắng nõn lộ ra bên ngoài rất lạnh.

Thắng Cảnh cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người cho Lâm Thảo, lịch sự hơn nữa cũng không mất phong độ: “Tiểu Thảo, anh biết việc này rất đột ngột, em không cần trả lời anh ngay. Em có thể trở về suy nghĩ một chút, nếu như em đối với anh vẫn không tính là ghét bỏ, hy vọng em có thể cho anh một cơ hội theo đuổi em.”

Thắng Cảnh nói xong, tâm trạng cũng rất kích động. Lời nên nói anh ta cũng đã nói rồi, cũng không muốn khiến Lâm Thảo có cảm giác bị gò ép, lập tức lái xe đi.

Lâm Thảo nhìn Thắng Cảnh rời đi, trong lòng hỗn loạn.

Cảm giác được người khác tỏ tình, nói thế nào đây... sẽ có một chút vui mừng, dù sao lúc này cô vẫn sống trong câu nói “tiền chơi gái” đó của Thanh Tuấn.

Thậm chí cảm thấy mình không đúng chỗ nào hết.

Thắng Cảnh là một người tốt, hoặc là có thể Thông qua anh ta để quên đi anh.

Cách tốt nhất để chữa khỏi bệnh cho bản thân không phải chính là đặt tất cả suy nghĩ lên trên người khác sao?

Nhưng... với thân phận như cô có đáng có được người tốt như Thắng Cảnh không?

Lâm Thảo hít một hơi thật sâu, cúi đầu đi về phía biệt thự.

Cô đầy tâm trạng, hoàn toàn không chú ý đến chiếc xe Rolls-Royce ở phía sau.

Thanh Tuấn cứ nhìn người con gái đó như vậy, nhìn cô khoác chiếc áo khoác của một người đàn ông khác đi vào trong biệt thự.

Bích Hằng đi theo Thanh Tuấn đã rất nhiều năm rồi, anh ta biết bây giờ tổng giám đốc Thanh rất tức giận.

“Tổng giám đốc Thanh, bên cô Võ vẫn đang đợi câu trả lời của anh.”

Võ Lưu Niên muốn gặp Thanh Tuấn, Thanh Tuấn đã từ chối, nhưng Võ Lưu Niên nói sẽ đợi anh.

“Nói với cô ấy, chút nữa Tôi đến.”

...

Lâm Thảo thu lại áo khoác của Thăng Cảnh, chỉ mặc chiếc váy gile màu đen, ngồi yên lặng trên ghế sofa một lúc.

Cô muốn sắp xếp lại mối quan hệ với Thanh Tuấn.

Thanh Tuấn đã đính hôn, Võ Lưu Niên – vợ tương lai của anh cũng không thích cô.

Thanh Tuấn cũng không thích cô, giữ cô lại chẳng qua là vì chút nhu cầu sinh lý đó của đàn ông.

Bây giờ có một Thăng Cảnh bằng lòng thích cô, cô nên giữ chắc lấy.

Vậy thì, cô tiếp tục ở lại thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

Bởi vậy, rời xa thôi!

Cô nghĩ xong, lấy điện thoại ra, chuẩn bị nói cho Bích Hằng chuyện ngày mai mình rời đi, cô lại nhìn thấy tin nhắn của Bích Hằng gửi đến.

Tin nhắn đó nhận được từ mấy tiếng trước.

Nội dung là: Tổng giám đốc Thanh tối nay đến.

Bởi vì cô có hẹn với Thăng Cảnh nên không để ý đến điện thoại.

Từ trên ghế sofa cô đứng bật dậy, chân va phải vào bàn uống nước phía trước, trên da thịt trắng nõn lập tức bầm tím lên một vết.

Cô không quan tâm đến sự đau đớn, khập khiễng bước đến bên cửa sổ, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đó bên ngoài cửa sổ.

Nhưng chiếc xe đó rõ ràng có nhịp điệu sắp rời đi.

Cô không quan tâm đến việc chân không mang giày, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng xe vẫn đi mất rồi.

Cô không biết mình lấy đâu ra sức mạnh, luôn đuổi theo theo ở phía sau.

Trong miệng còn hét lên: “A Thanh, A Thanh ...”

Cô cảm thấy, lần này nếu như không gặp được anh, sau này cũng không có cơ hội nữa.

Chương 9: NGÀY MAI TÔI SẼ ĐI

Qua kính chiếu hậu, Bích Hằng nhìn thấy Lâm Thảo đuổi theo xe, dừng một chút, nhắc nhở Thanh Tuấn: “Tổng giám đốc Thanh, cô Lâm dường như ở...”

“Lái xe của cậu đi.”

Một tiếng lạnh lùng lọt vào tai, Bích Hằng nhấn ga.

Bích Hằng hiểu rất rõ, quan hệ giữa Lâm Thảo và Thanh Tuấn đã định trước sẽ rất ngắn, đó chẳng qua là một chút lưu luyến của một người đàn ông với cơ thể của người phụ nữ xinh đẹp. Thanh Tuấn sẽ không có thêm nhiều tình cảm với Lâm Thảo.

Lâm Thảo chân trần, chạy nhanh trên mặt đường nhựa cứng rắn, không cảm thấy đau cũng không thấy lạnh.

Khuôn mặt bị thổi đỏ bừng, trên trán thấm mồ hôi, một người cô độc lẻ loi, giống như phát điên.

Thân thể yếu ớt gắng sức đuổi theo, nhưng thấy xe càng ngày càng xa mình, cô khụy chân xuống, cả người theo quán tính ngã xuống dưới đất.

Cô đau, cánh tay đầu gối đều bị trầy da, nhưng cơ thể đau thế nào cũng không bằng vết thương trong lòng, “A Thanh, A Thanh ...”

Bích Hằng vẫn luôn quan sát Thanh Tuấn ngồi ở phía sau, Thanh

Tuấn trước nay đều yên lặng lạnh lùng, bộ dạng tức giận nổi lên như hôm nay rất hiếm thấy.

Khi bóng dáng của Lâm Thảo đột nhiên biến mất khỏi kính chiếu hậu, Thanh Tuấn đột nhiên nói một tiếng: “Dừng xe.”

Một tiếng phanh gấp xuyên qua bầu trời đêm, người đàn ông khoác chiếc áo gió dài từ trên xe bước xuống, đi thẳng về phía người phụ nữ ngã trên đất cách đó hai mươi mét. Anh đỡ cô dậy, đi về phía biệt thự.

“A Thanh ...” Lâm Thảo gục vào lòng người đàn ông, nước mắt không ngừng rơi, ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy cằm cứng chắc của người đàn ông.

Thanh Tuấn dìu Lâm Thảo đi từng bước một về phía biệt thự cách đó chừng trăm mét. Mùi nước hoa thoang thoảng từ người của cô quanh quẩn bên đầu mũi anh, giống như mùi hoa bách hợp thánh thiện thuần khiết.

Máu đỏ tươi ở những chỗ trầy da khắp chỗ trên người cô càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô.

Thanh Tuấn rất có cảm giác với Lâm Thảo. Cô xinh đẹp, nhỏ nhắn, dịu dàng. Trước khi gặp được Lâm Thảo, anh cũng không biết rõ sở thích của mình với phụ nữ.

Chỉ có điều người phụ nữ này có được sự cưng chiều của anh liền không biết thân biết phận, bên ngoài vẫn mê hoặc dụ dỗ người khác.

Thanh Tuấn đưa Lâm Thảo vào biệt thự, anh muốn hỏi, người đàn ông đó là ai.

Vào cửa, anh dìu cô lên ghế sofa, lúc chuẩn bị nói, Lâm Thảo liền cướp lời trước.

“Ngày mai em sẽ đi.”

Thanh Tuấn nhíu mày, cúi đầu nhìn người phụ nữ mệt mỏi rã rời, tóc cô rối bù, quần áo xộc xệch, khuôn mặt đỏ bừng, môi hồng mềm mại, người này là Lâm Thảo không sai.

Nhưng cô vừa mới nói gì?

“Cô muốn đi đâu?”

Thanh Tuấn hỏi.

Lâm Thảo vẫn cúi đầu: “Em muốn rời khỏi chỗ này.”

“Bởi vì người đàn ông khác?” Thanh Tuấn mím môi lại.

Lâm Thảo sững sốt một chút, cô cũng không phủ nhận, gật đầu một cái, khước miệng kéo lên một nụ cười rất nhẹ nhàng: “Vâng, anh cũng biết đấy, em muốn làm bạn gái của anh, không muốn giống như kiểu hiện tại.”

Thanh Tuấn hỏi: “Bởi vậy cô đã tìm được người bạn trai bằng lòng đón nhận cô?”

Lâm Thảo gật đầu, tuyến lệ không biết sao sưng lên gây ra sự đau đớn.

“Vừa nãy cô chạy đuổi theo xe, chính là muốn nói với Tôi điều này?”

Lâm Thảo cũng không biết vừa rồi tại sao mình lại chạy đuổi theo xe,

nhưng câu nói đề cập đến chuyện muốn rời đi cô đã nghĩ cực kỳ lâu rồi.

“Vâng.”

Thanh Tuấn sau khi nghe thấy tiếng này, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo sự giễu cợt: “Nếu như chỉ là chuyện như này, cô nói cho Bích Hằng là được. Tôi còn tưởng rằng là chuyện lớn liên quan đến sống chết, khiến cô chạy đuổi theo xe.”

Lâm Thảo khẽ cắn môi, cố gắng để mình giữ được sự bình thường: “Không có, em chỉ là cảm thấy chuyện này nói trước mặt anh sẽ tốt hơn một chút, xin lỗi... sau này sẽ không vậy nữa.”

Sau này cô sẽ không gây thêm cho anh phiền phức nữa.

Ánh mắt của Thanh Tuấn chưa từng dời khỏi người Lâm Thảo, trong lòng có một sự tức giận đang sục sôi.

“Xin lỗi, lại làm mất mấy phút của anh. Cảm ơn anh đưa em về. Anh có chuyện gì thì đi làm đi, em không sao rồi.”

Cho đến bây giờ, Lâm Thảo cũng đang dùng sự khôn khéo hiểu biết để lấy lòng Thanh Tuấn này.

Nhưng không khí lúc này lại rơi vào cảnh gượng gạo.

Khi Thanh Tuấn đến gần Lâm Thảo, trái tim cô đột nhiên đập mạnh.

Bên tai còn văng vẳng câu nói của Thanh Tuấn: “Người đàn ông đó có gì tốt khiến cô tình nguyện theo hắn? Tiếp tục đi theo Tôi, Tôi cho cô nhiều hơn nữa, cô muốn bao nhiêu cứ việc nói.”

Lâm Thảo không phản kháng, trong đầu cô rất hỗn độn.

Khi Thanh Tuấn thuận lợi lột quần áo trên người cô, vào lúc người đàn ông chiếm lấy cô, Lâm Thảo nghĩ đến câu nói trong chiếc bút thu âm đó.

“Bao nuôi cô ta? Anh chưa bao giờ nghĩ như thế, anh chỉ là đưa tiền chơi bời nhiều hơn một chút, không tính là bao nuôi.”

Bởi vậy, bây giờ giá trị của cô lại cao thêm một chút sao?

Con đê mục nát, vào lúc này đã bị cơn lũ phá vỡ rồi. Nước mắt cô rơi lã chã, cổ họng nghẹn lại khiến cô không dám cất lời, sợ anh nghe ra sự khác thường.

Anh từng nói, ghét nhất kiểu phụ nữ khóc lóc sụt sướt, cô cố gắng không khiến anh sinh ra sự ghét bỏ.

Lâm Thảo rất nghe lời, cả đêm để mặc Thanh Tuấn không ngừng lao về đích tăng tốc độ. Hai người lại giày vò đến hơn nửa đêm.

Lâm Thảo liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, sớm đã qua không giờ.

Anh ôm lấy eo thon nhỏ của cô, tay nắm lấy chỗ đẩy đà trước ngực cô, ôm người phụ nữ không xương vào trong lòng, mỗi tế bào trong cơ thể đều cảm thấy thoải mái.

Anh vẫn thích cơ thể của Lâm Thảo, ít nhất đến bây giờ vẫn không muốn để cô rời đi.

Vì vậy lại lần nữa nhắc đến chuyện khi trước: “Muốn bao nhiêu, đã suy nghĩ xong chưa?”

Chương 10: Em muốn tìm một người bạn trai

Mắt Lâm Thảo vẫn luôn mở, khóe mắt ướt lệ long lanh: “Em... em muốn tìm một người bạn trai để yêu đương hẳn hoi, hai người có thể đi nhà hàng ăn cơm, đi rạp chiếu phim xem phim, sau đó hẹn gặp cha mẹ hai bên, tổ chức một lễ cưới đơn giản, trở thành vợ của anh ấy, lại sinh cho anh ấy những đứa con...”

Lông mày của Thanh Tuấn nhíu lên.

“Còn nhớ ngày đó khi lần đầu tiên anh và em có quan hệ không? Lúc em đó đã nói, muốn làm bạn gái anh.”

Thanh Tuấn nhớ, mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy người phụ nữ này đang mơ mộng hão huyền.

Lâm Thảo khẽ cười nhẹ thành tiếng, thẳng thắn lại dịu dàng, còn mang theo chút không quan tâm.

“Anh nói em như vậy không thể trở thành bạn gái anh, em chỉ cho rằng anh cần chút thời gian đón nhận em...”

Rõ ràng năm năm trước, người đàn ông này đã từng nói với cô, bảo cô làm bạn gái của anh.

Lâm Thảo dừng lại một chút, cổ họng nghẹn lại, trong lòng cô thực ra biết, người như Thanh Tuấn cần phải môn đăng hộ đối.

Cô cố nén sự khó chịu đó xuống, tiếp tục nói: “Bây giờ nếu anh đã

đính hôn rồi, em cũng không tiện tiếp tục sống ở chỗ này.”

Ánh mắt Thanh Tuấn tràn đầy sự âm u, lời nói trách móc: “Đến giờ, cô vẫn muốn làm bà Thanh?”

Lâm Thảo sững sờ một chút, cười thoải mái: “Hi hi, anh mới biết đó.”

Thanh Tuấn rút tay đang đặt ở eo Lâm Thảo ra, từ trên giường ngồi thẳng dậy: “Cô rốt cuộc vẫn không tự lượng sức mình chút nào.”

Lâm Thảo cúi đầu, sau khi chuẩn bị xong tâm trạng, lại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Thanh Tuấn: “Anh đừng nhìn em như thế này, vẫn có người thích em. Hôm nay... chính vào lúc này còn có người tỏ tình với em đó, em định đón nhận anh ta...”

“Hắn là ai? Làm gì? Hắn có thể cho cô thứ gì? Cô theo hắn có thể có được tiền đồ gì?”

Thanh Tuấn ném ra một loạt những câu hỏi, Lâm Thảo nắm chặt lòng bàn tay, rất nghiêm túc trả lời câu hỏi của Thanh Tuấn.

“Anh là Thanh Tuấn, tổng giám đốc của Thanh Thị, anh có thể cho em tiền, em theo anh sẽ có rất nhiều tiền! Với người kia, em còn không biết anh ta làm gì, nhưng anh ta đối với em rất tốt, em bình thường tiêu xài không nhiều, nếu em và anh ta ở bên cạnh nhau, chỉ cần quang minh chính đại, cuộc sống có lẽ sẽ dễ sống. Điều quan trọng là... điều quan trọng là, em rất thích anh ta...”

Cô không ghét bỏ Thăng Cảnh.

Nếu thích, cũng có một chút đi, dù sao người ta thích cô, cô cũng nên lấy “thích” để báo đáp lại một chút.

Thanh Tuấn cười nhạt: “Mấy tháng trước, cô cũng từng nói thích Tôi.”

“Đó là đang lấy lòng anh, sợ anh nổi giận, sợ anh sẽ không cần em.”

Lâm Thảo ngẩng đầu, trong mắt lóe sáng lên: “Hay là nói... thật ra anh cũng thích em một chút? Nếu như anh nói không muốn em rời đi, em sẽ không đi...”

Cô từ đầu đến cuối chỉ muốn có được một câu thừa nhận của anh!

Khi một người yêu sâu đậm đến mức hèn mọn như hạt bụi, cô đã hoàn toàn không có tự ái có thể nói rời.

Thanh Tuấn chăm chú nhìn người phụ nữ trần truồng trên giường, vẻ đẹp mềm mại của cô quả thực khiến anh yêu đến mức không buông tay. Anh quả thực muốn giữ cô lại, lúc đôi môi mỏng của anh khẽ mở, bên ngoài lại vang lên một tiếng khóc sột sùi.

Âm thanh này làm kinh động đến hai người ở trong phòng.

Cửa phòng mở ra, Võ Lưu Niên đứng bên ngoài cửa, hai mắt ngấn lệ.

Mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy, môi khẽ run lên, trong mắt lại nhuộm màu khổ sở và bi thương.

Lâm Thảo nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của Võ Lưu Niên, dường như đã kết luận Võ Lưu Niên cũng yêu người đàn ông này giống như cô, nếu không sao lại đau khổ như vậy.

Ngoại trừ Võ Lưu Niên, trong màn đêm đen này, Lâm Thảo dường như còn cảm nhận được một người khác đang đứng bên ngoài cửa,

người đó có đôi mắt đen sáng sắc bén vô thường, không giống với Bích Hằng.

Võ Lưu Niên nói một câu: “Xin lỗi, em đến không phải lúc.” Ngay khi muốn lui ra khỏi cửa, Thanh Tuấn lại kéo cô ta lại: “Em đừng đi, chuyện tối nay anh sẽ cho em một câu trả lời.”

Giây tiếp theo, Thanh Tuấn lôi Lâm Thảo đang ở trên giường xuống dưới, bởi vì sự va đập mạnh mẽ này, cơ thể yếu ớt của cô đau đến mức cắn chặt răng, giọng nói bên tai giống như tiếng nói lạnh lùng từ địa ngục truyền đến: “Bây giờ lập tức cút, nếu như còn xuất hiện nữa, Tôi sẽ khiến cô chết một vạn lần!”

Trái tim của cô trùng xuống, cô muốn bò dậy nhưng phát hiện ra mắt cá chân đã bị thương, cô dùng giọng nhỏ nhất nói: “Em, em không đứng dậy được...”

Thanh Tuấn nhíu chặt mày, dùng ga trải giường quấn cô lại, vác lên trên vai đi ra ngoài. Trong khoảng mười mấy giây, cô bị vứt một cách vô tình lên bãi cỏ đầy bụi đất, mắt cá chân bị thương hoàn toàn, cô đau đến mức trên trán toát ra mồ hôi.

Giây trước anh vẫn còn ôm cô, làm những hành động thân mật nhất giữa những người yêu nhau, giây sau bởi vì sự xuất hiện của Võ Lưu Niên, anh lạnh lùng vô tình vứt cô ra ngoài.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, hai má cô nổi lên toàn bộ màu máu, giống như cương thi vậy.

Chương 11: ANH THÍCH ĐIỀU GÌ Ở TÔI

Cô không biết mình làm thế nào đi ra khỏi khu nhà giàu, toàn thân cô trên dưới chỉ khoác một lớp chăn mỏng, dưới chân giẫm phải thủy tinh cũng không biết.

Sau đó vẫn là Bích Hằng xuất hiện, đưa cô đến khách sạn, giúp cô tìm một bộ quần áo, sau đó tìm bác sĩ băng bó vết thương cho cô.

Lúc Bích Hằng đi, Lâm Thảo đã đưa ra một yêu cầu, cô muốn đi thu dọn một chút đồ đạc của mình. Bích Hằng đã đồng ý, còn nói phải nhanh lên một chút, nếu không tổng giám đốc Thanh sẽ không vui.

Hôm sau cô quay trở lại biệt thự, nhưng đi đến phòng tắm vứt hết toàn bộ đồ dùng cô mua cùng bàn chải đánh răng, khăn mặt vào trong thùng rác.

Còn thẻ Thanh Tuấn cho cô cô đặt ở trong hộp trước bàn trang điểm, bên trong còn đặt số tiền Võ Lưu Niên đưa cho cô.

Còn có những bộ quần áo, túi xách, giày dép Thanh Tuấn tặng cô cũng không mang đi.

Ngoại trừ chiếc bút thu âm đó.

Cô trở về, chỉ muốn xóa hết dấu vết của mình, không gây thêm phiền toái cho Thanh Tuấn!

Nhưng Bích Hằng cho rằng Lâm Thảo trở về là để lấy tiền, Thanh

Tuấn cũng cho rằng như vậy.

Cô sống ở đây một năm, đến lúc rời đi chỉ có một chiếc vali hành lý.

Bích Hằng sau khi khóa cửa biệt thự liền rời đi.

Cô tạm thời ở nhà nghỉ với giá khoảng 175 nghìn một đêm ở đầu phố.

Trong một tuần mơ hồ, cô cứ mở đi mở lại chiếc bút thu âm để nghe.

Mỗi lần khi cô xúc động đi tìm Thanh Tuấn, giọng nói trong chiếc bút thu âm sẽ luôn khiến cô thu lại ý nghĩ này.

Để cô biết một cách rõ ràng rằng, trong lòng người đàn ông đó, cô chẳng qua là gái điếm!

Cô sẽ không xuất hiện trước mặt anh, mãi mãi cũng sẽ không.

“Tiểu Thảo, Tiểu Thảo...”

Lâm Thảo ngồi trước cửa sổ, nhìn lá cây ngô đồng rụng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt đờ đẫn, đến mức có người gọi cô cô cũng không phản ứng.

Thắng Cảnh không phải là lần đầu tiên đến, mỗi lần đến đây, Lâm Thảo đều là bộ dạng mất hồn này.

Sau lần gặp trước, anh ta gọi điện cho Lâm Thảo, Lâm Thảo đều không nghe, anh nghĩ sợ rằng mình khiến cho người ta ghét bỏ.

Anh ta quyết tâm sau này cũng không làm phiền Lâm Thảo nữa, nhưng cuối cùng cũng không thể qua nổi sự kích động muốn đi gặp

cô.

Tối qua, anh thấy cô ở bên đường mượn rượu giải sầu bị người khác quấy rầy. Anh không nhịn nổi đã giúp cô... Còn sau đó anh cũng không ngờ trong lúc vô tình đã xúc phạm cô, anh là một người đàn ông có trách nhiệm, anh muốn chịu trách nhiệm với cô!

Hôm nay anh lại đến, không quan tâm đến ánh mắt của người ngoài, trong tay còn mang một đóa hoa hồng.

“Lâm Thảo, Lâm Thảo, có người gọi em đó.” Giáo viên ngồi đối diện với Lâm Thảo nhìn thấy Thăng Cảnh, vội vàng giục Lâm Thảo vẫn đang ngẩn người.

Lúc này Lâm Thảo mới định thần lại, nhìn thấy Thăng Cảnh đứng ở ngoài văn phòng.

Cô ngẩn người một chút, ngay sau đó đứng dậy, tập tễnh đi ra ngoài.

Thăng Cảnh đưa bó hoa cho Lâm Thảo, còn đề cập đến cuộc hẹn thứ hai.

Lâm Thảo ngơ ngác nhìn Thăng Cảnh, cô không hiểu người đàn ông này sao lại thích mình, rõ ràng cô... Không đúng tí nào.

“Anh, anh thích điều gì ở em?” Lâm Thảo hỏi.

Thăng Cảnh nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt mang theo một chút căng thẳng. Anh ta là giáo sư ngành tiếng Trung bậc đại học, thứ giỏi nhất chính là tra chuốt từng lời, bây giờ lại bị câu hỏi này làm khó.

“Anh... anh thích em, không nói được thích điều gì ở em, nhưng chính là thích, có thể bởi vì là em nên mới thích, chứ không phải bởi

vì em có điều gì đặc biệt nên mới thích.”

Suy nghĩ của Lâm Thảo chuyển chậm một nhịp, cô giật mình.

Những sợi tóc mai phía trước rơi xuống hai cùm trước tai, tóc đen nhánh đẹp như rong biển hơi cuộn lại, không dài cũng không ngắn xõa ở trước ngực, kết hợp với chiếc váy hoa lộn xộn hôm nay của cô, giống như là tiên nữ giáng trần, khiến người ta không dám trêu ghẹo.

“Nhưng em từng được bao nuôi.”

Giọng nói của người bất ngờ vang lên, giống như sấm sét lúc trời nắng rơi vào đầu Thắng Cảnh, nụ cười mỉm trên mặt anh ta theo đó kéo lên: “Làm sao, có thể...”

“Lần đó, Tôi không để anh đưa Tôi về nhà, bởi vì đó là khu nhà giàu, xe Thông thường không vào được. Tôi sợ anh biết chuyện không hay của Tôi.”

Lâm Thảo cảm thấy con người Thắng Cảnh rất tốt, cô không xứng với người tốt như vậy.

Chương 12: Dính líu đến chuyện mất trộm

Ở trường có không ít những lời gièm pha về Lâm Thảo, cũng có người từng nói cho Thắng Cảnh những lời kiểu như Lâm Thảo có khả năng được bao nuôi, nhưng anh ta chưa bao giờ tin. Nhưng hôm nay nghe thấy từ trong miệng Lâm Thảo, anh ta nhú mày lại: “Đây là cái cớ em muốn từ chối anh sao?”

Khóe miệng Lâm Thảo nhếch lên một nụ cười khổ sở, cô lắc đầu, có chút bất lực: “Em cảm thấy anh rất tốt, chỉ là người như em...”

Lời nói đến miệng, Lâm Thảo dừng lại một chút, ánh mắt cô nhìn chằm chằm Thắng Cảnh, nhìn thấy vẻ mặt luôn thay đổi của Thắng Cảnh, cô hơi rủ tầm mắt, xoay người liền đi vào trong văn phòng.

Mắt Thắng Cảnh chuyển động theo Lâm Thảo, cơn gió kéo theo tóc cô, anh ta nhìn thấy khóe mắt cô hơi đỏ.

Một người con gái có thể ở trước mặt một người đàn ông nói ra điều không hay của mình, là có ý bằng lòng cho anh ta một cơ hội sao?

“Đợi đã.” Thắng Cảnh lên tiếng, ánh mắt dịu dàng như nước: “Nếu như, nếu như anh không để ý đến quá khứ của em, em cũng đã thoát khỏi trạng thái cuộc sống trước kia, em có thể đón nhận anh hay không?”

Lâm Thảo đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn Thắng Cảnh.

Không khí trong phút chốc ngừng lại, mới hai phút Thắng Cảnh đã

suy nghĩ rõ ràng, cho dù Lâm Thảo của trước kia có như thế nào, người mà anh ta thích là cô của hiện tại.

Lâm Thảo sau đó đã nghĩ rất nhiều lần, nếu như ngày hôm nay mình không bị cảnh sát bắt đi, có lẽ sẽ cô sẽ ở bên cạnh Thắng Cảnh cả đời.

Lúc tan học, một đội cảnh sát mặc đồng phục xuất hiện ở trước cửa giảng đường, tất cả giáo viên học sinh đều chạy ra vây xem. Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đội cảnh sát oai phong như vậy.

Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến khi chiếc còng tay lạnh lẽo cuối cùng được còng lên cổ tay nhỏ bé của Lâm Thảo, cô mới giật mình cảm thấy đội cảnh sát này là nhằm vào cô mà đến.

“Cô Lâm, chúng Tôi nghi ngờ cô có liên quan đến vụ án mất trộm châu báu trong biệt thự nhà họ Thanh, mời cô theo chúng Tôi trở về hợp tác điều tra.” Về mặt viên cảnh sát dẫn đầu lạnh lùng, lời nói sắc bén, bộ đồng phục màu xanh càng khiến người ta không dám chống lại.

Lâm Thảo bị dẫn đi, cho dù Thắng Cảnh ngăn cản như thế nào cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Lâm Thảo bị đưa lên xe cảnh sát, Thông qua Thẩm vấn, cô dường như hiểu được biệt thự nhà họ Thanh đó chính là chỗ cô từng ở trước kia.

Đối mặt với sự tra hỏi của cảnh sát, tất cả câu trả lời của Lâm Thảo đều là không biết.

Nhưng chính trong tình huống tang vật không rõ ràng, Lâm Thảo bị đưa đến tòa án.

Thẩm phán hỏi gì Lâm Thảo đều nói hết tất cả.

Ngay cả chuyện mình được Thanh Tuấn bao nuôi giam lại, trong tình cảnh hoảng loạn cô cũng nói ra.

Mấy người giáo viên có quan hệ coi như là khá tốt với Lâm Thảo đến tòa án xem xét xử, sau khi nghe thấy những lời Lâm Thảo nói, ai nấy đều kinh ngạc tròn tròn mắt.

Lời đồn đại gièm pha rằng Lâm Thảo được bao nuôi, Thông qua miệng cô đã có được sự chứng thực.

“Tôi không ăn trộm đồ, chắc chắn là nhầm lẫn rồi.” Lâm Thảo đứng trên bục của bị cáo, hốc mắt ẩm ướt, môi đỏ hơi mím lại, những người đang ngồi đều có thể nhìn thấy một luồng sức mạnh thẳng thắn trong cơ thể yếu ớt đó.

Bị cáo đã phủ nhận chuyện ăn trộm, quan tòa chỉ có thể gọi nguyên cáo lên tòa.

Trái tim của Lâm Thảo đập mạnh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chỗ của nguyên cáo.

Cô vẫn cảm thấy trong này có hiểu lầm gì đó, Thanh Tuấn sẽ không vô tình như thế với cô.

Cho đến khi Bích Hằng đứng lên chỗ của nguyên cáo, nói: “Tôi không quen người phụ nữ này, tổng giám đốc Thanh cũng không thể có quan hệ với người phụ nữ này.”

Bích Hằng là trợ lý của Thanh Tuấn.

Tất cả mọi chuyện anh ta làm đều là ý của Thanh Tuấn. Anh ta là người Thanh Tuấn tin tưởng nhất. Không còn nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của anh ta đã đại diện cho Thanh Tuấn!

Trong lúc nghỉ ngơi, Bích Hằng đến phòng Thẩm vấn tìm Lâm Thảo.

“Cô Lâm, rất xin lỗi. Cô Thẩm bởi vì sự tồn tại của cô mà tổn thương, tổng giám đốc Thanh không nỡ để cô ấy buồn khổ, chỉ có thể làm oan cho cô.”

Người phụ nữ trong suốt quá trình tỏ ra đàn độn lúc này ngẩng đầu lên, đôi mắt đã sưng đỏ. Giọng nói của Bích Hằng như con dao nhọn sắc bén cứa lên trái tim cô, cô đau đớn, bờ môi run rẩy.

Bởi vì không nỡ để Võ Lưu Niên buồn khổ, cho nên làm tổn thương cô.

Chương 13: Cô nhận tội

Trong tim của Thanh Tuấn thật sự không có vị trí dành cho cô.

Trái tim của Lâm Thảo đột nhiên như chìm xuống đáy biển sâu, ngay cả việc dấy giụa cũng không muốn làm.

Trong phòng Thẩm vấn, trong không khí lơ lửng những hạt tròn mờ ảo, trong nháy mắt bầu không khí như chìm vào im lặng, bụi mù như chặn cả cổ họng lại, khiến cho người ta không thở nổi.

Đôi mắt vốn lập lòe ánh sáng của cô lúc này dần trở nên ảm đạm, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi, giống như con búp bê đã vỡ bị người ta vứt bỏ, không hề có chút sức sống nào.

"Được, Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh đã nói cho Tôi những lời này, Tôi sẽ không gây thêm phiền phức cho anh nữa, để anh nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ."

Bích Hằng nhíu mày.

Mười lăm phút sau, phiên tòa lại lần nữa mở ra.

Lâm Thảo nhận tội.

"Là Tôi trộm, tang vật là bị Tôi bán mất."

Lời Khai của Lâm Thảo có trăm ngàn chỗ sơ hở, phạm là người bình thường đều có thể nghe ra được vấn đề trong đó, nhưng dựa theo lời Khai, bản án cứ như vậy mà kết thúc.

Không có ai đi truy cứu rốt cuộc là nhà họ Thanh bị mất cái gì, cũng không ai điều tra đồ vật đó bị bán ở đâu, tiền bán được đi đâu rồi.

Kết quả là Lâm Thảo bị phán năm năm tù giam.

Lý do là vì số tiền cực lớn nhưng rốt cuộc số tiền đó lớn đến mức nào, không ai có thể nói được.

Năm năm, đối với một cô gái ở độ tuổi này mà nói, không nghi ngờ gì chính là thời gian tươi đẹp nhất, mà thời gian năm năm này của cô sẽ trải qua trong tù giam...

Những ngày làm nữ tù nhân không tốt như trong tưởng tượng, những công việc bẩn thỉu và nặng nhọc nhất đều do người mới đến là cô làm.

Cô vốn là người tĩnh lặng như nước, có uất ức gì sẽ nuốt vào trong bụng, bây giờ làn da trắng nõn đều bị những vết tím xanh thay thế.

Đến lúc cô bị đánh hội đồng không thể động đậy được, co lại trốn trong góc, nữ tù nhân cầm đầu mới nói: "Nữ tù nhân này rốt cuộc là đắc tội với ai, lại để cho chúng ta xử cô ta thảm như vậy, nhìn cô ta yếu đuối như vậy, bị hành chết thì làm sao bây giờ, các người cẩn thận một chút, đừng gây ra án mạng."

"Con khốn đó, hình như là người thứ ba, vị hôn thê của người ta không vui, cho nên là muốn đánh chết cô ta."

"Giết chết một người nào có dễ như vậy, còn hai năm nữa là Tôi ra ngoài rồi, chờ hai năm nữa Tôi ra, các cô lại hành hạ chết cô ta."

Lâm Thảo nghe được những lời đó, cô chỉ đơn giản cho rằng những

người bắt nạt mình kia quá tồi tệ nhưng cô không hề nghĩ tới... Lại có người muốn cô chết!

Người kia là ai?

Trong đầu cô ngoạ trừ Thanh Tuấn, không còn người nào khác.

Bởi vì sự tồn tại của cô khiến Võ Lưu Niên khó chịu? Cho nên phải dùng mạng của cô để khiến cho Võ Lưu Niên vui vẻ sao?

Lâm Thảo ngồi xồm trong góc, toàn thân lạnh buốt, ngồi xồm một thời gian dài khiến cho nửa thân dưới đã tê dại nhưng tay cô lại không ngừng run rẩy.

Trong hốc mắt là cả sự chua chát đau đớn, chớp mũi xuất hiện sự chua xót, giống như sóng biển vậy, từng cơn từng cơn khuấy động.

Đối mặt với đám người hung ác vừa rồi, cô không hề khóc, bây giờ cô lại vì hai câu nói mà suýt nữa ngừng thở!

Nước mắt rơi lã chã, giống như là từng viên trân châu đứt khỏi dây.

Sự buồn bã nơi trái tim của cô không ngừng dâng lên.

"Ngồi tránh xa một chút, đừng cản đường tao đi nhà xí." Một người tới đuổi cô đi, thuận thế đá một cú về phía cô.

Lâm Thảo ngẩng đầu, đôi mắt hung hăng đỏ hồng lên nhìn chăm chăm vào người kia.

"Con khốn, còn dám trừng mắt với tao!"

Một chiếc giày màu xám trắng vẫn còn vương lại những hạt gạo

trong kho đá về phía cô, trên mặt truyền tới một cơn đau rất.

Trong chớp mắt, đầu óc cô trống rỗng, trước mắt là một mảng trắng xóa, chỗ mũi có một luồng ấm nóng, cuối cùng không thể chống đỡ thêm được nữa, cô hôn mê bất tỉnh!

...

Tỉnh lại, Lâm Thảo phát hiện mình đang ở trong phòng y tế,

Bác sĩ kiểm tra đơn giản cho cô, sau đó hỏi: "Lần kinh nguyệt trước của cô là khi nào?"

Kinh nguyệt?

Lâm Thảo cố gắng nghĩ một hồi, lúc này mới nhớ ra, kinh nguyệt tháng này vẫn chưa tới.

Đối với phụ nữ như cô mà nói, kinh nguyệt lâu như vậy chưa tới, ngoại trừ bị mất kinh, chỉ có một nguyên nhân duy nhất!

"Cô mang thai."

Chương 14: Mang thai

Sau khi Lâm Thảo biết mình mang thai, quỳ nửa ngày trước mặt bác sĩ, cô hy vọng bác sĩ có thể giữ bí mật cho mình.

Bác sĩ bị cô quấn lấy đến mất kiên nhẫn, đồng ý qua loa.

Nhưng tin tức này vẫn truyền đến tai Võ Lưu Niên.

Bích Hằng nói với Võ Lưu Niên: "Tổng giám đốc Thanh sẽ không cho phép có con riêng bên ngoài, lần này Lâm Thảo xong rồi, cô Thẩm yên tâm đi."

Đôi mắt lạnh lùng của Võ Lưu Niên khẽ nhếch lên, đôi lông mày trên gương mặt xinh đẹp khẽ chau lại: "Anh không nhìn thấy sao? Thanh Tuấn đối với người phụ nữ kia không bình thường."

Khi Võ Lưu Niên nhắc đến Lâm Thảo trước mặt Thanh Tuấn, Thanh Tuấn đã cảnh cáo cô ta không được làm phiền tới Lâm Thảo, đêm hôm ấy, nếu không phải bố của Thanh Tuấn đi bên cạnh cô, Thanh Tuấn cũng không ra tay nặng với Lâm Thảo như vậy.

Võ Lưu Niên rất rõ ràng, Thanh Tuấn làm như vậy thực ra là để bảo vệ Lâm Thảo.

Nếu như lúc đó Thanh Tuấn bảo vệ Lâm Thảo, sợ rằng đêm đó Lâm Thảo đã chết rồi, nào có thể giữ được mạng để vào nhà giam!

"Coi như Lâm Thảo chết rồi, nên cạnh Thanh Tuấn còn có hàng trăm hàng nghìn Lâm Thảo khác, làm sao Tôi có thể đi xử lý từng người

được." Võ Lưu Niên mấp máy môi, nói với Bích Hằng: "Buổi chiều Tôi sẽ tổ chức một cuộc họp báo, tuyên bố rằng Tôi mang thai, tạm lui khỏi giới luật sư, hi vọng lúc đó Thanh Tuấn sẽ cho Tôi một câu trả lời."

Bích Hằng giật mình: "Mang thai?"

...

"Nữ luật sư số một trong nước Võ Lưu Niên đã xác nhận mang thai, sắp kết hôn với tổng giám đốc Thanh Thị - Thanh Tuấn."

Tiêu đề tin xuất hiện trên màn hình TV, dẫn tới sự chú ý rất lớn.

Trong hai giờ đồng hồ tin tức này đã được hơn một trăm triệu lượt xem.

Có người đoán, sau khi Võ Lưu Niên kết hôn với Thanh Tuấn, giá trị hai nhà sẽ tăng mạnh, thị trường chứng khoán sẽ sáng ngời.

Tin tức đám cưới của hai người này Thông báo trong một tháng.

Từ địa chỉ hôn lễ, tiệc chiêu đãi khách đến phô trương lãng phí như thế nào, không cái nào là không xuất hiện đầy đủ trước mặt đại chúng.

Đêm hôn lễ đó, các tạp chí lớn đều tranh nhau đưa tin, chiếm ngay trang bìa ngày hôm sau.

Tất cả các tin tức mới dường như đều bị tin tức về hôn lễ của Thanh Tuấn và Võ Lưu Niên nhấn chìm.

Trong trại giam, tất cả mọi người đều tụ tập trước màn hình TV, mà

Lâm Thảo đặc biệt vì mang thai mà bị người khác xa lánh phải đến nơi hẻo lánh ẩm ướt.

Cô nhìn qua màn hình TV, miệng cong thành hình vòng cung, lộ ra một nụ cười khổ, đôi tay lạnh cóng đến đỏ ửng che trên bụng, khóe miệng lẩm bẩm.

"Đã quyết định kết hôn, hẳn là bọn họ đã làm lành rồi, cô ta cũng sẽ không vì mình không vui nữa..."

Tảng đá trong lòng vì tin tức này mà nhẹ đi không ít nhưng dường như yết hầu lại bị người khác chặn lại, khiến cô cảm thấy không thờ nổi!

Thời gian năm năm trước phảng phất như ở ngay trước mắt, nhưng hôm nay... Người kia đã trở thành chồng người khác.

...

Tám tháng sau, thời tiết bắt đầu nóng nực.

Bên ngoài là một vùng hoang vu hẻo lánh, xung quanh tiếng ve kêu, tiếng kêu râm ran khiến cho người ta phải phiền lòng.

Một người phụ nữ vác chiếc bụng lớn từ trong trại giam đi ra.

Tóc đen rối tung thả trên vai làm nổi bật lên khuôn mặt tái nhợt của cô, cơ thể mảnh khảnh hoàn toàn không hợp với cái bụng nhô lên.

Vốn là cô bị phán năm năm tù giam, cũng không biết vì nguyên nhân gì được thả ra.

Lâm Thảo hít một hơi thật sâu, cơ thể yếu đuối không sức lực cố

gắng chống đỡ lấy bước lên phía trước, đầu đầy mồ hôi không ngừng lên, chỉ cẩn thận nhìn xung quanh.

Bây giờ cô đã mang thai tám tháng, một thời gian ngắn nữa sẽ sinh, bác sĩ nói rằng lượng đường trong máu cô quá thấp, phải chú ý ăn uống nghỉ ngơi, không được để bị mệt.

Nhà giam cách nội thành tương đối xa, cô đứng tại cửa nhà giam chờ taxi, ánh mặt trời nóng bỏng như muốn nướng chín cô, vô cùng khó chịu.

Giám ngục đưa cô ra khỏi trại giam tốt bụng nhắc nhở: "Đoạn đường này không có xe, cô gọi người quen đón cô về đi, bụng to đừng để bị cảm nắng."

Cô tới thành phố này một năm, trong điện thoại chỉ lưu số của Thắng Cảnh và Bích Hằng.

Ngàn vạn lần không thể gọi cho Bích Hằng được, nghĩ một lúc, cuối cùng Lâm Thảo gọi vào số điện thoại của Thắng Cảnh.

Lúc cô ở trong tù, Thắng Cảnh đã đến thăm cô một lần, nhưng lần đó, trên khuôn mặt Thắng Cảnh lại tràn đầy sự thất vọng.

Lâm Thảo nóng đến đỏ mặt, cẩn thận nghe tiếng vang trong điện thoại.

Tiếng tín hiệu vang lên một hồi, lúc Lâm Thảo cho rằng đối phương sẽ không nhắc máy, giọng nói của Thắng Cảnh truyền ra từ điện thoại.

"Tiểu Thảo?"

Lâm Thảo dừng lại một lát, ngại ngùng mở miệng: "Xin lỗi, em... Không phải em muốn làm phiền anh, chỉ là, chỉ là em ra tù, nơi này lại không có xe, em lại..."

Cô lắp ba lắp bắp nói, mặt mũi đầy sự ngại ngùng.

Một lúc lâu sau Thăng Cảnh cũng không có phản ứng gì, trong lòng cô đầy sự ngại ngùng, máu vọt lên trán, sợ phải nghe lời từ chối, cô lập tức tìm cái cớ cho mình: "Xin lỗi anh, chỗ này vẫn còn xe, anh đang bận, em cúp máy trước..."

"Tiểu Thảo, em chờ một lát, anh đến ngay."

Giọng nói ấm áp ôn hòa của Thăng Cảnh rót vào tai, tiếng tút tút cúp máy sau một lúc lâu sau, Lâm Thảo mới phản ứng lại được.

...

Sau khi biết Lâm Thảo mang thai, Thăng Cảnh vui hết những nhớ nhung trong lòng mình vào trong hố sâu, nghe theo sự sắp xếp của bố mẹ làm quen với một người bạn gái.

Bạn gái xinh đẹp hào phóng, trình độ tương xứng với mình, hai người nói chuyện rất ăn ý, nửa năm bên nhau cũng đã đính hôn, không có gì bất ngờ thì không lâu sau sẽ kết hôn.

Chỉ là anh ta luôn cảm thấy thiếu gì đó.

Hôm nay nhận được điện thoại của Lâm Thảo, anh ta mới phát hiện, đối với người con gái đó anh ta thiếu mất nhịp đập của trái tim.

Loại cảm giác này, chỉ khi đối mặt với Lâm Thảo mới có được.

Anh ta hiểu được, mình vẫn không thể nào bỏ được cô.

Nhưng anh ta cũng biết, bố mẹ mình tuyệt đối sẽ không chấp nhận Lâm Thảo, dưới sự hoang mang và rầu rĩ, anh ta vẫn đạp mạnh chân ga, đi tới chỗ cô.

Lâm Thảo ngồi dưới bóng cây, một tay quạt gió, một tay che bụng.

Cô mặc một chiếc váy bầu rộng rãi, bắp chân trắng nõn để lộ ra bên ngoài, da thịt trắng trẻo khiến cho Thăng Cảnh cảm thấy một sự lạnh lẽo không rõ.

Thăng Cảnh chỉ chú ý tới Lâm Thảo, không hề chú ý đến chiếc xe Cayenne đang đỗ cách đó không xa.

Chương 15: Tha thứ cho anh được không

Thắng Cảnh xuống xe, đi thẳng về phía cô, ấm áp gọi một tiếng Tiểu Thảo.

Lâm Thảo liền vội vàng đứng lên, trên mặt bỗng xuất hiện vẻ băn khoăn: "Anh, anh đã đến..."

Thắng Cảnh mấp máy môi: "Xin lỗi, anh tới muộn."

Lâm Thảo lắc đầu xua tay: "Không có, không có, đã rất nhanh rồi, rất xin lỗi vì đã làm phiền đến anh, chỉ là ở đây em không có người bạn nào khác..."

"Em gầy đi rồi."

Lâm Thảo sửng sốt.

Thắng Cảnh nhíu mày, anh ta vẫn tưởng rằng sẽ có thể sắp xếp lại được mối quan hệ với Lâm Thảo nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy kia của cô, anh ta vẫn không nhịn được mà đau lòng.

"Em..." Cô hơi đỏ mặt cúi đầu, trong mắt là sự ngượng ngùng khó che giấu: "Em rất khỏe, ở trong đó, ở trong đó, người cùng phòng đối xử với em rất tốt, giám ngục cũng đối xử với em rất tốt."

Nhưng những vết tích trên cổ tay cô, lại đập vào mắt Thắng Cảnh.

Anh ta biết, những gì cô trải qua trong tù không hề tốt, nếu không...

Sao lại có thể làm mình bị thương...

Bỗng dưng, Thăng Cảnh bước gần về phía cô, ôm cô vào trong lòng.

Lâm Thảo ngăn người ra, trừng to mắt.

"Thật xin lỗi, anh không nên bỏ đi trong thời điểm em cần anh nhất, tha thứ cho anh được không?"

Cô cho rằng Thăng Cảnh có chút ghét cô, nhưng hình như là không phải.

"Thăng Cảnh..."

Ngay tại lúc Lâm Thảo định nói điều gì đó, một cái bóng đen đột nhiên vọt tới, đánh Thăng Cảnh ngã xuống đất.

Rời khỏi Thăng Cảnh, cô rơi vào trong một vòng tay ấm áp quen thuộc.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, đập vào mắt là chiếc cằm kiên nghị, khuôn mặt tuấn tú cùng với mùi hương mà cô hay gặp ở trong mơ.

"Anh là ai?" Khóe môi Thăng Cảnh vương vết máu, nhanh chóng đứng dậy, trong câu nói không còn sự dịu dàng khi nãy.

Thanh Tuấn nhíu chặt mày, cằm hơi nhếch lên, điệu bộ hơn người. Anh bỏ qua sự tồn tại của Thăng Cảnh, cánh tay dài nắm chặt bên hông của người phụ nữ, chỉ nói: "Đi về cùng anh."

Sắc mặt Lâm Thảo tái nhợt, bước chân nặng nề như đeo chì, cánh môi cô run rẩy, khuôn mặt là vẻ không thể nào tin nổi.

Tại sao Thanh Tuấn lại xuất hiện ở đây.

"Về, trở về đâu?"

Thanh Tuấn hơi nhíu khóe miệng, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn: "Tất nhiên là về nhà."

Nhà?

Lâm Thảo không rõ, rõ ràng là anh đã kết hôn rồi, tại sao còn...

Lâm Thảo che bụng, cảnh giác lùi về phía sau một bước: "Ông Mạc, có phải ông có hiểu làm gì không?"

Cô cho là, việc của cô và Thanh Tuấn đã giải quyết xong từ lâu rồi.

Từ trước đến nay Thanh Tuấn không phải là người kiên nhẫn, thời tiết nóng nực đã sớm khiến anh trở nên nôn nóng.

Anh tốn bao nhiêu công sức để đưa người phụ nữ này từ trong tù ra, vậy mà cô lại đi tìm người đàn ông khác trước.

Trong lòng anh như có một luồng khí nóng thổi lên.

Cánh mũi Thanh Tuấn khẽ nhếch, mặt càng thêm Trầm xuống, liền đưa bả ôm ngang Lâm Thảo lên.

Không để cho Thắng Cảnh ngăn cản, sau khi Thanh Tuấn cướp được người lên xe, nhanh chóng rời đi.

...

Trong xe, Bích Hằng chỉnh điều hòa nhiệt độ xuống thấp nhất.

Lâm Thảo ngồi trên đùi Thanh Tuấn.

Không gian trong xe nhỏ hẹp, hai người đều chảy mồ hôi, mùi hương trên cơ thể đều quanh quẩn trên chóp mũi của mỗi người.

Lâm Thảo đỏ bừng mặt, vừa tức giận vừa xấu hổ.

"Anh thả em ra..."

Lâm Thảo vốn trời sinh dịu dàng, lúc tức giận cũng là vẻ dịu dàng nhu nhược.

Dáng vẻ của cô, thật là dễ bắt nạt.

Thanh Tuấn nhếch môi, cánh tay dài của anh vẫn đặt bên hông cô như cũ, không hề buông ra, để Lâm Thảo ngồi vững trên người anh.

Người phụ nữ này mang cái bụng lớn, mà còn nhẹ như vậy.

Người đàn ông cúi đầu nhìn, lúc này mới chú ý đến người phụ nữ này còn gầy hơn so với tám tháng trước, xương gò má hiển hiện, gương mặt lõm xuống, ngược lại cái bụng còn lớn hơn cả người phụ nữ có thai bình thường.

Anh nhíu mày: "Đứa bé trong bụng em có lẽ là quý hút máu, nhìn cái dáng vẻ người không ra người quý không ra quý của em kìa."

Cô bị mắng, trong lòng lại càng khó chịu, cô cắn môi mỏng, hốc mắt dần đỏ lên.

Khóe mắt cô đã ngấn nước mắt, giãy giụa muốn đi xuống khỏi đùi anh.

Người đàn ông kia lại vững như núi, không hề động đậy chút nào.

Nhiệt độ trong xe rất thấp, cơ thể Thanh Tuấn lại như đang đứng ngoài đường nhựa, dục hỏa lại bị người phụ nữ trên người khiêu khích lên.

"Em an phận một chút đi." Người đàn ông khẽ than, thanh âm dừng ngay bên tai Lâm Thảo, hơi thở ấm áp phun ra, khiến cho cô ngứa ngứa.

Chương 16: Anh sẽ đối xử tốt với em

Cô không dám động, cô cảm nhận được vật dưới người mình kia đang hung hăng chạm vào mình, một luồng hơi nóng xông từ mặt lên trán.

"Anh, anh thả em ra, bụng em chật chội..." Cô nhẹ nhàng nói, vô cùng đáng thương.

Khóe miệng Thanh Tuấn hơi cong nhẹ lên, đưa tay đặt cô ngồi sang bên cạnh, véo nhẹ cái miệng đang hơi vênh lên của cô, cô tránh đi, hành động đưa đẩy này, dường như còn có chút tình ý.

Bích Hằng tức thời không nhìn kính chiếu hậu nữa, chuyên tâm lái xe.

Tâm trạng của Lâm Thảo rất loạn, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xe chạy được một đoạn, cô mới nhận ra được rằng đây là hướng đi về phía tòa biệt thự kia.

"Ông Thanh." Lâm Thảo nuốt nước miếng: "Em nhớ là, cô Võ Lưu Niên... Cô ấy rất ghét em."

Thanh Tuấn nhíu mày, không phủ nhận nói: "Ừm."

Lông mày cô chậm rãi nhíu lại một chỗ: "Em cho là sau khi em bị anh tống vào tù, đã giải quyết xong chuyện."

"Tất nhiên là không phải." Thanh Tuấn ngắt lời cô.

Lâm Thảo giật mình, hai tay không tự chủ mà nắm chặt lại, chẳng lẽ thật sự như cô suy nghĩ, chuyện đưa cô vào tù thực tế là hiểu lầm?

Ngay sau đó vang lên bên tai là câu nói của anh: "Anh còn chưa trả công cho em."

Sau khi Lâm Thảo bị bắt một tháng, biệt thự thật sự mất trộm.

Kẻ trộm trộm hết toàn bộ đồ hiệu trang sức và túi xách trong biệt thự, ngay cả thẻ ngân hàng ở trong ngăn kéo bàn trang điểm.

Kẻ trộm bán hết đồ đắt tiền đi, sau khi vào sóng bạc tiêu xài hết, liền bắt đầu chú ý đến thẻ ngân hàng.

Chỉ tại dã tâm của kẻ trộm quá lớn, muốn một lần lấy hết tiền trong thẻ ngân hàng, ngân hàng nghi ngờ việc rút hơn ba tỷ tiền mặt, liền liên hệ với Thanh Tuấn.

Lúc này anh mới biết được, lúc trước khi người phụ nữ này ra đi, không hề mang theo gì cả.

Đây là lần đầu tiên anh tin rằng, nếu có người phụ nữ nào không vì tiền của anh, chỉ có người phụ nữ này.

Trái tim bị che lấp đã lâu lại rung động vì chuyện ngoài ý muốn này.

Nhưng một câu nói kia của anh, lại làm cho Lâm Thảo vốn còn một tia hi vọng lập tức phai nhạt đi.

"Không cần, coi như là... Em làm miễn phí." Cô cắn môi, viền mắt đỏ hoe.

Thanh Tuấn nghiêng đầu, để ý đến khóe mắt long lanh của người phụ nữ.

Anh lại cúi đầu, nhìn thấy những vết tích trên cổ tay tinh tế của người phụ nữ đó, kia là vô số những vết sẹo nhỏ do cắt cổ tay mà có...
Cô...

Anh mím môi, đáy mắt là vẻ âm trầm: "Về sau em ở cùng với anh, anh sẽ đối xử tốt với em."

Khóe miệng của Lâm Thảo cong cong, từ trước đến nay anh luôn hào phóng, một năm đó, "phần thưởng" mà cô nhận được, cũng đã đạt đến ba trăm triệu.

Nhưng đây không phải điều cô mong muốn.

"Em không thiếu tiền xài, cũng không cần đến đồ vật xa xỉ gì cả, cảm ơn ý tốt của ông Mạc."

Thanh Tuấn không phải không nhớ những điều mà Lâm Thảo đã nói trước đó.

Cô nói, cô muốn làm bạn gái anh!

Anh cho rằng cô quá tham lam nhưng trên thực tế hình như không phải như vậy.

"Võ Lưu Niên, chỉ là đám cưới gia tộc, anh hi vọng em hiểu."

Đây là lần đầu tiên Thanh Tuấn giải thích với người khác.

Bích Hằng giật mình.

Lâm Thảo nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Bỗng nhiên tiếng động cơ của chiếc xe Cayenne dừng lại, xe đã dừng ở trước biệt thự, Bích Hằng xuống xe mở cửa cho Thanh Tuấn, ngược lại Thanh Tuấn lại mở cửa cho Lâm Thảo.

Tinh thần Lâm Thảo có chút hoảng hốt, không cử động cơ thể.

Thanh Tuấn dứt khoát đưa tay ra ôm cả người cô xuống xe...

Gió hè thổi qua nhẹ nhàng, tóc của người phụ nữ buông loạn lên trên bờ vai người đàn ông.

"Căn biệt thự này đã đổi sang tên em, về sau em chính là chủ nhân của nơi này."

Giọng nói Trầm thấp ôn hòa tựa như tiếng đàn của anh vờn quanh tai cô.

"Đứa bé trong bụng em, cũng sẽ là người thừa kế của anh."

"Nhưng..." Cô có rất nhiều điều nghi vấn nhưng lại không biết bắt đầu hỏi từ đâu, cuối cùng thốt ra từ mấu chốt nhất: "Võ Lưu Niên thì sao?"

"Anh và cô ta chỉ là vợ chồng ngoài mặt thôi."

Giọng nói của cô dịu dàng nhỏ nhẹ, xen lẫn với chút khàn khàn: "Vợ chồng ngoài mặt có nghĩa là hai người vẫn là vợ chồng..."

Anh vẫn để cô làm tình nhân.

"Trước kia hai người chưa kết hôn, em ở bên cạnh không có gì quá

quất nhưng bây giờ, cái thân phận tình nhân này, lại là người thứ ba, em không thể nhận được..."

Bước chân của Thanh Tuấn bỗng nhiên dừng lại, cúi đầu xuống đối mặt với con người đầy nước của cô, hai mắt của cô rất đẹp, giống như một con suối trong suốt nhưng trong đó lại phủ đầy vẻ ưu phiền âm ảm.

Anh hít một hơi sâu: "Không phải, anh và Võ Lưu Niên chỉ làm hôn lễ, chưa đăng kí kết hôn."

Chương 17: Em tin không_

Sau câu nói của Thanh Tuấn, Lâm Thảo lại hồ đồ ở lại.

Bích Hằng dưới sự chỉ thị của Thanh Tuấn liền thay một loạt tất cả những đồ trong căn biệt thự nhỏ, thêm vào đó bố trí riêng một căn phòng đàn piano chỉ dành cho Lâm Thảo sử dụng.

Giá của chiếc đàn piano không phải bình thường, đó là chiếc đàn mà cô từng nằm mơ mong có được.

Hơn nữa, còn mời về cho cô một người giúp việc rất có kinh nghiệm trong việc chăm sóc bà bầu.

Tất cả những điều này đều đã được sắp xếp chu đáo.

Thế nhưng trong lòng cô vẫn có rất nhiều thắc mắc, cô không dám hỏi Thanh Tuấn, chỉ có thể thăm dò từ phía Bích Hằng.

Bích Hằng thì không hé một lời, chỉ nói: “Cô Lâm cứ yên tâm dưỡng thai, tổng giám đốc Thanh sẽ không đối xử tệ bạc với cô đâu.”

Nhưng trong lòng cô rất trống rỗng, cứ thấp tha thấp thỏm.

Số lần gặp Thanh Tuấn không nhiều, anh thường chỉ tới thăm cô vào lúc nửa đêm.

Khi anh tới tuyệt đối không làm phiền đến cô, chỉ ôm cô và ngủ, và khi trời chưa sáng thì anh đã đi rồi.

Đến cuối thai kì, lúc nào cô cũng cảm thấy rất buồn ngủ, ban ngày ngủ tối cũng ngủ, ngủ dậy thì ăn đồ ăn do người giúp việc chuẩn bị, chẳng mấy chốc mà mặt cô tròn phình phính.

Thím Trần có lúc còn nói: “Tiểu Thảo, cô xem bụng cô to thế này có lẽ nào là sinh đôi không?”

Lâm Thảo lắc đầu: “Không đâu ạ, bác sĩ sau khi kiểm tra cũng nói đây là hiện tượng bình thường.”

Nếu như là sinh đôi thì Lâm Thảo lại có chút lo lắng, cô thế này không thích hợp để có hai đứa con.

Những ngày tháng yên bình cứ thế chưa được đầy hai tuần thì người khách không chờ cũng đến.

Khi Võ Lưu Niên xuất hiện ở trong căn biệt thự nhỏ, Lâm Thảo cũng không lấy gì làm bất ngờ.

Nhưng điều làm cô bất ngờ là cái bụng to lên của Võ Lưu Niên.

Cái bụng đó cũng to tầm như bụng cô... Võ Lưu Niên cũng mang thai rồi, suýt nữa thì cô quên mất việc này, khi mà cô mang thai thì tin tức Võ Lưu Niên có bầu cũng được đưa tin....

“Gặp Tôi cảm thấy rất kì lạ à?” Võ Lưu Niên vênh mặt lên, hai mắt cô ta hơi nheo lại như thể đang thăm dò cô.

Lâm Thảo mím môi lại, đôi bàn tay cô đang nắm chặt vào chiếc váy.

“Ngồi xuống đi, bà bầu đứng lâu sẽ rất mệt.” Võ Lưu Niên làm như thể mình là chủ nhà, cô ta mời Lâm Thảo với tư thế chủ nhân mời khách, cái bộ dạng ra vẻ đó Lâm Thảo có học thế nào cũng không

học được.

Cô chỉ thích hợp ở trong phòng khuê các, chẳng rời khỏi nhà đi xa.

Thím Trần lúc này vội vàng mang bánh ngọt và nước cam tới.

Võ Lưu Niên nheo mày lại: “Tôi không uống nước cam, đổi cà phê cho Tôi, không đường không sữa.”

Thím Trần ngơ người ra, nhìn vào cái bụng bầu của Võ Lưu Niên, rồi nhắc với ý tốt: “Thế nhưng phụ nữ mang bầu tốt nhất không nên uống cà phê, nước hoa quả có nhiều vitamin, đây là Tôi vừa mới vắt ra, rất tươi ngon, cô thử....”

“Tôi nói rồi, Tôi muốn uống cà phê.” Giọng nói của Võ Lưu Niên trở nên lạnh lùng.

Thím Trần khó xử: “Thế nhưng trong nhà không có cà phê ạ!”

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

Võ Lưu Niên khẽ cười, đôi mắt hướng về phía Lâm Thảo rồi hỏi: “Anh Thanh hình như chẳng tới đây bao giờ nhỉ?”

Lâm Thảo ngây người ra và ngay sau đó lại nghe thấy Võ Lưu Niên nói: “Anh ấy chỉ uống loại cà phê vừa xay, anh ấy không thích ăn đồ ngọt, lại càng ghét những đồ uống như nước hoa quả.”

Ngây người ra một lúc sau đó Thông qua câu nói của Võ Lưu Niên cô mới hiểu mục đích của cô ta là gì, cô ta tới đây vẫn chỉ là vì Thanh Tuấn.

Lâm Thảo quay về phía thím Trần: “Thím Trần, buổi tối cháu muốn ăn

đầu cá nấu ớt băm, bây giờ đi chợ còn kịp không?”

Thím Trần nghe xong liền lập tức rời đi.

Lâm Thảo cầm cốc nước cam lên và nhấp một ngụm, vị ngọt ngọt chua chua làm cho cô cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều rồi.

“Cô Võ hôm nay tới đây có việc gì thì mời cứ nói thẳng đi.”

Võ Lưu Niên nhìn cô chăm chăm với ánh mắt đầy sát khí: “Số tiền lần trước cho cô vẫn không đủ à?”

Lâm Thảo không hề biết Võ Lưu Niên đã đưa cho cô bao nhiêu, cô trả lời: “Ừm, không đủ lắm.”

“Vậy cô nói cho Tôi, cô muốn bao nhiêu?”

Lâm Thảo khẽ mép rồi liếc mắt xuống nhìn cốc nước cam trên tay, những tép cam lơ lửng bên trong chiếc cốc thủy tinh với vị vừa ngọt vừa man mát chua khiến cô rất thích.

“Tôi...” Lâm Thảo ngừng lại vài giây rồi liếc mắt lên nhìn thẳng vào Võ Lưu Niên: “Thứ Tôi muốn cô cũng không cho Tôi được bởi vì anh ấy không hề thuộc về cô.”

Lâm Thảo luôn ghi nhớ câu nói của Thanh Tuấn, anh và Võ Lưu Niên chỉ làm hôn lễ chứ không hề có đăng ký kết hôn.

Vợ chồng như vậy chẳng qua chỉ là vì lợi ích.

Võ Lưu Niên tức giận đứng phất lên, dường như cái bụng to lù lù cũng không làm giảm đi cái tính bá đạo của cô ta.

“Lâm Thảo, làm kẻ thứ ba có gì hay ho chứ?”

Bàn tay đang cầm chiếc cốc thủy tinh của Lâm Thảo liền trắng bạch ra, cô mấp máy môi: “A Thanh nói với Tôi rằng hai người chỉ làm hôn lễ chứ không hề có giấy đăng ký kết hôn.”

Khuôn mặt Võ Lưu Niên đột nhiên trắng bệch ra nhưng rất nhanh sau đó cô ta đã lấy lại được sự bình tĩnh.

Cô ta tiến lên phía trước, cái bụng to lù lù sát lại trước mặt Lâm Thảo: “Những lời mà đàn ông nói trên giường thì có mấy phần là thật chứ?”

Con tim Lâm Thảo bỗng thấy trống rỗng.

“Tôi và Thanh Tuấn đúng là không có giấy đăng ký kết hôn, nhưng....cô có biết lý do chúng Tôi chưa đăng ký là gì không?”

Lý do chưa đăng ký?

Từ trước tới nay Lâm Thảo chưa từng nghĩ tới điểm này, cô dường như mặc định rằng Thanh Tuấn không muốn đăng ký.

“Thanh Tuấn cầu hôn Tôi nhưng Tôi không đồng ý...hơn nữa Tôi đã từ chối anh ấy liên tiếp ba lần, chẳng qua anh ấy giận Tôi nên tìm tới cô để chọc tức Tôi thôi, cô nghĩ sao Tôi lại biết cô ở đây, đương nhiên là anh ấy nói cho Tôi rồi, anh ấy nói diễn kịch với cô thực sự mệt lắm rồi!”

Chương 18: CẢM ƠN CÔ ĐÃ CHO TÔI CƠ HỘI

Tiếng “choang” vang lên, mảnh vỡ thủy tinh rơi khắp nền, nước cam cũng ướt cả một góc sofa.

Võ Lưu Niên đặc ý nhìn Lâm Thảo, thấy môi cô đang run lên, khuôn mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu, đột nhiên tâm trạng cô ta khá hơn nhiều, cô ta quay người và đi về phía cửa.

Thế nhưng từ phía sau lại truyền tới tiếng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng của Lâm Thảo: “Cô Võ, vậy thì Tôi phải cảm ơn vì cô đã cho Tôi cơ hội này, Tôi sẽ cố gắng nắm bắt, làm cho Thanh Tuấn yêu Tôi.”

Tấm lưng đang ưỡn về phía trước đó đột nhiên khựng lại.

.....

Sau khi Võ Lưu Niên đi rồi thì bà Trần mới quay lại.

Bà Trần thấy một góc ghế sofa bị ướt tưởng rằng Lâm Thảo bị người ta ức hiếp liền hỏi quan tâm: “Tiểu Thảo, người phụ nữ đó là ai mà tính tình khó chịu vậy!”

Lâm Thảo chỉ nói: “Đừng nói cho Thanh Tuấn biết, cháu không muốn anh ấy lo lắng.”

Thím Trần gật đầu.

Sau khi ăn tối xong thì Thanh Tuấn tới, anh phát hiện ra bộ sofa đã

được đổi bằng bộ khác.

Khi đó cô đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, bộ dạng cô lặng lẽ dường như chẳng quan tâm gì tới thế sự ở thế gian này.

Thanh Tuấn tiến gần lại phía cô, bèn đưa tay kéo cô vào lòng: “Phim có hay không?”

Lâm Thảo gật đầu: “Cũng khá thú vị!”

Thanh Tuấn không làm phiền cô nữa, cũng chỉ lặng lẽ ngồi xem cùng cô.

Tuy là trong lòng cô đang có những suy nghĩ vô cùng phức tạp trước những lời nói của Võ Lưu Niên thế nhưng nét mặt cô thể hiện ra thì dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bộ phim hết một tập, Thanh Tuấn liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, đã hơn 9 giờ tối.

“Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi.”

Lâm Thảo vẫn ngồi im, ánh mắt cô nhìn vào người đàn ông ở bên cạnh.

“Sao thế?”

“Em muốn...chụp ảnh.”

“Hả?”

“Ảnh lúc mang bầu, cùng với anh, có được không?”

Lâm Thảo vẫn nhớ như in trong đầu hình ảnh ảnh cưới của Võ Lưu Niên và Thanh Tuấn, cô rất ghen tỵ, cô cũng muốn có.

Thanh Tuấn nhìn bộ dạng liễu yếu đào tơ của cô rồi gật đầu và nói: “Được.”

Lâm Thảo khẽ nhoén miệng cười, đó là nụ cười mà nhiều ngày rồi Thanh Tuấn không thấy xuất hiện trên mặt cô.

Thấy cô cười con tim anh bỗng cũng trở nên rộn ràng, anh đưa tay ra đặt lên má cô âu yếm nói: “Ngày mai được không? Vừa hay ngày mai anh rảnh.”

“Được, vậy bây giờ chúng ta chọn chỗ chụp nhé, ngày mai chúng ta đi.”

Thanh Tuấn lại nói: “Không cần đâu, ngày mai anh bảo thợ chụp ảnh tới nhà chúng ta.”

Lâm Thảo mới đầu ngây người ra nhưng sau đó liền hiểu ra, cô gật đầu và nói theo ý anh: “Vâng, chứ em vác cái bụng to đùng này đi đúng là không tiện lắm.”

Tuy miệng cô nói vậy nhưng trong lòng cô không hề nghĩ thế.

Đã rất lâu rất lâu rồi cô chưa được xem thế giới ngoài kia thế nào.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thảo hiếm khi mới được tỉnh dậy mà vẫn ở trong lòng Thanh Tuấn.

Còn người thợ ảnh sớm đã chuẩn bị xong ở dưới lầu.

Đợi hai người vệ sinh cá nhân xong, trợ lý của thợ chụp ảnh mang tới hai giá quần áo để cho Lâm Thảo chọn.

Lâm Thảo hỏi Thanh Tuấn bộ nào đẹp, Thanh Tuấn ôm tay vào eo cô, anh khẽ hôn vào mái tóc cô, chỉ nói: “Em mặc bộ nào cũng đẹp hết.”

Khuôn mặt cô bỗng đỏ lên khi nghe câu nói đó, hai hàng mi mắt cô sụp xuống và cầm một chiếc váy màu trắng giống như váy cưới đi vào phòng thay đồ.

Khoảng 15 phút sau, Thanh Tuấn cũng thay đồ của mình xong, khi quay lại phòng và tìm Lâm Thảo thì hai mắt anh sáng lên.

Cô mặc một bộ váy trắng tinh khôi, dưới lớp vải ren đó là dáng người duyên dáng thướt tha khiến Thanh Tuấn đứng ngẩn ngơ.

Trong giây phút đó, cả người anh nóng rực lên.

Từ khi đón Lâm Thảo từ trong tù ra, anh chỉ quan tâm đến việc người cô quá yếu ớt, lại lo vết thương lòng của cô chưa hồi phục nên chưa dám động vào người cô.

Và những đêm ôm cô ngủ, anh chỉ dám đưa tay xoa nhẹ cơ thể cô tuyệt đối không dám làm gì hơn.

Nhưng vào lúc này, cơ thể cô hiện lên làn mờ đằng sau lớp vải ren nó càng khiến cho người khác muốn ngậy người ra còn hơn là khi cô ăn mặc gợi cảm.

Chương 19: Em cũng không biết là con ai

Anh cần môi, nuốt nước bọt trong cổ họng khô khốc, anh hất mắt cho trợ lý của thợ chụp ảnh.

Người trợ lý liền hiểu ý và nhanh chóng đi ra ngoài.

Vào giờ phút cánh cửa được đóng lại, nhiệt độ căn phòng không hiểu từ đâu mà được tăng lên đáng kể.

Hóa ra là vì chiếc váy khiến cho Lâm Thảo trở nên quyến rũ hơn rất nhiều này, mặt cô đỏ lên như gấc, đôi môi cô run run lên khi ngược mắt nhìn Thanh Tuấn.

Thanh Tuấn nhìn bộ dạng e thẹn của cô lại thêm đôi môi cuốn hút đó, chiếc lưỡi anh nóng lên, không kìm được chỉ muốn hôn lên môi cô.

Thanh Tuấn bình thường khi gặp cô thì đều ăn mặc khá thoải mái, hôm nay vì để chụp ảnh mà anh lại mặc một bộ vest màu mận đỏ, cơ thể cường tráng của anh lúc này được bộ vest đó phô thêm ra vài phần.

“Nếu đã chuẩn bị xong rồi thì chúng ta...chúng ta đi chụp ảnh thôi.....”

Thế nhưng Thanh Tuấn lại kéo lỏng chiếc cà vạt đã thắt gọn gàng kia ra, tiếp sau là anh cởi chiếc cúc áo ngực, để lộ ra bộ ngực săn chắc với nước da màu đồng.

Lâm Thảo ngây người ra, chỉ thấy người đàn ông đang từ từ bước

về phía mình, ánh mắt và đôi môi đầy nguy hiểm.

Đôi đồng tử mắt anh sâu hoắm nhưng như thể đang cười: “Anh không nở để cho người khác nhìn thấy em lúc này.”

Vẻ đẹp của cô, anh muốn chỉ mình anh được chiêm hữu.

Anh không biết bắt đầu từ khi nào mà vẻ đẹp ngây thơ ngọt ngào của người phụ nữ này lại khiến con tim anh rộn ràng và ấm áp tới vậy.

Lâm Thảo lùi về phía sau, bàn tay cô nắm chặt: “Anh...anh làm sao thế?”

Câu nói của cô vừa dứt, người đàn ông liệt hôn lên môi cô mãnh liệt, nụ hôn của anh dường như muốn nuốt lấy đôi môi cô.

Lâm Thảo giật mình, hai bàn tay cô đặt trước ngực anh muốn đẩy anh ra nhưng vì sức cô quá yếu mà không thể kháng cự được.

“Anh xin lỗi, anh nhịn lâu lắm rồi...”

Giọng nói thì thầm của anh lọt vào tai cô, giọng nói đó ngọt ngào, run lên khiến cô nghe xong mà toàn thân nổi da gà.

Đã từng có khoảng một năm Lâm Thảo luôn ở bên cạnh Thanh Tuấn, mối quan hệ duy nhất giữa hai người đó chỉ là lúc trên giường với nhau, anh đã quá hiểu về cơ thể cô, cho dù bây giờ cô đang mang thai, bụng to rồi nhưng anh ít nhiều vẫn có thể tìm đến được những vùng nhạy cảm của cô, từ từ khiến cô tìm lại cảm giác như xưa.

Cô thực sự không biết phải làm thế nào, cô nhắm mắt lại, đôi mi cô run lên, để mặc người đàn ông đang không kìm nén nổi yêu thương cô nhiều hơn nữa.

Chiếc váy rơi xuống đất, lớp vải ren cuối cùng che lấy cơ thể cô cũng bị xé ra, cơ thể cô đang run lên, cô không hề kháng cự anh nhưng cũng không tỏ ra vui thích, cô có phần sợ anh.

Đúng thế, cô sợ anh.

Sợ anh làm đứa bé trong bụng bị ảnh hưởng.

“Đừng lo lắng, anh sẽ rất nhẹ nhàng thôi.”

Thanh Tuấn nhẹ nhàng nhưng cũng lại rất bá đạo, anh không cho cô cơ hội để từ chối, cũng không cho phép cô lo lắng.

Anh không phải là một người kiên nhẫn, nhưng lúc này đối với Lâm Thảo anh đang cố tìm cách để cô cảm thấy thoải mái và đón nhận lấy anh.

Cuối cùng khi cuộc vui đã thực sự bắt đầu, đôi môi anh không rời khỏi vùng ngực cô, anh lại nghe thấy tiếng kêu khe khẽ như rên lên.

Ngẩng đầu lên anh nhìn thấy khóe mắt cô hơi ươn ướt đi.

Cô hỏi: “Em...và anh, rốt cuộc là gì?”

Cơ thể anh đột nhiên cứng đờ lại, ánh mắt thoáng qua sự lạnh lùng, Lâm Thảo cắn môi, nói một câu về mĩa mai: “Em xin lỗi, lẽ ra em không nên hỏi.”

Cô từng nói cô chỉ muốn làm bạn gái anh không cần tiền nhưng anh không tin.

Cô từng nói bọn họ từng quen biết nhưng anh cũng không nhớ.

Sau đó cô chẳng còn nói gì nữa, cô im lặng, sau đó nữa thì xảy ra sự việc như vậy, cô chỉ làm theo sự sắp đặt của anh, không khóc lóc không làm ầm lên.

Cô cắn chặt lấy môi, đôi môi cô dần trắng bệch, cuối cùng là xuất hiện một chút máu đỏ.

Cô hít thở một hơi thật sâu, cố gắng hết sức để nói một câu: “Anh không muốn biết đứa nhỏ trong bụng em là con ai à?”

Đôi mắt Thanh Tuấn đang hơi nheo lại, nhưng sau câu nói của Lâm Thảo thì anh chỉ biết mím môi.

“Thực ra em cũng không biết của ai, trước đêm bị vào tù em đã đi tới quán bar, đêm hôm đó em uống say, em không nhớ có hai người hay ba người, hoặc cũng có thể là nhiều hơn.....”

Chương 20: Chúng ta kết hôn

Trái tim như thể bị ngàn vạn mũi kim đâm vào, chẳng còn biết đau nữa, cổ họng nghẹn lại như đang bị nghẹt thở.

“Em đã từng nghĩ bỏ đứa bé đi, dù sao thì em cũng vào tù, đứa bé cũng không có cha, em nuôi không nổi nó. Em đã uống thuốc nhưng không thành, em cũng chẳng thể nhẫn tâm giết nó lần thứ hai, vậy là em giết bản thân mình....”

Ở cổ tay cô là không biết bao nhiêu vết sẹo, cho dù cô dùng cả một ngày một đêm không ngủ đều chà tay vào miếng sắt thế nhưng miếng sắt quá cùn và cô chỉ còn biết dùng lực để chà.

Máu đỏ tươi nhuộm cả vào áo cô khiến những nữ tù nhân khác sợ hãi không dám ở cùng cô.

Không biết là ông trời thương cô hay là đứa trẻ trong bụng phúc lớn mệnh lớn mà cô vẫn sống.

Cũng là hành động tự hành hạ bản thân mình, trong họa có phúc nên cô được nhốt riêng vào một căn phòng giam.

Móng tay cô đang chọc vào lòng bàn tay nhưng dường như cô không cảm thấy đau, cơ thể cô đang run lên nhưng cô cũng đang cố gồng mình và từ từ lùi về phía sau thoát khỏi anh.

Cô đã ở trong tù năm tháng, cô cứ nghĩ rằng trái tim mình đã được Tôi luyện và không còn biết đau nữa, thế nhưng hôm nay những kí ức từ tận trong tâm trí cô lại được lục lại và vẫn khiến cô cảm thấy sợ

hãi.

“Em rất bần, không xứng với anh Thanh đâu, nếu có thể thì xin hãy trả lại số tiền trước đây em đã để lại nơi này không? Lúc trước vì rời đi quá vội vàng mà không mang theo số tiền anh cho em, phiền anh....”

Đôi môi cô vẫn rớm máu nhưng như Tô điểm lên cho khuôn mặt trắng bệch kia, bộ dạng đó của cô chỉ khiến người nhìn thêm thương xót.

Rõ ràng là cô chỉ muốn chụp một bộ ảnh và sinh con xong thì cô sẽ nói ra tất cả....

Nhưng thực sự cô không có cách nào, cô không có cách nào để làm chuyện đó với anh dưới danh nghĩa của kẻ thứ ba.

Kẻ thứ ba bị người đời chê trách, cô không thể nào làm thế, càng không dám làm thế.

Mẹ cô đã ly hôn và ở một mình chỉ vì kẻ thứ ba, nếu bây giờ biết được sự việc này thì cô sợ bà sẽ không còn nhận đứa con gái này nữa.

Trước đây cô đã từng rất căm hận người phụ nữ đã phá hoại hạnh phúc gia đình cô, bây giờ cô lại càng căm hận bản thân mình.

Thanh Tuấn lúc này cứng đờ người lại, người đàn ông dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô như có thể thấu hết được tâm can cô.

“Người mà anh yêu thương đã tới đây tìm em, cũng đã nói lí do mà anh đón em ra ngoài, em rất cảm ơn khi còn ở trong tù anh Thanh đã thương tình em, nhưng vướng mắc của hai người em thực sự không

muốn can dự vào, cô ta rất yêu anh, anh cũng rất yêu cô ta, em nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau thì không có mâu thuẫn nào không giải quyết được, em từng khiến cô ấy buồn là do em không đúng, bây giờ, em không nên xen vào giữa hai người nữa, anh đi để dành cô ta đi, trái tim phụ nữ thường rất mềm yếu.....”

Nói hết những lời tâm can, sắc mặt cô đầy đau khổ và chua xót, nỗi buồn lan tỏa từ tận đáy lòng cô ra khắp toàn thân, khiến cho căn phòng dường như cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Bây giờ cô chỉ muốn cùng với đứa trẻ, một mình trốn đi thật xa, mọi hồng trần ở thế gian này đều không còn liên quan tới cô nữa.

Lâm Thảo quay đầu sang một bên, mím chặt môi lại.

Cô đã sống thế nào ở trong tù, anh biết cuộc sống đó không hề tốt nhưng nó tệ đến mức nào thì anh không biết.

“Trái tim phụ nữ rất mềm yếu vậy em thì sao?”

Người đàn ông nhìn thẳng vào cô, đôi đồng tử mắt sâu hoắm hướng về phía cô, đặc biệt là những giọt nước mắt nơi khóe mắt.

Cô?

Trái tim cô sớm đã chết rồi.

“Anh cứ nghĩ rằng anh đối với em thế nào em rõ rồi chứ!”

Mắt cô trùng xuống, cô biết rất rõ anh đối tốt với cô, tặng cô quần áo túi xách, cô muốn thứ gì anh đều đáp ứng, chỉ là cô vẫn tham lam, cô muốn nhiều hơn thế.

Bên tai vẫn là giọng nói gần xuống của người đàn ông: “Em cho rằng tại sao anh lại đón em về?”

Tại sao?

Cô cũng muốn biết tại sao.

Cô khẽ mấp máy môi nói chế giễu: “Có thể là vì đứa bé, có thể là vì Võ Lưu Niên, cũng có thể anh cảm thấy em nghe lời, sẽ không gây ra phiền phức gì cho anh, rất phù hợp để làm người tình.”

Thanh Tuấn cắn môi, ánh mắt anh sầm xuống: “Anh nói rồi, anh và Võ Lưu Niên chỉ là cuộc hôn nhân trong giới kinh doanh, chưa hề đăng ký kết hôn, không hề có tình yêu.”

Anh đã từng nói như thế nhưng làm sao cô dám tin, lời đàn ông nói lúc trên giường là lời nói không đáng tin nhất, càng nghĩ sống mãi cô càng cay xè, nước mắt ấm nóng của cô trào ra lăn dài trên hai má.

Thấy miệng cô khẽ cười vẻ mĩa mai nhưng khuôn mặt đầy sự đau khổ và chua xót, anh nheo mày lại: “Chúng ta kết hôn đi, đứa trẻ bất luận có phải của anh hay không anh cũng vẫn sẽ giữ lại.”

Lâm Thảo tròn xoe mắt, cô nghe như tiếng sét đánh bên tai, dường như quá ngạc nhiên, cơ thể cô như đóng băng lại.

Chương 21: Giấy đăng ký kết hôn

Thanh Tuấn sau khi nói câu nói đó thì anh giúp cô mặc đồ vào, bảo thợ ảnh vốn chỉ giúp cô chụp ảnh bầu bầu bây giờ chuyển nền chụp ảnh sang màu đỏ để chụp ảnh đi đăng ký.

Ngay sau đó anh lại gọi một cuộc điện thoại, và Bích Hằng đưa hai người đi tới cục dân chính.

Chỉ tới khi chiếc dấu được đóng xuống, hai tờ giấy chứng nhận màu đỏ được đưa tới tay hai người cô mới giật mình nhận ra những điều vừa xảy ra đó là gì.

Bọn họ kết hôn rồi, thế nhưng tại sao?

Lâm Thảo muốn hỏi.

Thanh Tuấn không cho cô cơ hội đó.

Sau khi ra khỏi cục dân chính cô bèn đưa cô trở về lại với chiếc giường ban nãy.

Anh muốn tiếp tục cái việc mà lúc nãy anh vẫn chưa hoàn thành.

Chỉ có trời mới biết anh phải khổ sở kìm nén thế nào.

Trước khi gặp Lâm Thảo anh dường như không hề có nhu cầu về mặt này.

Sau khi gặp Lâm Thảo thì anh luôn trong trạng thái Khao khát.

Cứ tưởng rằng anh có thể đón nhận bất kì một người phụ nữ nào, một người phụ nữ như Võ Lưu Niên cứ ngỡ rằng sẽ là đối tượng thèm khát của bất kì người đàn ông nào nhưng riêng anh thì không.

Bất luận Võ Lưu Niên quyến rũ anh thế nào, anh đều không có phản ứng gì, trong đầu anh lúc nào cũng chỉ là hình ảnh của người phụ nữ mỏng manh yếu đuối này.

Anh sợ nhìn thấy cô khóc nhưng lại thích cô khóc, khi bắt nạt cô anh thương cô nhưng lại cảm thấy thích thú.

Trong thế giới của Thanh Tuấn chưa từng có những sự mâu thuẫn như vậy.

Anh áp mặt mình vào ngực cô rồi dùng đôi môi đùa giỡn nó và đưa cô hòa vào với cảm xúc của anh.

Cơ thể Lâm Thảo rất nhạy cảm, cô vốn là người không biết từ chối người khác, lúc này cô giống như một làn nước để mặc cho Thanh Tuấn đùa nghịch.

“Anh...anh nhẹ một chút....”

Cô gái cắn chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng e thẹn của cô khẽ lên tiếng.

Thanh Tuấn hiểu cô lo lắng điều gì, cô lo lắng cho đứa bé.

Cả một đêm mê mê không hề ngừng lại.

.....

Ngày hôm sau, khi Lâm Thảo tỉnh dậy vùng eo cô vừa mỏi vừa đau, người đàn ông đó đã không tha cho cô cả một đêm.

Cho dù cô có khóc xin tha nhưng cũng người đàn ông đó vẫn không chịu.

Những vết đỏ trên cơ thể chính là bằng chứng cho sự yêu thương điên cuồng của người đàn ông dành cho cô.

Đêm qua, anh đã thì thầm rất nhiều lần bên tai cô một câu nói “Anh yêu em.”

Cũng vì câu nói đó mà cả một đêm cô luôn ở trong sự hưng phấn.

Nhớ lại những ngọt ngào đã trải qua cùng anh cô cảm thấy thực sự hạnh phúc, khiến cốc sữa tươi cô đang uống dường như cũng ngon hơn thường ngày.

Sau khi ăn bữa sáng xong, cô ngồi trên ghế sofa xem phim như mọi khi, miệng khẽ tủm tỉm cười, sắc mặt cô khá hơn rất nhiều.

Cô nhớ tới việc mình và Thanh Tuấn đăng ký kết hôn, cô không làm thế nào để hóa giải được sự vui mừng trong lòng mình, đó là việc mà trước giờ cô chưa từng dám nghĩ....

Khi Bích Hằng đi vào phòng, cô gái ngồi trên sofa đang cười vu vơ, hay chân vung vẩy, bộ dạng vui vẻ giống hệt của một cô thiếu nữ vừa mới biết yêu, hình ảnh đó khiến người nhìn cũng vui theo.

Bích Hằng khẽ hắng giọng một tiếng, Lâm Thảo mới phát hiện có người vào phòng, cô vội vàng mời Bích Hằng ngồi.

Bích Hằng từ chối và nói với sắc mặt không biểu cảm: “Tổng giám

đốc Thanh bảo Tôi đưa cô tới một nơi.”

Lâm Thảo đơ người ra sau đó cô hỏi một câu là đi đâu.

Bích Hằng không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ nói đi rồi sẽ biết.

Lâm Thảo dường như đi theo anh không chút do dự.

Mối quan hệ giữa Thanh Tuấn và Bích Hằng khiến cô không chút nghi ngờ.

Nửa tiếng sau, cô đỡ bụng bước từ trên xe xuống, lọt vào mắt cô là một trang viên rất lớn.

Cả trang viên được rất nhiều cây xanh bao lấy tạo thành một bức tường dài.

Cô khẽ nhướn mày lên, niềm vui trong lòng sớm đã bị cuốn đi, ngay sau đó cô nhận ra trước mắt mình là một không gian âm u lạnh lẽo.

Cô đi theo phía sau Bích Hằng, lặng lẽ bước đi, cô dường như chẳng nhìn thấy những cảnh vật xung quanh mình nữa.

Con tim cô đập thình thịch như tiếng trống dồn, càng đập càng nhanh, càng lúc cô càng cảm thấy căng thẳng.

Hai tay cô nắm chặt lấy váy, lòng bàn tay mồ hôi ướt đẫm, cô có dự cảm sắp có việc chẳng lành xảy ra.

Mùi nước khử trùng thoang thoảng bay vào mũi cô, chân càng bước vào trong thì mùi đó càng nồng nặc hơn, cuối cùng hai người đi vào một căn phòng giống như là phòng trong bệnh viện.

Hay nói chính xác hơn thì đây là phòng khám tư.

Bích Hằng đưa cô tới phòng khám tư?

“Tổng giám đốc Thanh chỉ thị cần phải làm kiểm tra cho đứa bé trong bụng cô Lâm.”

Lâm Thảo quay sang phía Bích Hằng hỏi lại: “Kiểm tra cái gì?”

Câu hỏi này cô biết rõ còn cố hỏi.

Chưa kịp phản kháng gì thì cô bị y tá đẩy vào phòng kiểm tra.

Y tá nhanh chóng dùng dụng cụ lấy nước ối trong bụng cô.

Sau đó đưa đi làm giám định ADN

Sau khi đó Bích Hằng ngồi cùng cô đợi kết quả.

Thực ra thì cả quá trình chưa tới một giờ đồng hồ, nét mặt thiếu nữ của cô không còn nữa, cô cúi đầu thấp xuống, ánh mắt cô như người vô hồn.

Cô co người lại, ngồi gập lưng xuống, đợi phía ngoài phòng kiểm tra, sắc mặt cô trắng bệch.

Bích Hằng khẽ thở dài một tiếng và nói với cô vẻ rất kính cẩn: “Cô Lâm, cô cần phải đối mặt với hiện thực.”

Lâm Thảo nghe thấy có người đang nói chuyện với mình, cô khẽ động đậy, cô nhìn Bích Hằng và cười đau xót, cô gật đầu và khi cô lên tiếng thì khiến Bích Hằng ngỡ người ta.

“Trợ lý Bích, anh có nói những lời mật ngọt với người phụ nữ khi ở trên giường không?”

Bích Hằng không nói gì, có điều thần sắc lúng túng của anh cũng coi như là đã trả lời Lâm Thảo.

“Tôi không muốn gây thêm phiền phức cho anh ấy, Tôi cũng không muốn anh ấy nói dối lừa Tôi....”

“Đêm hôm qua anh ấy nói anh ấy yêu Tôi, Tôi vui mừng tới nỗi không nhắm được mắt, Tôi sợ khi tỉnh lại thì đó chỉ là một giấc mơ....”

“Tôi cũng không muốn làm cho Võ Lưu Niên buồn, nhưng Tôi thực sự rất khó chịu, rất khó chịu....”

Tiếng khóc thút thít của cô lọt vào tai Bích Hằng, trên khuôn mặt trắng bệch của cô ngoài nước mắt thì còn có mồ hôi, chiếc áo mỏng trên cơ thể cô ướt đi giống như thể bị mưa làm ướt.

Bích Hằng cảm thấy không bình thường, anh đỡ Lâm Thảo lên, chỉ là cô vừa đứng dậy thì hay chân cô đã đang chảy đầy máu từ trên xuống.

Dòng máu đỏ ai khiến Bích Hằng hốt hoảng.

Ngay sau đó, Bích Hằng giật mình kêu lên: “Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây....”

Chương 22: Sinh non

"Không còn kịp rồi, thai phụ chảy quá nhiều máu, chỉ có thể mổ đẻ."

Dưới tác dụng của thuốc gây mê, Lâm Thảo mơ màng nhắm chặt đôi mắt.

Đến khi tỉnh lại, Thanh Tuấn vẫn ngồi bên giường cô.

Khuôn mặt anh đầy nét mệt mỏi, dường như cả đêm chưa ngủ.

Thấy Lâm Thảo tỉnh lại, đôi mắt của người đàn ông đang mệt mỏi kia bỗng sáng rực.

"Em sao rồi? Có ổn không?" Giọng nói của Thanh Tuấn dịu dàng, chất chứa sự quan tâm, nhưng Lâm Thảo lại lo lắng xoa tay vào bụng mình, ở đó cô đã không còn cảm giác nặng nề, thay vào đó là sự trống rỗng.

Đôi môi khô khốc của người phụ nữ khẽ nhếch lên, nhưng vẫn chưa nói được thành lời, Thanh Tuấn hiểu ra lời cô muốn nói: "Đứa bé vẫn khỏe, bởi vì sinh non nên đã được tách ra bảo vệ trong nhà kính, anh sẽ bế con qua đây cho em xem."

Lâm Thảo gật đầu.

Thanh Tuấn liền đứng dậy, khi quay lại, trên tay anh ôm một đứa nhỏ.

Anh đặt đứa bé xuống bên cạnh cô, bộ dạng cẩn thận, dè dặt của

anh khiến lòng cô ấm áp.

Đứa bé thật nhỏ, nhỏ hơn cả tưởng tượng của cô, đôi tay nhỏ bé, bàn chân xinh xinh, đôi mắt khẽ nhắm, nhưng chiếc miệng lại có thể phát ra âm thanh oa oa, thật kì diệu.

Thanh Tuấn khẽ nhếch miệng, nhìn cảnh tượng hai mẹ con trước mặt, lòng anh như được lấp đầy bởi một thứ gọi là hạnh phúc.

Đó là cảm giác xưa nay anh chưa từng có.

Lâm Thảo hỏi: "Là con gái sao?"

"Ừ, là một công chúa nhỏ, vẫn chưa đặt tên."

"Tên?" Lâm Thảo ngẩn người.

"Sở Sở, Thanh Sở Sở, thế nào?"

Sở Sở? Cái tên hay thật, chỉ là...họ Thanh sao?

Đứa bé này, là của anh sao?

Lâm Thảo lòng đầy hoài nghi, nhưng cô cũng không hỏi điều gì, chỉ gật đầu, nói được.

....

Suốt quãng thời gian nằm viện, Thanh Tuấn ngày đêm túc trực bên cạnh cô, ngay cả việc cô muốn đi vệ sinh, anh cũng bế cô vào bồn cầu, không để cô chạm chân xuống đất.

Vết mổ trên bụng cô vẫn chưa hồi phục, mù trong cơ thể phải cần y

tá nặn ra mới được.

Khi người y tá đặt tay lên vết mổ, Thanh Tuấn ngồi bên cạnh, nét mặt đầy sự giận dữ.

Toàn bộ quá trình, cô đau đớn, đôi mắt đỏ rực.

Thanh Tuấn đau lòng, giọng nói lạnh lùng trách cứ: "Không thể nhẹ nhàng chút được sao?"

Người y tá khó khăn, "Nhẹ nhàng sẽ không nặn mủ ra được, sau này chỉ càng khó..."

Cách làm của người y tá là đúng, Lâm Thảo cũng nói: "Không sao cả."

Nhưng Thanh Tuấn vẫn khăng khăng giữ bộ dạng như muốn đòi nợ, nhìn chăm chăm người y tá khiến cô ta run lẩy bẩy.

Vất vả lắm mới xử lý xong, trên trán người y tá đổ không ít mồ hôi, không phải là vì xoa bóp cho sản phụ quá vất vả, mà là vì cô ta bị ánh nhìn của Thanh Tuấn hù dọa.

Một tháng trôi qua, Lâm Thảo ra viện, là Bích Hằng đến đón cô.

Sau khi lên xe, Lâm Thảo ôm đứa bé, đôi mắt liên tục nhìn ra ngoài cửa xe, khi đi qua trung tâm thành phố, màn hình điện tử của cao ốc thương mại đang phát một đoạn tin tức.

"Cháu trai nhà họ Thanh chào đời, cổ phiếu nhà họ Thanh một lần nữa lại tăng cao."

Lâm Thảo chau mày, không hiểu tại sao việc Võ Lưu Niên sinh con

lại có thể khiến cổ phiếu tăng giá?

Cô cũng không hiểu, vì sao Thanh Tuấn đã nhiều tiền như thế rồi mà vẫn còn muốn nhiều tiền hơn nữa?

Bích Hằng từ gương chiếu hậu quan sát từng cử chỉ, hành động của Lâm Thảo, bỗng nhiên Lâm Thảo quay lại, đôi mắt trong veo đối diện với ánh nhìn của anh.

Bích Hằng lập tức né tránh, nhưng Lâm Thảo mở lời: "Sở Sở, là con của anh ấy?"

Bích Hằng nhú mày, gật đầu.

Đúng như suy đoán trong lòng của Lâm Thảo, nếu không thì... Anh làm sao có thể để tâm tới cô chứ.

Trong lòng cô khẽ trào lên cảm giác trống trải, ánh mắt mờ dần, "Đứa bé của Võ Lưu Niên, anh có biết tên là gì không?"

Bích Hằng mím môi, trả lời: "Thanh Nghệ, tên mẹ...Ái Niên."

Ái Niên? Thanh Ái Niên

Nghĩa là Thanh Tuấn yêu Võ Lưu Niên.

Trong phút chốc, mặt cô bỗng tái nhợt, trong lòng như bị một vật nặng đè lên đầu đởn, đau một cách ngốc nghếch, đau đến mức khó thở.

Nước mắt cứ thế trào ra một cách khó hiểu, cô hoàn toàn không kịp kìm chế.

Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, như một đóa hoa tiểu thủy, cô vội vàng lau đi, nỗi buồn một lần nữa lại dồn nén ở đáy lòng.

Bích Hằng khẽ thở dài một tiếng, không nói gì cả, đạp ga tăng tốc độ, đi một mạch về phía ngôi biệt thự nhỏ.

....

Thím Trần ở nhà đã nấu sẵn canh, đợi Lâm Thảo trở về.

Lâm Thảo về tới nơi cũng là lúc thím Trần sắp xếp mọi thứ hoàn chỉnh.

Đồ dùng cần thiết của đứa bé đã được chuẩn bị đầy đủ, Lâm Thảo hoàn toàn không phải bận tâm điều gì.

Thím Trần nói: "Nhất định phải uống sữa mẹ, sữa mẹ rất tốt cho đứa bé, Tôi đã hầm canh móng heo, cá diếc, để cô có thêm sữa."

Chỉ là Lâm Thảo quả thực không ăn nổi những thứ đó, nó quá ngấy khiến cô luôn cảm thấy buồn nôn.

May mắn là cô đủ sữa, thím Trần cũng không miên cưỡng, chỉ thương cô cơ thể yếu đuối, nên luôn tìm cách cố gắng bồi bổ cho cô. Buổi tối bà lại mang cho cô canh đu đủ hầm đường tuyệt nhỉ.

Vừa uống xong bát canh nước đường thì Thanh Tuấn đến.

Chương 23: Tiểu ngữ, anh nhớ em lắm

"Anh đến rồi à, uống canh đường không? Thím Trần nấu đấy, ngon lắm." Khuôn mặt cô khẽ nở nụ cười đằm đằm, giọng nói dịu dàng, vẻ u ám ban ngày đã được cô kìm nén, chỉ còn đôi mày là vẫn còn vương lại chút ưu buồn.

Thanh Tuấn đưa tay ôm lấy eo cô, sau đó thì cả cơ thể anh nằm trên người cô, "Anh nhớ em lắm."

Lâm Thảo mím môi, lòng cô trống trải trào lên cảm giác chua xót.

Cô hiểu rõ thân phận của mình, cũng biết rõ điều gì nên hỏi, còn điều gì thì không nên.

Nếu như cô vẫn muốn được ở lại bên cạnh Thanh Tuấn, thì cô không nên trọc giận anh.

Thế nhưng trong lòng cô vẫn có một loại cảm xúc không ngừng dâng lên, và cô thì không cách nào khống chế được.

Thanh Tuấn bắt đầu hôn cô, từ gáy tai đến khóe miệng, tiếp đó là cổ, xương quai xanh, cảm giác tê dại ướt át mang lại cho cô không phải cảm giác thích thú.

Mà là ngại ngùng.

Anh hành động rất nhẹ, từ từ trút bỏ sự gò bó trên người cô.

Một thứ gì đó mát lạnh, đôi bàn tay kia không mắc lỗi sai nào, chính xác nắm lấy nụ hoa của người phụ nữ.

"Tiểu Thảo, anh nhớ em."

Anh cuồng nhiệt hít mùi hương thơm dịu từ cơ thể cô.

Anh không biết rằng, mỗi nụ hôn của anh lại khiến cô run lên khe khẽ.

"A Thanh, Thanh Nghệ vẫn khỏe chứ? Nghe nói thằng bé sinh cùng ngày với Sở Sở."

Câu nói bất chợt khiến bầu không khí mập mờ ngưng lại.

Thanh Tuấn ngẩn người, động tác cũng vì thế mà ngưng lại, nhưng rất nhanh sau đó anh lấy lại nhịp điệu, vẫn không chịu buông cô, chỉ nói: "Đứa bé đó, không phải là của anh, em yên tâm, anh chỉ có một đứa con gái là Sở Sở thôi."

Lâm Thảo nghe được câu trả lời ấy, đầu tiên là cảm giác kinh ngạc, sau đó lại nhú mày.

"Sao có thể thế được? Em không tin"

"Em..." Cô cắn chặt đôi môi, cũng không biết sức mạnh nào khiến cô lại dám giở giọng điệu cảnh cáo Thanh Tuấn, "Chúng ta đã là vợ chồng rồi, phải không?"

"Ừm, chúng ta là vợ chồng."

Giấy chứng nhận của cục dân chính, là bằng chứng rõ nhất.

"Giữa vợ chồng, không cho phép xuất hiện người thứ ba, em cũng

không hy vọng sẽ có người thứ ba." Cô không có cách nào đi làm người thứ ba, đương nhiên cũng không có cách nào khiến người thứ ba kia xen vào gia đình của cô.

Cô biết bản thân đòi hỏi quá nhiều, nhưng sự Khao khát muốn anh là của riêng mình khiến cô không chịu đựng được mà nói ra những lời này.

"Em biết Võ Lưu Niên không thích em, nhưng em cũng không thích Võ Lưu Niên."

"Đây là ghen à?"

Gò má cô ửng hồng, đáp lại anh, "Cứ coi như là em ghen đi...nhưng em thật sự không thích cô ta, anh nói, đó không phải là con của anh, vậy tại sao, tên của đứa bé lại là Thanh Ái Niên."

Người phụ nữ đó khiến cô có cảm giác không an toàn, thậm chí còn cảm thấy cô ta là mối nguy.

Suy cho cùng vì cô quá bình thường, so với Võ Lưu Niên, cô hoàn toàn không có gì để so sánh.

"Thanh Ái Niên", ba chữ ấy càng khiến cô không thể nào bỏ qua.

"Ừ... Lúc đặt tên đứa bé, anh đang "trong trận"."

Lòng Lâm Thảo bỗng đau nhói.

Chỉ thấy người đàn ông nhẹ nhàng vuốt tóc cô, bàn tay đặt lên gò má đang ửng hồng của cô, "Em đem ý nghĩa của ba chữ ấy nghĩ kỹ thêm một chút."

Thanh Ái Niên? Lâm Thảo ngẩng đầu.

"Thanh" bằng với phủ định, chẳng lẽ...không yêu Thanh Ái Niên?

"Không yêu?"

"Đúng, anh không yêu cô ta."

Nếu như thật sự nghiên cứu kỹ, trong cái tên Sở Sở...là hai chữ Lâm!

Con người gốc ghếch lập tức hiểu ra được không ít điều, hòn đá đè nén trong lòng cô vì thế mà cũng được gỡ ra, cả người cô giờ đây như được nói lỏng.

Cô không ngừng cảm thấy bản thân đã quá đa nghi.

Đến kết hôn anh cũng dám, cô còn điều gì mà không tin anh.

Nhưng...có những lúc con người thường như vậy, hạnh phúc trong tầm mắt, nhưng luôn cảm thấy không chân thực.

"Xin lỗi em, để em chịu ấm ức rồi." Thanh Tuấn ôm cô vào trong lòng.

Lời nói dịu dàng, ấm áp của người đàn ông như liều thuốc độc trí mạng, từ từ mê hoặc, khiến cô gỡ bỏ hết mọi đề phòng.

Anh ôm người con gái mảnh mai trên người lên Tầng, sau đó đặt cô trên chiếc giường nhỏ.

Cô vẫn đang trong thời kỳ cho con bú, không thích hợp "vận động" trên giường, anh chỉ hôn cô, ngón tay quét nhanh qua người cô.

Nhưng lần này cũng không kìm chế được.

Khiến ý nghĩ bất chấp trong người đàn ông nảy sinh.

Lâm Thảo cảm nhận được sự chịu đựng của anh, liền nói: "Không sao, anh nhẹ chút là được..."

Thanh Tuấn lắc đầu, chuyển hướng, để cô ngồi lên người mình, sau đó dẫn dắt bàn tay cô đặt tới chỗ đó...

"Anh trước giờ thường đối xử không có chừng mực với em, làm em đau rồi, anh cũng đau lòng nhiều lắm, giờ em giúp anh giải quyết một chút để anh đỡ cảm thấy khó chịu."

Lời nói của Thanh Tuấn, khiến Lâm Thảo đỏ mặt thẹn thùng.

Cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn, ửng hồng như muốn đổ máu:
"Nhưng em không biết..."

Người đàn ông mê hoặc dụ dỗ nói: "Không sao, anh dạy em"

Chương 24: Cháu trai nhà họ mạc

Chẳng mấy chốc, Sở Sở đã tròn 100 ngày.

Tiệc chào đón 100 ngày của cháu trai họ Thanh cuối cùng cũng được tổ chức.

Võ Lưu Niên đưa đứa bé ra xuất hiện trước sân khấu, mặc dù Thanh Nghệ tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng đôi mày đã toát lên sự tài hoa.

Báo chí đưa tin, ngoài những lời bàn tán về thân phận của cháu trai nhà họ Thanh, còn có không ít phóng viên viết chủ đề về cha mẹ của đứa bé.

Lâm Thảo cũng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Dường như không có cách nào kìm chế cô bấm vào xem xem.

Văn phong phân tích rõ ràng mạch lạc, đầu tiên từ thời gian sắp đặt, thứ hai là trong thời kỳ mang thai, Võ Lưu Niên vẫn thường đi giày cao gót, trang điểm đậm. Đây không giống những việc một người phụ nữ có thai nên làm.

Sau đó lại bàn luận về những lợi ích mà đứa bé mang lại, có thể nói là chưa từng có, phải so với thời khắc cháu trai họ Thanh ra đời, ông Thanh đã đem 30% cổ phần đặt trên người đứa bé.

Nói cách khác, cháu trai nhà họ Thanh sẽ ngồi trên con số tài sản tối thiểu là ngàn tỉ.

Có người hỏi, cổ phần của tổng giám đốc họ Thanh, Thanh Tuấn cũng không quá 30%, vậy mà tại sao cháu trai nhà họ Thanh vừa mới sinh đã có thể xếp ngang bằng với ông Thanh.

Lâm Thảo cũng thấy rất kỳ quái, đứa bé Thanh Nghệ kia chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ sơ sinh, cho dù ông Thanh có xem trọng cháu trai thế nào, thì hành động bây giờ cũng quá gấp gáp.

Lâm Thảo xem tiếp bài báo, nhìn đến phần cuối cùng, cô kinh ngạc đến mức cổ tay run rẩy.

Hóa ra...Thanh Tuấn là con riêng.

Không phải là con của chủ tịch Thanh với vợ mình.

Chủ tịch Thanh đối xử với Thanh Tuấn, là con riêng nên không hề vừa ý, nhưng Thanh Nghệ thì khác.

Võ Lưu Niên là họ hàng của vợ chủ tịch Thanh, nhờ vào sự kết thân của mọi người, đứa con của Thanh Tuấn và Võ Lưu Niên mới được xem là huyết mạch chính thống.

Nếu như...đứa bé này chào đời, há chẳng phải có nghĩa là chủ tịch Thanh sẽ vứt bỏ Thanh Tuấn.

Vậy Thanh Tuấn...

Cô hoảng loạn, nhanh chóng gọi điện cho Thanh Tuấn.

Từ sau khi ra khỏi trại giam, Thanh Tuấn đã lưu số điện thoại của anh vào trong điện thoại di động của cô, chỉ là cô sợ quấy rầy đến anh, nên gần như không bao giờ gọi.

Đây cũng là lần đầu tiên, lòng cô thấp thỏm không yên như vậy.

Điện thoại sau khi vang lên mấy tiếng tu tu, dường giây được kết nối, Lâm Thảo gọi một tiếng "A Thanh ", nhưng trả lời cô lại là giọng điệu của một người con gái.

"Lâm Thảo?"

Võ Lưu Niên?

Lâm Thảo ngẩn người.

"A Thanh đưa Thanh Ngh ệ đến nhà ông nội rồi, cô có việc gì?"

"Tôi..." Cô không có việc gì, chỉ là kích động nhất thời mới gọi cuộc điện thoại này mà thôi.

Nhưng cô không ngờ rằng Võ Lưu Niên lại là người nghe máy.

"A Thanh có thể đem số điện thoại của anh ấy cho cô, xem ra cô cũng được xem trọng đấy, nhưng Tôi mời cô nhớ lại thân phận của bản thân mình, biết chưa?"

Võ Lưu Niên miệng không ngừng ra lệnh, khiến Lâm Thảo cực kì khó chịu.

Cô cắn chặt đôi môi đỏ ửng, bàn tay nắm lại, "Tôi không hiểu, Tôi không hiểu Tôi là thân phận gì?"

Võ Lưu Niên cười khế một tiếng, đem theo vẻ khinh bỉ, tràn đầy giễu cợt, "Đến thân phận của mình còn không biết, thì đi làm người thứ ba đi, hay cô muốn làm gái điếm đứng gọi ngoài đường sao?"

Giọng điệu chất vấn khiến tim cô đập rộn lên, cô ngưng lại một chút rồi nói: "Tôi nghĩ cô nhầm rồi, Tôi không phải người thứ ba, Tôi và A Thanh đã kết hôn rồi, đã có giấy kết hôn, Tôi mới là vợ của anh ấy. Bởi vì muốn tốt cho anh ấy, Tôi mới không thèm so đo với cô, không phải suy đoán gì cả, cô Võ, cô mới là kẻ thứ ba."

Cô không thèm so đo thân phận với Võ Lưu Niên, cũng không tính toán việc Thanh Tuấn làm cha của đứa bé khác.

Cô biết thương trường là nơi vĩnh viễn không thể trong sạch được, anh cần danh lợi, vậy thì phải có người phối hợp để anh kiếm được những thứ danh lợi này.

Cô vì Thanh Tuấn, mà có thể không trách cứ những điều này.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng cười lớn của Võ Lưu Niên.

"So đo với Tôi? Cô so đo với Tôi? Đây là câu nực cười nhất mà cuộc đời Tôi từng nghe thấy đấy. Nếu như các người có giấy kết hôn rồi, vậy chẳng phải Thanh Tuấn phạm vào tội trùng hôn sao? Làm một tờ giấy kết hôn giả để vui chơi với cô, vậy mà cô dám coi là thật, cô có biết gì gọi là không biết xấu hổ hay không?"

"Cái gì?"

"Tôi phải cho cô xem giấy kết hôn của Tôi và Thanh Tuấn, để cô nhận ra thân phận chẳng ra ngô khoai gì của mình."

Điện thoại tắt, ngay sau đó màn hình điện thoại phát sáng.

Lâm Thảo không do dự mở ra xem.

Là một tấm hình.

Tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực, bề ngoài giống y đúc với tờ giấy cô cẩn thận cất giữ.

Phải nói không giống địa phương, chỉ có điều cột ghi tên người vợ không phải là tên của cô.

Vậy nghĩa là...giấy kết hôn chỉ là một mảnh khốe lười gạt cô của Thanh Tuấn sao?

Trong phút chốc, Võ Lưu Niên gọi điện thoại lại, nói: "Thanh Tuấn hiện tại đang thu mua một khối lượng lớn các công ty truyền Thông mô hình nhỏ, chuẩn bị tiến sang thị trường quốc tế, khoảng thời gian này rất quan trọng, cô đừng gọi điện cho anh ấy, cũng đừng gây ra bất cứ phiền phức gì, cô tốt nhất hãy biến đi cho Tôi, nếu bị phóng viên nào đào bới được việc Thanh Tuấn nuôi kẻ thứ ba, Tôi có thể đảm bảo cuộc sống của cô còn khó chịu hơn trăm lần so với ngồi trong trại giam."

Chương 25: MẸ LÂM PHƯƠNG

Võ Lưu Niên tắt máy, trái tim Lâm Thảo bỗng chốc run rẩy.

Cô nắm chặt chiếc điện thoại, ngón tay trắng bệch, viền mắt đỏ ửng, sự tủi thân trong lòng làm thế nào cũng không che giấu được, cứ vậy phơi bày ra trên khuôn mặt cô.

Mặc dù những cơn sóng lòng liên tục trào dâng, nhưng cô vẫn gắng gượng đè nén nỗi ưu tư xuống.

Võ Lưu Niên nói rất đúng, nếu như cô còn muốn ở lại bên cạnh Thanh Tuấn, thì không được phép gây ra bất cứ điều phiền toái gì cho Thanh Tuấn.

Nhưng...thân phận này của cô, có thật là người thứ ba hay không, cô cảm thấy chỉ cần Thanh Tuấn nói không phải, thì sẽ là không phải.

....

Buổi chiều mẹ Lâm Phương cùng cô nói chuyện điện thoại.

Vẫn theo thường lệ, cô trả lời bản thân học ở trường được đối xử rất tốt, cô cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho bản thân, không để mẹ lo lắng.

Buổi tối, khó khăn lắm lòng cô mới bình tĩnh trở lại, vậy mà một lần nữa lại bị quấy rầy.

Gần hai năm không gặp mẹ, cuối cùng mẹ cô lại tìm tới tận cửa

phòng cô.

Lâm Phương vẫn mặc chiếc áo khoác cũ màu xanh da trời của hai năm trước, trên tay xách chiếc túi vải màu tro xám cũng đã khoảng được 5 năm, so với hai năm trước, Lâm Phương xem ra chỉ có sắc mặt là ngày càng già đi thôi, chứ mọi thứ khác đều không thay đổi.

"Mẹ, sao mẹ lại đến đây?"

Lâm Thảo không kịp được khế hỏi, Lâm Phương đi vào phòng, ánh mắt tiện thể nhìn quanh căn phòng một lượt.

Bờ môi bà khế nhếch lên một cái, đôi mắt không nói ra được sự phẫn nộ, sau đó là giọng điệu chất vấn: "Không phải con nói đang học ở trường sao? Không phải đang sống ở kí túc xá trong trường sao? Môi trường trong kí túc xá tốt như vậy, còn cho thầy giáo của các con ở trong một căn biệt thự?"

Trời mới biết, Lâm Phương đã loạng choạng như thế nào khi bước vào khu vực của những người giàu có, lính gác cổng suýt nữa còn tưởng bà là ăn mày mà đuổi bà đi.

"Con...con..."

Cô chột dạ đến mức miệng lắp bắp, trong đầu trống rỗng, không thể tìm được lý do qua loa nào để giải thích.

Đột nhiên, hai cái bạt tai nặng nề giáng xuống khuôn mặt của cô.

Gương mặt trắng ngần của Lâm Thảo lập tức hằn lên những vết đỏ rực.

"Mẹ ở ngoài nghe thấy không ít người nói bóng nói gió, thế nhưng

hôm nay sự thật mới bày ra trước mắt mẹ, con nghĩ xem mặt mũi mẹ giờ phải để vào đâu? Nếu như con vẫn còn nhớ rằng mẹ là mẹ của con, thì con phải nhớ ngày đó tại sao con chỉ có mẹ mà không có bố. Con thật là hèn hạ, hèn hạ đi làm kẻ thứ ba, phá hoại gia đình của người khác!"

Lâm Phương không kìm nén được sự tức giận, những nếp nhăn cứ thế khắc trên khuôn mặt bà, cảm giác đau đớn không nói ra được.

Hồi Lâm Phương 25 tuổi, bởi vì bị chồng phản bội nên hai người đã ly hôn, bà một mình nuôi Lâm Thảo khôn lớn, trong thời gian ấy, bà đã phải chịu không biết bao nhiêu sự khinh bỉ của mọi người, chịu bao nhiêu khổ cực, Lâm Thảo trong lòng tự biết rõ.

Lâm Thảo vội vàng giải thích: "Không phải, con không có, con và anh ấy thật sự yêu nhau, chúng con đã làm đăng kí giấy kết hôn rồi..."

Đến giờ cô vẫn không biết giấy kết hôn của cô và Thanh Tuấn là thật hay giả, phen này nói ra, bản thân cô cũng bất giác hạ thấp giọng điệu.

"Sao con lại hồ đồ như vậy, cái người có chức có quyền ấy, dựa vào cái gì mà kết hôn với con? Con lấy gì mà đòi so bì với con gái nhà họ Võ chứ? Rốt cuộc con có biết thân phận của mình không? Đàn ông không có thứ gì tốt đẹp cả, họ thấy con còn xinh đẹp, còn trẻ tuổi nên mới coi con như đồ chơi để vui chơi thôi, chơi đùa chán rồi thì sao, con còn có được cái gì? Hay là nói con và người đàn ông kia yêu nhau, thật ra cũng chỉ vì tiền?"

"Không phải, con không phải vì tiền, con cũng không cần tiền." Ăn no, mặc ấm là quá đủ rồi, cô trước giờ tính tình luôn rất đơn thuần, không mong muốn, không nhu cầu gì, điều này Lâm Phương hiểu rất rõ.

Lý do duy nhất có thể níu giữ Lâm Thảo ở lại nơi này chính là Thanh không phải loại người độc ác như thế.

Ánh mắt Lâm Phương đỏ hoe, mái tóc của người phụ nữ trung niên đã sống một cuộc đời khổ sở giờ đây đã bạc trắng, bà cúi đầu, rồi đột nhiên nhìn về phía vết sẹo trên cổ tay của Lâm Thảo, trái tim như bị dao nhọn đâm vào. Trong phút chốc, nước mắt của người phụ nữ rơi xuống.

Vết sẹo trên cổ tay Lâm Thảo là dấu tích để lại sau khi cô tự sát, mãi mãi không thể xóa mờ.

Trên cổ tay của Lâm Phương cũng có vết sẹo như vậy, 20 năm qua đi, vết sẹo đó vẫn không biến mất.

Cổ họng Lâm Phương nghẹn lại, bao nhiêu điều muốn nói nhưng bà chẳng thể nói ra được. Con gái của bà, bà có thể đánh, có thể mắng, nhưng bà trước giờ chưa từng muốn con gái của mình đi tìm cái chết...

Sự tức giận vừa rồi như ngọn lửa bỗng bị dập tắt, bà khom lưng rồi cuối cùng quỳ rạp xuống đất.

Lâm Thảo vội vàng đỡ lấy bà, vàng trán cô nhíu lại, cuối cùng không chịu được mà khóc lên thành tiếng: "Mẹ, mẹ đừng làm như vậy, mẹ đứng dậy đi, đừng làm như thế..."

"Tiểu Thảo, coi như mẹ cầu xin con, bây giờ hãy về nhà với mẹ đi, đừng ở lại nơi này nữa, người đàn ông đó con không với được đâu, người phụ nữ đó con cũng không trêu ghẹo được, đã một lần bị vào tù rồi, con còn muốn vào lại nữa sao?"

Lâm Phương biết rõ hai năm qua Lâm Thảo đã trải qua những chuyện gì, càng biết rõ cuộc sống của Lâm Thảo không thực sự sung sướng như vậy, bà tức giận, nhưng đau lòng nhiều hơn.

Đó là đứa con gái bà một tay nuôi nấng, sao cam lòng để cô sống khổ sở.

Nhưng Lâm Thảo không cam tâm, người đàn ông cô yêu sâu đậm khó khăn lắm mới chấp nhận cô, cô làm sao có thể bỏ anh mà ra đi.

"Mẹ, mẹ cho con một cơ hội, để con nói với mẹ rằng, con và anh ấy thật lòng yêu nhau, chúng con thực sự đã kết hôn rồi, Võ Lưu Niên và anh ấy không có quan hệ gì."

Chương 26: Niềm yêu thích ngắn ngủi

Lâm Phương rời đi, sự khó chịu trong lòng khiến bà không có cách nào đối diện được với Lâm Thảo.

Còn Lâm Thảo sau khi tiễn Lâm Phương, liền gọi điện cho Bích Hằng, yêu cầu Thanh Tuấn nhất định phải gặp cô.

Ngày hôm sau, Thanh Tuấn mới đến.

Khi đến, nét mặt anh đầy sự mệt mỏi.

"Bích Hằng nói, em tìm anh?" Người đàn ông tiện tay cởi chiếc áo khoác ngoài ra, Lâm Thảo tiến lại nhận lấy, ngay sau đó người đàn ông đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, "Sao nào? Nhớ anh à?"

Gò má Lâm Thảo ửng đỏ, khẽ gật đầu.

Thanh Tuấn giương đôi môi, ánh mắt sáng lên, kèm theo đó đặt một nụ hôn lên bờ môi nhỏ bé của cô.

Cơ thể cô mềm mại như người không xương, khiến anh muốn dùng sức nắm bóp, nhưng lại sợ làm cô đau.

"Bây giờ đã là tháng mười một rồi, có phải đã có thể rồi không?"

Giọng nói khàn khàn chân thành của anh du dương bên tai cô, trong lời nói nhỏ nhẹ là sự dụ dỗ đầy mê hoặc.

Lâm Thảo cau mày, lắc đầu, nói "Không được."

Nhưng giọng nói hờn dỗi "Không được" ấy, càng khiến cho người đàn ông thêm phản ứng.

"Em đúng là người có sức quyến rũ, hễ gặp em, anh lại không thể kiểm soát được chính mình..." Nói rồi, anh ôm lấy cô.

Ngay cả việc lên Tầng cũng trở nên lười biếng, anh trực tiếp đặt cô xuống ghế sofa, sau đó vừa dụ dỗ cứng chiều, vừa dồn ép cô cởi bỏ quần áo.

Trước cơ thể mềm mại ấy, bản tính người đàn ông bắt đầu nổi lên.

"Anh, anh sao lại...sao lại...ngang ngược..."

Lâm Thảo lo sợ bản thân cũng không biết rằng, bất kì lời nói nào lúc này của Thanh Tuấn sẽ đều khiến cô bị mê hoặc.

Thanh Tuấn liếm môi, thỏa thích hưởng thụ.

Còn đòi người phụ nữ đang nằm dưới cơ thể anh kêu tên mình.

Nhưng phải gọi anh ấy là gì?

Thanh Tuấn? A Thanh?

"Anh muốn nghe em gọi "Chồng"."

Khuôn mặt Lâm Thảo như trái hồng chín, thổi một hơi là có thể khiến trái chín trào ra.

"Chồng..."

Cô bằng lòng gọi anh như vậy.

Cô trước giờ vẫn luôn mong muốn người đàn ông ấy là chồng của cô.

Nhưng, anh thật sự có phải là chồng của cô?

Sau cảm giác vui sướng thỏa mãn, người phụ nữ nhỏ bé thoải mái nằm trong lòng ngực người đàn ông, cô bị anh làm đến mức mỏi nhừ, nhưng ánh mắt vẫn dửng dưng, nói ra lời nói luôn chôn vùi trong lòng: "Em không thích Võ Lưu Niên."

Thật ra không những không thích, mà có thể coi là ghét cô ta.

"Ừ..." Lâm Thảo không thích Võ Lưu Niên, Võ Lưu Niên không thích Lâm Thảo, trong lòng Thanh Tuấn hiểu rất rõ. "Cô ta đến tìm em sao?"

Lâm Thảo lắc đầu, "Không, buổi trưa em gọi điện thoại cho anh, là cô ta nghe máy..."

Thanh Tuấn ôm bờ vai cô, cưng chiều hôn lên trán cô, "Có thể là điện thoại anh bỏ quên, cô ta vô tình cầm được."

Lâm Thảo cắn chặt môi, "Đúng vậy, cô ta cũng nói như thế."

"Tiểu Thảo, em đừng suy nghĩ nhiều, em mệt rồi thì nghỉ ngơi đi."

Chỉ là cô làm sao có thể không suy nghĩ được chứ, "Nhưng điều em muốn nói không phải là cuộc điện thoại này."

"Sao?"

"Tất cả truyền Thông đều nói hai người là vợ chồng, tất cả mọi người đều cho rằng Thanh Nghệ là con ruột của anh, những lời đồn đại bên ngoài em có thể không để ý, nhưng em muốn anh nói cho em nghe, tất cả những lời anh nói đều là sự thật, em muốn khi Võ Lưu Niên đến, anh sẽ nói với cô ta, người anh yêu là em."

Sắc mặt của Thanh Tuấn dần dần tối sầm lại, anh càu mày, "Lâm Thảo, yêu cầu của em, không phải quá đáng quá sao?"

Giọng nói lạnh giá như băng khiến Lâm Thảo ngẩn người: "Em..."

"Võ Lưu Niên đối xử với em thế nào, em tự hiểu rõ."

Võ Lưu Niên thích Thanh Tuấn, mức độ thích anh không kém gì tình cảm của cô.

Người đàn ông từ ghế sofa ngồi dậy, nhìn xuống cô, con người trong đôi mắt co lại, kìm nén sự không hài lòng. "Anh tốn bao nhiêu công sức đưa em từ trong nhà tù ra ngoài, bất kể đứa bé trong bụng em có phải là của anh hay không, anh cũng đều bằng lòng gánh vác trách nhiệm làm bố đứa bé, hơn nữa cũng đã chiếu cố tình cảm mà làm giấy kết hôn với em."

Lại còn đem căn biệt thự này sang tên cho em. Em vừa gọi điện, anh đang ở nước ngoài liền vội vàng về nước, sau khi trở về, em đã không làm nét mặt vui vẻ với anh thì thôi, đến việc làm thân cũng là bất đắc dĩ, anh tưởng tình cảm em dành cho anh là thật lòng, cho nên lặng lẽ bằng lòng ở bên anh, đến cuối cùng hóa ra em mới là người tâm cơ nhất..."

Lâm Thảo ngơ ngác, khẽ mở miệng, nói "Không có, em..."

Không cho cô có cơ hội giải thích, Thanh Tuấn lại một lần nữa ngắt lời cô, "Anh đang hoài nghi rằng có phải ngay từ đầu anh đã bị em lừa gạt hay không, em có thật là người không muốn, không cầu điều gì? Sao nào, bây giờ thì cũng đã lộ ra cái đuôi của hồ ly rồi, em muốn leo lên vị trí bà Thanh sao?"

Lâm Thảo nắm chặt lòng bàn tay, vừa nãy cô còn vì lời nói yêu thương mà khuôn mặt đỏ lên thẹn thùng, giờ thì đã biến thành tái nhợt, từng câu từng chữ của Thanh Tuấn như nhát dao nhọn đâm vào trái tim cô.

Sau đó, Thanh Tuấn mở điện thoại, phát ra một đoạn ghi âm.

"Tôi và anh Thanh kết hôn rồi, cũng đã có giấy kết hôn, Tôi mới là vợ của anh ấy, là bởi vì anh ấy, Tôi mới không thèm so đo với cô, không phải suy đoán gì cả, cô Võ cô mới là kẻ thứ ba."

Đoạn ghi âm này, là cuộc đối thoại sáng nay giữa cô và Võ Lưu Niên, cô là vì bất mãn trước sự hống hách của Võ Lưu Niên mới cố ý nói ra những lời nói đấy.

"Lâm Thảo, anh phải thừa nhận em đối với anh mà nói rất đặc biệt, nhưng anh mong em có thể biết được địa vị của mình, anh có thể làm giấy kết hôn với em, cũng có thể cùng em làm bố mẹ của đứa bé, làm chồng của em, nhưng những điều này...tuyệt đối không được công Khai, em hiểu không?"

Lâm Thảo gạt đầu, đôi môi khẽ run lên.

"Võ Lưu Niên rất quan trọng với anh, trên sự nghiệp anh cũng cần sự giúp đỡ của cô ấy, anh đã mắc nợ cô ta, em không nên để anh tiếp tục làm cô ta tổn thương, nhà họ Võ không cho phép, nhà họ Mạt

không cho phép, anh cũng không cho phép."

Trong thời gian nói chuyện, Thanh Tuấn đã mặc xong quần áo, lúc sắp về, anh còn nói với Lâm Thảo một câu.

"Sự yêu thích của người đàn ông dành cho một người phụ nữ thường rất ngắn ngủi, em nên nghĩ xem làm thế nào để kéo dài sự yêu thích của anh dành cho em..."

Chương 27: Rời đi

Tối ngày hôm đó, Lâm Thảo đưa Sở Sở cùng với bình sữa của Sở Sở rời khỏi căn biệt thự nhỏ.

Những thứ khác cô đều không mang theo vì dù gì thì những thứ đó đều không phải của cô.

Cô không có nơi nào để đi cả nên chỉ có thể đành về nhà.

Lâm Phương thấy con gái trong bộ dạng như mất hồn liền hỏi về đau xót: “Con xem, con đi lâu như thế mà người đàn ông đó cũng không tới tìm con, tức là trong lòng anh ta không hề có con, con nên tỉnh lại đi.”

Lâm Thảo khế cắn môi, nheo mày lại, nỗi đau trong lòng cô dường như đã bị Lâm Phương sát thêm muối, cô chỉ có thể cứng đầu phủ nhận: “Con không hề nhớ anh ấy, chỉ là con đang nghĩ cuộc sống sau này sẽ sống thế nào, con không thể sống dựa mãi vào mẹ được.”

Lâm Phương nói về bất cần: “Mẹ có thể nuôi con khôn lớn đương nhiên cũng có thể nuôi Sở Sở khôn lớn khỏe mạnh, con yên tâm đi, tất cả đã đều có mẹ ở đây.”

Lâm Thảo gật đầu, tâm tư trong lòng cô vẫn nặng trĩu.

Lâm Phương làm thuê trong một cửa hàng thời trang, một ngày làm việc 12 tiếng, lương một tháng cũng chỉ được chưa tới mười triệu,

Số tiền đó nếu chỉ một mình thì đủ nhưng bây giờ lại hai người lớn, một đứa trẻ thì đúng là thiếu.

Trước tình hình như vậy, cửa hàng thời trang mà Lâm Phương đang làm đã bị bán lại, phần đông nhân viên ở đó đều bị sa thải và Lâm Phương là một trong số đó.

Như vậy tức là ba mẹ con bà cháu đã mất đi chỗ dựa kinh tế duy nhất.

Lâm Phương có thể chịu khổ, bà liền đi xin làm rửa bát thuê, nhưng Lâm Thảo không nỡ nhìn thấy bà vất vả cô cũng đi tìm việc làm

Chỉ là...không có ai muốn thuê cô.

Cô cố gắng hỏi tại sao?

Mọi người đều đưa ra rất nhiều lí do.

Thứ nhất, cô từng ngồi tù.

Thứ hai, tổng giám đốc của Thanh thị đã nói không cho phép họ nhận cô.

Cô biết bản thân lần này rời đi đã làm cho Thanh Tuấn tức giận, tình hình bây giờ là quả báo mà cô phải nhận lấy.

Cô không nên thích Thanh Tuấn, không nên xuất hiện trước mặt anh, nếu không thì làm sao có những chuyện xảy ra sau đó.

Cuối cùng, không còn cách nào khác cô tìm đến một quán bar có tên "Dạ Sắc", việc quản lý nhân viên ở đây không có gì hà khắc, ngay tới cả chứng minh thư cũng không cần xem.

Quán bar thu nhận cô đó cũng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, vũ nữ thoát y vì nguyên nhân chính sách mà phải tránh đi một thời gian, cũng đã tầm nửa tháng nay rồi.

Lâm Thảo bèn thay vị trí của cô gái đó và cô lên sân khấu chơi đàn.

Công việc chơi đàn ở quán bar của cô cứ thế tiếp diễn đã được hai tháng, cuộc sống của ba mẹ con bà cháu cũng đã được cải thiện phần nào.

Có điều Lâm Phương không yên tâm, tối nào bà cũng đưa Sở Sở đi cùng để đón cô về nhà.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy trắng liền thân bước lên sân khấu, mái tóc dài của cô thả phía sau lưng, vài sợi tóc bị gió thổi bay ra trước mặt che đi phần nào dung mạo của cô.

Những ngón tay mảnh mai của cô như đang nhảy múa trên những phím đàn đen trắng, những nốt nhạc Trầm bổng cũng từ đó phát ra.

Tiếng đàn piano du dương vang lên trong căn phòng rộng lớn, giống như mùi thơm của hoa cỏ, lại giống như tiếng tí tách của nước chảy, tất cả hòa thành một bản nhạc vô cùng hay và cảm động.

Không khí quán bar ồn ào sống động được thay bằng sự dịu dàng du dương khi tiếng đàn của cô cất lên.

Một bản nhạc khép lại, Lâm Thảo từ từ đứng lên và cúi người chào khán giả.

Cô bước xuống khỏi sân khấu, đi về phía trong, giám đốc quán trả tiền cho cô.

Lâm Thảo đếm số tiền vừa nhận được, cô phát hiện số tiền nhiều hơn rất nhiều, cô ngạc nhiên.

Giám đốc cười nói: “Tôi biết cô đang nuôi con nhỏ, kinh tế khó khăn, vì thế Tôi đã sắp xếp cho cô một buổi trình diễn mà do đích thân khách chỉ định, tiền tips không hề ít, phù hợp với cô.”

Đây không phải là lần đầu tiên mà giám đốc quan tâm cô thế này nhưng đây là lần đầu tiên mà số tiền tips nhiều như vậy.

Nhiều tiền như vậy, đủ để cho con gái cô đi nhà trẻ cả một năm.

Không do dự nhiều, cô biết giám đốc là người tốt, cô nhận lấy tiền, nói cảm ơn sau đó đi về phía căn phòng được chỉ định.

Cô bước vào phòng, cúi đầu xuống, chào hỏi một câu sau đó bước vào bên trong.

Căn phòng rất rộng, chắc phải tầm 200m², cô cách những ông chủ giàu có kia một khoảng cách khá xa.

Trong căn phòng có vài người đàn ông ngồi tận phía sau cùng, trong số đó có một người khiến người khác cảm thấy rất đặc biệt, nhân vật bí ẩn đó được bao xung quanh bởi một lớp khói mờ ảo.

Chỉ thấy mái tóc đen che đi đôi mắt của người đó và để lộ ra chiếc mũi cao, không cần đoán nhiều cũng có thể nhận định đó là một chàng trai anh tú.

Lâm Thảo chỉ nhìn lướt qua sau đó cô ngồi vào vị trí của mình, lặng lẽ đàn.

Cô không phải là một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cô có cơ thể mảnh mai, khuôn mặt thanh tú, nếu không quan sát thật kĩ thì sẽ không thấy được vẻ đẹp được che giấu sau mái tóc dài đó.

Chẳng bao lâu sau, một đám những cô gái bước vào, ai cũng cao ráo mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ.

Điều đáng ngạc nhiên là những cô gái này được trang điểm theo phong cách học sinh, bọn họ chỉ mặc những chiếc váy liền thân màu nhẹ nhàng, không hợp lắm với ánh mắt và dáng điệu của bọn họ.

“Tổng giám đốc Thanh, đây là những cô gái mà Tôi đã cất công tuyển chọn riêng cho anh, anh xem có thích ai không ạ!”

Một tiếng “Tổng giám đốc Thanh” khiến cho bản nhạc cô đang chơi bị lỡ mất một nhịp.

Lâm Thảo mím chặt môi, trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp đến thế, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cô tiếp tục đàn.

“Đúng là có anh hiểu sở thích của Tôi, chỉ là anh không sợ Võ Lưu Niên biết à?”

Giọng người đàn ông lại khẽ vang lên, khiến cho trái tim Lâm Thảo loạn nhịp.

“ Bà Thanh nổi tiếng hiền hậu, kể cả có biết đi chẳng nữa thì cũng sẽ không làm khó tổng giám đốc Thanh đâu, ha ha...”

Giọng nói đó đúng là của người đàn ông đó, không sai vào đâu được.

Ngoài vợ của tổng giám đốc tập đoàn Thanh Thị là Võ Lưu Niên ra

thì làm gì có ai được gọi như thế chứ, chẳng lẽ còn có Võ Lưu Niên thứ hai sao....

Ngây người ra, tiếng nhạc lúc này vang lên không theo một nhịp điệu nào, Lâm Thảo cúi đầu xuống, cô phát hiện đôi bàn tay của mình đang run lên.

Chắc là trùng hợp thôi....cô tình cờ gặp anh thôi.

“Chơi đàn cái kiểu gì đấy, không biết đánh à, mau rút đi.” Tổng giám đốc Vương với bộ dạng lấy lòng Thanh Tuấn sau khi nghe thấy tiếng nhạc loạn nhịp liền lên tiếng mắng.

Lâm Thảo cắn môi, đứng lên định bước đi.

Từ phía sau tiếng người đàn ông lên tiếng: “Đợi đã.”

Thanh Tuấn nheo chặt mày lại, khi anh bước vào quán bar đã chú ý tới cô, Lâm Thảo xuất hiện trong căn phòng này thì đương nhiên cũng là yêu cầu của Thanh Tuấn.

Chương 28: Em là của anh

Chỉ là lương tâm của người phụ nữ đó không biết bị chó tha mất rồi hay sao, anh đối tốt với cô như thế mà tới lúc rời đi cô không hề nói với anh nửa lời.

Chẳng lâu sau khi cô rời đi anh đã điều tra được là cô về nhà, vốn định đợi tới khi cô đi tới bước đường cùng thế nhưng cô thà tới những nơi thế này chứ nhất định không chịu tìm anh.

Thanh Tuấn sầm mặt xuống, tổng giám đốc vương lập tức hiểu ra, Thanh Tuấn đã nhắm cô gái chơi đàn này.

Những kẻ hùa theo nịnh nọt anh cũng không ngừng gọi cô lại nhưng cô không nghe, vẫn đi ra phía cửa, tổng giám đốc Vương hất cằm ra hiệu cho hai người canh cửa, bọn họ đưa tay ra chặn đường Lâm Thảo lại.

Lâm Thảo nhíu chặt mày lại, cô cắn lấy đôi môi đỏ mọng, đôi môi của cô như sắp bị cắn chảy máu ra.

Lâm Thảo bị ép đưa tới trước mặt Thanh Tuấn.

Tổng giám đốc Vương nhìn cô một lượt từ đầu xuống chân, lúc này ông ta mới phát hiện ra mái tóc dài đã che đi một phần khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết, nếu so với những cô gái vừa đưa vào kia thì đúng là khoảng cách một trời một vực.

Tổng giám đốc Vương cười gượng ép, đưa một cốc rượu vang tới tay Lâm Thảo và nói: “Chịu khó chăm sóc tổng giám đốc Thanh ”

Lâm Thảo không muốn uống rượu và cô cũng sẽ không uống, cô nhúu mày lại nhìn ly rượu, trong lòng cô như đang dậy sóng.

Tổng giám đốc Vương thấy Lâm Thảo như khúc gỗ không phản ứng gì, ông ta bực dọc, đưa tay ra nắm lấy cằm của Lâm Thảo: “Đồ hàng chợ, giả bộ thanh cao cái nỗi gì, mời rượu tổng giám đốc Thanh của chúng Tôi mau lên....a....”

Chỉ là tổng giám đốc Vương chưa dứt lời thì ông ta phải kêu thét lên.

Thanh Tuấn đã đánh gãy tay của ông ta.

Tất cả mọi người có mặt trong căn phòng không một ai là không kinh ngạc.

“Tổng giám đốc Vương, người của Tôi thì hãy để Tôi tự dạy bảo, không phiền ông phải lo lắng.”

Thanh Tuấn khế liếc nhìn tổng giám đốc Vương, ông ta lùi sang một bên, chỉ dám kêu suýt xoa vì đau mà không dám lên tiếng nữa.

“Sao hả, mới chẳng bao lâu mà đã không nhận ra nhau nữa rồi à?” Người đàn ông chậm rãi bước về phía cô, cơ thể cao lớn của anh như che lấp cả cơ thể cô khiến cô có cảm giác mình đang bị ép xuống.

Lâm Thảo nắm chặt tay lại, trong lòng cô đang là trăm ngàn cảm xúc đan xen lẫn vào nhau.

“Nếu làm loạn đủ rồi thì mau cùng anh về.” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông như đang ra lệnh.

“Ông Thanh, Tôi không phải là một người tự biết lượng sức mình, Tôi nghĩ Tôi không hề phù hợp ở bên cạnh anh, phiền anh hãy nhường đường, bây giờ không còn sớm nữa, Tôi còn phải về nhà chăm con.” Cô cúi đầu xuống, không ngẩng mặt lên nhìn anh, cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô sợ, cô nhìn anh rồi thì cô không kìm nén được.

Dây thần kinh trên trán Thanh Tuấn giật lên đùng đùng, đôi môi anh mấp máy: “Em có biết đây là nơi thế nào không? Em tự hủy hoại bản thân mình thế này à?”

Hủy hoại?

“Tôi thà hủy hoại bản thân mình chứ cũng không muốn có bất kì liên quan gì tới anh.” Cô ngước mắt lên, hai mắt sáng quắc, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng cứng rắn.

Những người chứng kiến đều vô cùng ngạc nhiên, có thể đi theo Thanh Tuấn là một việc may mắn thế nào mà cô gái đó lại từ chối.

“Choang” một tiếng, chiếc ly thủy tinh trong tay Thanh Tuấn bị đập nát.

Người đàn ông dũng mãnh đưa tay ra tóm lấy gáy cô, siết chặt tay lại và kéo cô lại gần hơn phía mình.

Thanh Tuấn gằn giọng nói: “Em điên rồi sao? Chọc tức Tôi, thì em được lợi gì chứ? ”

Người đàn ông tóm lấy tóc cô, cơn đau từ đầu truyền khắp cơ thể, cổ họng cô khô lại, cô khẽ nhếch mép để lộ hàm răng trắng muốt với vẻ kháng cự kiên quyết: “Tôi sinh ra đã không biết lấy lòng người khác,

Tôi không làm nổi người tình của ông Thanh.”

“Lâm Thảo.” Người đàn ông đột nhiên gầm lên.

Tất cả mọi người đều giật thót mình, bọn họ không ngờ rằng hóa ra hai người trước đó đã biết nhau rồi và mối quan hệ cũng không hề bình thường.

Ngay sau đó anh cúi đầu cắn vào bả vai cô.

Tư thế hai người gần sát vào nhau khiến những người khác tròn xoe mắt, bọn họ đang suy nghĩ và bàn tán muốn biết cô gái vô danh tiểu tốt đó rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho tổng giám đốc của Thanh Thị thành ra như vậy.

Những người Thông minh thấy vậy liền vội vàng đuổi mọi người ra ngoài.

Nhanh chóng, cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại một người đàn ông và một người phụ nữ.

Người đàn ông cơ thể cao lớn, khuôn mặt anh tú phi phàm.

Người phụ nữ thì mảnh khảnh thướt tha, khuôn mặt diễm lệ,

“Thanh Tuấn, anh muốn làm gì?” Hai bàn tay của Lâm Thảo đặt trước ngực người đàn ông, cô có cố gắng dùng lực thế nào đi chăng nữa vẫn không có tác dụng, ngược lại chỉ làm cho người đàn ông càng trở nên bá đạo.

“Anh nhớ em nhớ tới phát điên lên, em nói xem anh muốn làm gì!”

“Anh....anh tránh ra....” Lâm Thảo giật mình sợ hãi cô trợn mắt lên.

“Anh tốt với em như vậy nhưng em còn cảm thấy chưa thỏa mãn chỗ nào, hay em muốn vị trí bà Thanh, một cái danh hão như thế em muốn làm cái gì?” Người đàn ông phẫn nộ, dây thần kinh trên thái dương anh nổi lên, khi cô nhìn lên khuôn mặt anh cô thấy sợ hãi.

Người thường ngày thùy mị bao nhiêu thì giờ cô lại bỏ mặc tất cả cố gắng phản kháng: “Đúng như những gì anh nói ngày hôm đó, em có ý đồ sâu xa, nghĩ dài rộng, em không được bản lĩnh như Võ Lưu Niên, chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, dung nhan của phụ nữ cùng lắm cũng chỉ được vài năm, sau vài năm đó em thành bông hoa tàn, tới khi đó còn ai muốn lấy em nữa, em không nên tranh thủ lúc mình còn trẻ để tìm lấy một người kết hôn và sống một cuộc sống bình yên sao?”

Cô nhấn mạnh lại lời của Thanh Tuấn một lần nữa, cô nói bản thân mình như thể là một người phụ nữ chỉ biết sống dựa vào đàn ông.

“Hóa ra em còn muốn gả cho người khác!”

“Anh có thể cưới Võ Lưu Niên thì sao em lại không thể gả cho người khác, em tuy không có bản lĩnh gì nhưng vẫn có người...thích em.”

Đúng thế, sao lại không có người đàn ông nào thích Lâm Thảo chứ, cái người tên Thắng Cảnh là một trong số đó, Thắng Cảnh không tìm thấy Lâm Thảo đã mấy lần đi tới tập đoàn Thanh thị làm loạn lên, cuối cùng anh còn tìm đến cả biệt thự nhà họ Thanh làm ầm lên.

“Anh đã quá dung túng cho em rồi, mới để em hỗn xược thế, Lâm Thảo, anh nói cho em biết, em sống là người của anh, chết cũng sẽ là ma của anh, người đàn ông khác đừng có mơ động được vào em dù chỉ là một sợi tóc.”

Toàn thân người đàn ông phát ra hơi thở lạnh lùng khiến Lâm Thảo lạnh hết sống lưng.

Cô nắm chặt tay lại, đôi môi run lên, nói từng câu từng chữ: “Thế nhưng, em sớm đã bị người khác đụng vào rồi, không phải chỉ thuộc về mình anh....”

Sự hoang đường được nói tới sau lần cô say đó hai người không ai nhắc lại thêm nữa, bây giờ cô chủ động nói ra để lộ ra vết sẹo của bản thân mình, càng là để kích động Thanh Tuấn.

Và kết quả của sự chọc tức đó là càng khiến cho Thanh Tuấn điên hơn.

Anh xé chiếc áo trên người cô ra, kể cả chiếc áo trong, để cơ thể cô hoàn toàn hiện ra trước mặt anh.

Hai tháng không gặp, cơ thể cô dường như cũng mẫn mà hơn và đẹp đến kì lạ.

Không chịu đựng thêm được nữa, nóng vội giống như một cậu bé, anh áp người về phía cô, kéo đôi chân thon thả của cô ra....

Chương 29: Đừng làm loạn nữa

Như một cơn giông bão.

Dưới sàn nhà là chiếc váy liền thân bị anh xé ra, kể cả là chiếc áo trong cũng chẳng còn nguyên vẹn dưới bàn tay anh.

Người đàn ông ôm lấy cô vào lòng.

Trên người cô là đầy những vết đỏ.

Những vết đỏ lốm đốm ri rít đủ để người khác nhìn vào có thể tưởng tượng ra được sự bá đạo của anh.

Và trong cả quá trình đó, nước mắt của Lâm Thảo không ngừng rơi.

Anh ép buộc cô, dù chưa thỏa mãn nhưng nhìn thấy bộ dạng nước mắt cô không ngừng rơi anh lại thấy đau xót.

Anh không nỡ nhìn thấy người phụ nữ này rơi nước mắt.

Thế nhưng chính cô lại cứ chọc làm anh tức giận.

Thanh Tuấn thở dài một tiếng, anh nói nhẹ nhàng hơn: “Thôi được rồi, đừng làm loạn nữa, đi về cùng anh, để anh chăm sóc cho em và con.”

Lâm Thảo cắn chặt môi, trong lòng cô là sự uất ức vô tận, mãi sau cô mới đáp lại anh: “Không cần.”

Lần này cô rất kiên quyết, kiên quyết dứt hẳn mối liên hệ với Thanh Tuấn.

Cô không muốn có thêm bất kì mối liên quan gì với người đàn ông này nữa.

Nhưng có thể nào Thanh Tuấn cũng không cho phép cô làm như vậy.

Anh thích người phụ nữ này, anh thực sự thích cô, chỉ cần nghĩ tới việc cô đang ở bên cạnh một người đàn ông nào khác là anh chỉ muốn chạy tới và giết chết người đàn ông đó.

Và đến cuối cùng thì Thanh Tuấn đã phải dùng đến biện pháp mạnh.

Anh đưa cô đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thanh Thị.

Anh ăn cái gì thì cô ăn cái đó.

Anh dùng gì thì cô dùng cái đó.

Khi anh làm việc thì cô sẽ nằm ở trong phòng nghỉ, khi anh rảnh thì anh lại gần và trêu chọc cô.

Lâm Thảo vô cùng hận bản thân, cô hận bản thân sao lại ngu ngốc thế!

Rõ ràng là cô muốn rời xa thật xa Thanh Tuấn nhưng cứ mỗi khi anh lại gần cô thì sự phản kháng của cô dường như không hề có tác dụng, cô cũng rất dễ bị khuất phục.

Thanh Tuấn chính là một cao thủ trong việc tán tỉnh, không cưỡng nổi trước sự dễ dàng, không cưỡng nổi trước sự trêu chọc của anh.

Trong khoảng thời gian ba ngày, bọn họ đã giữ được Tần suất một ngày ba lần.

“Anh...anh không sợ bị suy thận à?” Lâm Thảo đỏ mặt nói, cô hỏi như mắng.

Thanh Tuấn nhếch mép cười nguy hiểm rồi anh tiếp tục trêu chọc cô: “Vì em thì anh cam tâm tình nguyện.”

Sau mỗi lần như thế cô mệt rã người, Thanh Tuấn thì vẫn muốn ôm lấy cô đi rửa ráy.

Có những lúc anh giúp cô làm gì đó thì lại khiến cô càng mệt hơn trước sự bá đạo của anh.

Lâm Thảo cảm thấy Thanh Tuấn dường như điên mất rồi.

Còn Thanh Tuấn lại cảm thấy anh hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Bất luận là đi tiếp khách hay hội họp, cứ mỗi khi nhớ tới trong phòng làm việc đang có một cô gái mình yêu thương đợi mình, con tim anh lại rộn ràng rạo rức.

Thanh Tuấn vốn dĩ là người lạnh lùng ít nói nhưng bây giờ thói quen đó đã được thay đổi, khiến người khác cảm thấy anh thân thiện và gần gũi hơn rất nhiều.

Mỗi cô gái trong công ty khi nhìn thấy Thanh Tuấn nhìn mình miệng tủm tỉm cười bọn họ lại tự ảo tưởng rằng liệu có phải Thanh Tuấn đang thích mình hay không.

.....

Lâm Thảo bị nhốt trong phòng làm việc, ngoài Bích Hằng ra thì cô chưa từng được gặp bất kì ai.

Thế nên khi mà Võ Lưu Niên xuất hiện trước mặt cô, cô theo phản xạ nhú mày lại.

Bích Hằng vẫn mặc một bộ đồ đen, khuôn mặt nghiêm nghị như thường.

Võ Lưu Niên mặc một chiếc váy liền thân dài màu xanh đậm, dưới chân là đôi dép cao gót mười phân, sự kết hợp đơn giản đó nhưng lại thể hiện sự cao quý như một nữ vương.

Đây là lần thứ ba cô gặp Võ Lưu Niên, mỗi lần gặp cô ta cô đều cảm thấy có một sức ép vô hình đang đè lên vai mình, khiến cô cảm thấy căng thẳng, tim đập thành thịch.

Võ Lưu Niên khẽ cười, bước chậm rãi về phía cô.

“Nét mặt cô bây giờ ngay đến một người phụ nữ như Tôi nhìn mà còn thấy đồng cảm vài phần, huống hồ đàn ông nhìn cái bộ dạng cô lúc này, cũng chẳng trách được hồn của Thanh Tuấn lại bị cô cướp đi.” Võ Lưu Niên vẫn nhếch mép lên, nụ cười trên môi vô cùng tự tin, dường như không hề cho người đối diện có cơ hội phản kháng.

“A Thanh đi tiếp khách rồi, không có ở đây.” Lâm Thảo cắn răng khẽ trả lời.

Võ Lưu Niên chuyển chiếc túi xách đang cầm bên tay trái sang bên tay phải, sau đó tìm một chỗ cách Lâm Thảo không xa và ngồi xuống,

nhìn tư thế rất có phong thái của một nữ chủ nhân.

“Tôi không tìm Thanh Tuấn, Tôi tới đây là để tìm cô.”

Cô tiếp xúc với Võ Lưu Niên không nhiều nhưng người phụ nữ này có đủ năng lực để trong một khoảng thời gian rất ngắn khiến cho cô cảm thấy áp lực.

Lâm Thảo cố giữ bình tĩnh và hỏi: “Cô Võ có việc gì sao?”

Võ Lưu Niên thư thái hai chân vắt vào nhau, cô ta cười một nụ cười giả tạo: “Ừm, Tôi tới để bày tỏ sự biết ơn đối với cô.”

Biết ơn?

Lâm Thảo hơi nheo mày lại, cô không hiểu chuyện gì, cô tăng cường sự cảnh giác.

Võ Lưu Niên liếc nhìn cô, đôi lông mi giả dài vong vút khẽ rung lên: “Chắc cô không phải là không biết chứ!”

Lâm Thảo ở bên cạnh Thanh Tuấn hơn một tuần, trong người cô không có bất kì thứ gì để nhận tin tức từ phía ngoài, ngay tới cả Lâm Phương cô cũng không hề liên lạc, ngoài kia xảy ra những chuyện gì cô đều không hay biết.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Lâm Thảo nói với Ngữ khí nặng hơn, cô không hề thích cái cảm giác lúc này.

Võ Lưu Niên lấy điện thoại ra, vuốt vuốt màn hình sau đó đặt điện thoại xuống bàn.

Đạp vào mắt của Lâm Thảo là dòng chữ: “Cậu chủ nhỏ của Thanh

Thị đã mắc phải bệnh máu trắng bẩm sinh, cần gấp tủy phù hợp để cấy ghép.”

Con của Võ Lưu Niên bị bệnh sao?

“Con của cô, bị bệnh rồi....” Điều này hết sức kinh ngạc đối với Lâm Thảo.

Căn bệnh nguy hiểm như vậy, khiến đứa trẻ phải chịu đau đớn như thế nào, nhưng người làm mẹ cũng sẽ đau khổ không kém.

Nếu là Sở Sở, chỉ cần sốt hay cảm cúm cô cũng đã ăn không ngon ngủ không yên rồi.

Nhưng nhìn nụ cười trên môi của Võ Lưu Niên, trái tim cô lại đập liên hồi.

Lâm Thảo dờ dẩn cầm lấy chiếc điện thoại, cô đọc lại đầu đề của bài viết một lần nữa: “Bệnh máu trắng bẩm sinh?”

Cách để chữa trị căn bệnh này chỉ có tìm tủy phù hợp để cấy ghép.

Võ Lưu Niên nói tới để bày tỏ sự biết ơn với cô....

Là ý gì?

Chương 30: Cao ốc tài chính

“Cô có ý gì?”

Võ Lưu Niên ngược mắt lên nhìn Lâm Thảo một lượt từ đầu tới chân.

Lâm Thảo nếu so với Võ Lưu Niên thì đúng là rất bình thường, bình thường tới mức nếu ở trong đám đông thì căn bản không có điểm gì nổi bật.

“Xem ra Thanh Tuấn không hề muốn cô biết sự việc này, thôi bỏ đi vậy, Tôi còn có việc, Tôi đi trước đây.”

Võ Lưu Niên đứng lên đi về phía cửa.

Lâm Thảo hốt hoảng, nỗi sợ hãi trong lòng cô lại tăng thêm vài phần.

Con cháu nhà họ Thanh chẳng lẽ không có một ai có thể có tùy phi hợp với con của Võ Lưu Niên sao?

Cô nhìn Bích Hằng và hỏi: “Trợ lý Bích, không phải như Tôi nghĩ đâu đúng không? Sở Sở nó vẫn còn bé như thế....”

Bích Hằng nhìn Võ Lưu Niên và khẽ thở dài, những lời anh nói ra như thể đá đập vào đầu cô: “Đứa bé đã được nhà họ Thanh đưa đi rồi, cô Lâm không cần lo lắng, đứa bé sẽ bình yên vô sự.”

“Bình yên vô sự, sao có thể bình yên vô sự được chứ, Sở Sở vừa mới sinh ra được có mấy tháng, nó vẫn còn bé như thế, nó bé như vậy làm sao...làm sao có thể hiển tùy được.... Sở Sở còn bị sinh non

nữa, cơ thể nó căn bản không thể....không thể chịu được....”

Một câu không nói hết được, cô thất thanh, những uất ức trong lòng không biết làm thế nào mới trút hết được ra ngoài.

Con gái cô, đứa trẻ cô mang nặng đẻ đau tám tháng trời, bây giờ vì một đứa trẻ khác mà rơi vào vòng nguy hiểm.

“Haiz, đứa trẻ đó đúng là bé tới mức đáng thương, Tôi nhìn y tá đem chiếc mũi tiêm to dùng chọc vào người nó mà Tôi cũng cảm thấy đau xót, cũng làm khó cho người mẹ như cô rồi, thế nhưng không có cách nào khác....Thanh Nghệ còn phải thừa kế gia tài nhà họ Thanh, chỉ có thể thiệt thòi cho đứa bé đó thôi.....”

Tiếng thở dài của Võ Lưu Niên giống như một con dao cứa vào da thịt của Lâm Thảo.

“Sao có thể như vậy, đó là con gái anh ấy, sao có thể....” Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Lâm Thảo nắm lấy cánh tay của Bích Hằng: “Anh ấy...anh ấy bây giờ ở đâu?”

Bích Hằng mím chặt môi, sắc mặt khó coi.

Và từ phía sau lưng Võ Lưu Niên lên tiếng: “Trên sân khấu diễn thuyết của cao ốc tài chính.”

.....

Ngày hôm đó, từ trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thanh thị đột nhiên có một người phụ nữ không rõ danh tính chạy ra ngoài.

Tất cả nhân viên đều xôn xao bàn tán về thân phận của người phụ

nữ đó.

Có người nói đó là em gái của tổng giám đốc Thanh, có người nói là do đi nhầm, và sự suy đoán nhiều nhất đó là....người tình.

Cái vẻ mặt ngây thơ vô tội, thân hình đẹp như vậy thì thích hợp nhất làm kẻ thứ ba.

Ngay sau đó, người phụ nữ vừa nãy đã xuất hiện ở tòa nhà tài chính.

Lúc đó Thanh Tuấn đang ở trên bục diễn thuyết của cao ốc tài chính nói về việc mua bán và sáp nhập với nhiều công ty truyền Thông, sự việc quan trọng, các báo đài tới tham dự không dưới trăm đơn vị.

Tất cả đều được truyền hình trực tiếp.

Khi mà Lâm Thảo chạy lên sân khấu và như một kẻ điên túm lấy anh không rời, tất cả mọi ống kính đều hướng về phía cô và quay lại toàn bộ cảnh tượng đó.

Trong khoảng thời gian năm phút, tin tức tập đoàn Thanh thị mua bán và sáp nhập thất bại đã được truyền ra cả nước ngoài.

Do đó Thanh Thị đã bị tổn thất nặng nề, cả ngàn tỷ chỉ trong chớp mắt.

Tiếp theo đó ngày hôm sau, mọi người khi đang đoán thân phận của người phụ nữ thì một tờ báo lá cải đã để lộ hết Thông tin của cô ra.

Cái danh kẻ thứ ba được gán cho cô.

Đồng thời tất cả những tin tức lý lịch trước đây của cô đều bị đào bới lên, từng làm giáo viên, từng ngồi tù, đã có con, từng làm ở quán

bar....

Ngay đến cả Thông tin của mẹ cô là Lâm Phương cũng bị đưa lên mạng làm chủ đề bàn tán cho người khác.

Tới ngày thứ ba, luật sư hàng đầu trong nước là Võ Lưu Niên tiến hành cuộc họp báo, đồng thời tới tham dự còn có sự góp mặt của lãnh đạo cốt cán trong Thanh thị.

Võ Lưu Niên giải thích: “Tôi và anh ấy quen biết đã nhiều năm, anh ấy luôn là một người con tốt, một người chồng và người cha tốt, Tôi không tin những lời đồn đại bên ngoài, cũng không tin bất kì lời vu khống nào về chồng Tôi, đương nhiên là Tôi tin vào những gì các bạn đưa tin, bởi vì chồng Tôi là một người quá ưu tú vì thế nên mới có nhiều các cô gái đổ xô vào như vậy.”

Đồng thời, Võ Lưu Niên cũng cho phát một đoạn video một minh tinh điện ảnh nổi tiếng đã có những ám thị đối với Thanh Tuấn.

Đoạn video được truyền đi với tốc độ chóng mặt, dẫn tới việc mạng bị tê liệt trong vòng nửa tiếng. Chính những sự ồn ào này đã khiến cho cổ phiếu của Thanh thị tụt dốc không phanh.

.....

Lâm Thảo bị gọi triệu tập với lí do gây rối trật tự an ninh.

Nơi như thế này không phải lần đầu tiên cô tới, cô tỏ ra hết sức bình tĩnh, cho dù trong lòng cô đang dậy sóng.

Cô cầu xin cảnh sát cuối cùng cũng có được cơ hội gọi một cuộc điện thoại.

Cô gọi điện cho Lâm Phương để hỏi về tình hình của Sở Sở.

Nhưng điện thoại của Lâm Phương luôn trong tình trạng máy bận, không có cách nào gọi được.

Sau đó cô lại gọi cho Thanh Tuấn, Thanh Tuấn thì tắt máy....cô lo lắng lòng như lửa đốt, nhưng khi cô đang bất lực không biết làm thế nào thì Bích Hằng tới.

“Trợ lý Bích, Sở Sở rất cuộc thế nào rồi? Anh có thể để Tôi gặp nó không? Nó vẫn còn nhỏ như thế.....”

Bích Hằng không nói gì, chỉ đưa cho cô một tập tài liệu.

Lâm Thảo liếc nhìn, cô chỉ chú được dòng chữ: Bệnh viện Phụng Hoàng Sơn.

Bệnh viện Phụng Hoàng Sơn là bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố về bệnh tâm thần.

Chương 31: Con trai cô chết rồi

“Ký vào nó là cô có thể gặp con gái cô.” Bích Hằng chỉ nói một câu lạnh lùng không kèm theo bất kì cảm xúc nào khác.

Lâm Thảo đơ người ra: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, là giao dịch. Cô ký vào đó rồi thì cô có thể gặp con gái mình.”

Bàn tay cầm lấy tập tài liệu của cô run lên: “Đây là giao dịch của Tôi và ai chứ?”

“Tổng giám đốc Thanh!”

Con tim cô thất lại, cô ngược mắt lên nhìn Bích Hằng.

Cô đã tiếp xúc với Bích Hằng rất nhiều lần, mỗi lần cô đều không hiểu được con người này đang nghĩ gì.

Cô không thể hiểu được con người trước mắt cô đây rốt cuộc đóng vai trò gì.

“Thanh Tuấn?” Lâm Thảo hỏi lại.

Bích Hằng không động đậy.

Lúc này cô dường như dám khẳng định ý nghĩ trong đầu mình: “Trợ lý Bích, từ trước tới giờ đều không phải chỉ phục vụ cho Thanh Tuấn

đúng không?”

Nếu như cô đoán không nhầm, Bích Hằng có thể ở bên cạnh Thanh Tuấn là do sự chỉ thị của cha anh, bởi vì cha của Thanh Tuấn không hề tin vào người con trai của chính mình.

“Có rất nhiều việc cô Lâm không cần phải hiểu rõ đâu.”

Bích Hằng vẫn với khuôn mặt không biểu cảm, anh ta nói giọng cảnh cáo.

Nhưng Lâm Thảo sao có thể không rõ chứ, người cô yêu, con của cô đều đang ở trong trò chơi đúng đúng sai sai này.

“Anh chỉ phục tùng mệnh lệnh của cha của Thanh Tuấn, vì thế người sắp đặt cho Tôi vào tù là ông ta, thậm chí người muốn Tôi chết trong đó cũng là ông ta, sau đó thì phát hiện Tôi mang thai, các người muốn đợi Tôi sinh đứa bé ra, nhưng các người lại không biết sự việc đã xảy ra vào cái ngày rồi say mà cho rằng đứa trẻ trong bụng Tôi là con của Thanh Tuấn, nhưng sau đó tại sao lại đưa Tôi đi làm xét nghiệm ADN?”

Ngày mà cô nói ra sự việc cô say với Thanh Tuấn cô chắc chắn rằng trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

“Vì thế, các người đã đặt máy nghe trộm trong căn biệt thự nhỏ đó, hoặc là máy quay?” Cô trợn mắt lên, trong ánh mắt đó đầy sát khí.

Bích Hằng vẫn với khuôn mặt lạnh lùng.

Nhưng vẫn có rất nhiều điểm nghi vấn chưa thể giải thích được.

Ví dụ như câu: Cô Lâm đã khiến cho cô Võ không vui.

Thanh Tuấn không phải là một người thích giải thích những chuyện vô nghĩa.

Lại nhớ tới chuyện cô đi làm loạn ở cao ốc tài chính ngày hôm qua, khiến cho Thanh Thị tổn thất nặng nề, khi đó Bích Hằng cũng có mặt, anh ta hoàn toàn có thể ngăn cô lại nhưng anh ta không hề làm vậy.

Trong đầu Lâm Thảo đột nhiên lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, cô nhăn mặt lại và hỏi: “Trợ lý Bích, Võ Lưu Niên và anh có mối quan hệ như thế nào?”

Ánh mắt thờ ơ của người đó đột nhiên sáng lên, mặt anh ta sầm xuống rồi lại đỏ lên.

Bích Hằng tức giận.

Cô đã đoán đúng rồi!

“Võ Lưu Niên có biết anh thích cô ta không?”

Bích Hằng đột nhiên đứng phắt dậy, chỉ tay vào tập tài liệu, giọng nói sắc lạnh: “Tôi không muốn nhiều lời với cô Lâm, cô ký tên xong thì Tôi đưa cô đi, còn không thì đừng trách Tôi ngăn cách mẹ con cô.”

Bàn tay cầm tập giấy của Lâm Thảo từ từ siết chặt lại, tờ giấy cũng nhăn theo.

Cô nghiêng răng vào, cánh cửa được đóng kín đó bỗng mở ra, Võ Lưu Niên đã xuất hiện.

Cô ta vẫn trang điểm và ăn mặc như ngày thường, vẫn khí chất cao quý, sắc mặt thì lạnh lùng.

“Trợ lý Tần, kể cả là không ký thì vẫn có thể đưa người vào đó như bình thường, không phần phí lời với cô ta nhiều làm gì.” Võ Lưu Niên nhướn mày lên, mặt cô ta vênh vác, trong ánh mắt là sự không vui.

Cổ họng Lâm Thảo khô khốc lại, cô cố nuốt nước bọt để khiến nó dễ chịu hơn.

“Đều là do cô sắp đặt đúng không? Đưa Tôi vào đó, đưa Tôi đi xét nghiệm ADN, bây giờ lại chuẩn bị đưa Tôi và bệnh viện tâm thần?”

“Ha ha....” Võ Lưu Niên khế bật cười: “Cô đã gây ra tổn hại nặng nề như thế cho Thanh Thị, lẽ nào không nên chịu sự trừng phạt à?”

“Tại sao?”

Võ Lưu Niên nhìn Lâm Thảo như muốn ăn tươi nuốt sống cô: “Cướp chồng của Tôi, cô còn có tư cách để hỏi tại sao à?”

Lâm Thảo suýt nữa quên mất, Võ Lưu Niên cũng yêu người đàn ông đó.

“Thanh Tuấn đâu?” Lâm Thảo hỏi.

Võ Lưu Niên cười hất ra một tiếng: “Vẫn còn tâm trí để nhớ tới đàn ông à? Sao cô không hỏi xem con gái cô thế nào?”

Lâm Thảo cắn chặt môi nghe từng câu từng chữ của Võ Lưu Niên.

“Con trai Tôi chết rồi, bất luận là lấy tùy của con gái cô thế nào cũng không thể cứu nó.”

Mỗi lời nói của Võ Lưu Niên nói ra đều đáng sợ, đôi môi cô ta giống

như đang phun ra máu, giọng nói bình thản của cô ta khiến Lâm Thảo nghe mà cảm thấy rùng mình.

“Đứa trẻ mới được một tuần thì không thể tiêm thuốc mê, nó cứ khóc ở trên giường, khóc tới nỗi không thành tiếng, nhưng cây kim ở cột sống vẫn không ngừng được hút...bởi vì có nó mới có thể cứu được con trai Tôi....nhưng con trai Tôi cuối cùng vẫn chết....không, nói đúng hơn thì là con trai của cô chết rồi....”

Của cô?

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của cô hiện rõ lên sự sợ hãi, đôi môi cô run lên không biết nên nói gì để đáp lời Võ Lưu Niên.

“Cô sinh đôi, một chị gái một em trai, vốn là bé trai thì thuộc về Tôi còn bé gái thì thuộc về cô, Tôi vẫn là phu nhân của tổng giám đốc Thanh thị, còn cô vẫn chỉ là tình nhân bé nhỏ của Thanh Tuấn, trước sau gì thì Thanh Tuấn vẫn về bên Tôi, còn cô...thì giống như người mẹ của cô, sinh ra hai người con nhưng chỉ có thể sống một, bé trai chết rồi, quân cờ của Tôi trong nhà họ Thanh cũng mất rồi...”

Để củng cố vị trí phu nhân của tổng giám đốc, cô ta cố tình dựng lên một màn kịch khiến cho Thanh thị rơi vào cảnh tổn thất nặng nề, khiến cho Thanh Tuấn không thể rời khỏi cô ta là Võ Lưu Niên.

Cả người Lâm Thảo run lên, rõ ràng cô nghe thấy rất rõ từng câu từng chữ của Võ Lưu Niên nhưng kết nối lại với nhau thì cô vẫn không dám hiểu.

Lâm Thảo nhanh chóng sắp xếp lại những lời mà Võ Lưu Niên vừa nói, nhưng cô vẫn không thể tiêu hóa nổi chúng.

“Nhưng vẫn may....Tôi mang thai rồi, Tôi vẫn là mẹ của đứa bé, vợ

của Thanh Tuấn, phu nhân tổng giám đốc của Thanh thị.”

Chương 32: Anh ấy tới rồi

“ Phu nhân của tổng giám đốc của tập đoàn Thanh Thị? Hừ...”

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, ánh mắt của ba người trong phòng cùng quét ra hướng cửa.

Người đàn ông mặc bộ vest đen đang cong khóe miệng, một đôi mắt như vực sâu khó đoán.

Anh ấy đến rồi.

Lâm Thảo gào to lên một tiếng: “ A Thanh...”

Trút bỏ toàn bộ nỗi ấm ức trong lòng ra, viền mắt của người phụ nữ càng đỏ hơn.

Thanh Tuấn sai bước lớn đi đến bên cạnh Lâm Thảo, lớp băng trong đáy mắt lập tức tan chảy, thay vào đó bằng ánh mắt đầy dịu dàng tình cảm.

Anh kéo người phụ nữ bên cạnh vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trơn bóng của cô, “ Xin lỗi em, lại khiến em chịu ấm ức rồi.”

Võ Lưu Niên và Bích Hằng chau mày lại, Thanh Tuấn dịu dàng như thế, bọn họ chưa từng trông thấy.

Lâm Thảo lắc đầu, nước mắt theo đó rơi xuống, giọng khàn khàn hỏi: “ Sở Sở nó...còn có Thanh Nghệ, Võ Lưu Niên nói...”

Thanh Tuấn nhướn mày lên, không biết phải giải thích thế nào, chỉ nói một câu: “ Sở Sở rất khỏe...”

Thanh Nghệ không còn nữa.

Là sự thật không thể chối cãi.

Lúc Lâm Thảo mang thai ở trong tù, điều kiện chữa trị trong tù quá chung chung, bệnh di truyền mà Lâm Thảo mang không được phát hiện, từ khoảnh khắc cặp song sinh được phát hiện, đã định sẵn chỉ có thể giữ được một đứa.

Võ Lưu Niên bị cặp đôi trước mặt làm mắt đau nhói.

Bích Hằng hai tay nắm thành nắm đấm, lên tiếng, “ Tổng giám đốc Thanh, lúc này anh không nên xuất hiện ở đây, công ty còn có hàng đống chuyện đợi anh xử lý.”

Thanh Tuấn khẽ ngẩng đầu, liếc sang phía Bích Hằng.

Anh vẫn biết Bích Hằng là người cha anh gài bên cạnh mình, nhưng lại không biết giữa anh ta và Võ Lưu Niên còn có cấu kết.

Bích Hằng chột dạ, gương mặt anh tuấn lập tức cúi xuống.

Võ Lưu Niên khẽ hít một hơi, nén chặt cơn sóng trong lòng lại, vẫn giữ trạng thái một người vợ hiền mẹ tốt nên có, “ A Thanh, bên ngoài còn có rất nhiều phóng viên, chúng ta đi trước đi, Bích Hằng sẽ xử lý sạch sẽ chuyện ở đây, anh biết mà, bây giờ tập đoàn Thanh Thị rất không ổn.”

Tập đoàn Thanh Thị mua bán và sáp nhập thất bại, tổng giám đốc tập đoàn Thanh Thị bị những tin đồn tiêu cực bủa vây, bọn họ cần gấp

một sự quan hệ công chúng tốt.

Lâm Thảo kìm lòng lại, hiểu rõ hoàn cảnh khó khăn của Thanh Tuấn lúc này, cô khẽ cách xa Thanh Tuấn một khoảng, vốn định nói một hai câu quan tâm mà lại khiến bản thân buồn tủi, nhưng đầu lại lần nữa bị bàn tay to lớn của Thanh Tuấn ép vào lồng ngực của anh.

“Tập đoàn Thanh Thị có ổn hay không, liên quan gì tới Tôi?” Thanh Tuấn lời lẽ nặng nề, những người có mặt đều nghe rõ mồn một.

Võ Lưu Niên kinh ngạc, “ Anh...điên rồi sao? Đó là tập đoàn Thanh Thị đấy!”

“Hả, là tập đoàn Thanh Thị? Thì sao nào? “ Đôi mắt Thanh Tuấn đối diện với Võ Lưu Niên, con ngươi khóa chặt.

Võ Lưu Niên sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt lộ ra vẻ cứng đờ dưới lớp trang điểm kĩ tinh tế.

“30% cổ phần của Tôi ở Thanh Thị không phải đã chuyển vào tay cô rồi sao? 30% cổ phần của Thanh Nghệ cũng cho cô rồi, cô là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thanh Thị, cô mới là giám đốc điều hành của tập đoàn Thanh Thị, tập đoàn Thanh Thị có liên quan gì với Tôi?”

Nói xong câu này, Thanh Tuấn bế ngang Lâm Thảo lên trước ngực, hai người muốn đi ra ngoài.

Võ Lưu Niên lại giữ chặt Thanh Tuấn, khua môi múa mép dưới đôi môi đỏ rực, “Thanh Tuấn, em đã có con của anh rồi, anh vẫn định đi sao?”

Chuyện Võ Lưu Niên mang thai, Lâm Thảo cũng nhớ, không hỏi cũng không biết nên hỏi thế nào.

Thanh Tuấn cúi đầu nhìn Lâm Thảo một cái, người phụ nữ yêu kiều xinh đẹp cuộn chặt lại, hàm răng trắng tinh đang cắn đôi môi hồng căng bóng, biểu cảm vừa căng thẳng vui mừng vừa lại buồn bã làm cho anh đau xót.

“Tiểu Thảo, anh chưa từng đụng vào cô ta.”

Võ Lưu Niên ngậy ra, lập tức mở miệng chất vấn, “ Buổi tối hôm đó, rõ ràng chúng ta...”

Thanh Tuấn khẽ cười nhạt, chẳng mảy may để mắt tới Võ Lưu Niên chút nào, mà nói với Lâm Thảo: “ Em có tin anh không?”

Lâm Thảo khẽ mở miệng, vô cùng kinh ngạc, hôm đó cô cầu xin người đàn ông này nói cho Võ Lưu Niên biết sự tồn tại của mình, anh cự tuyệt rồi, hôm nay lại ở trước mặt cô ta không mảy may giữ chút thể diện nào cho Võ Lưu Niên.

Cô không nhìn thấu được anh, cũng không dám không tin, cô khẽ gạt đầu, vùi mặt vào trong lồng ngực anh.

Võ Lưu Niên như sắp sụp đổ, lớn tiếng hét: "Buổi tối hôm đó anh bị em bỏ thuốc, chúng ta quán quýt cả tối, anh làm với em nhiều lần như thế, liên tục không ngừng, sao anh lại có thể không thừa nhận chứ? Thanh Tuấn, anh không thể đi được, anh là chồng của em, cha của con em mà!"

“Chuyện tối hôm đó, Bích Hằng sẽ cho cô một lời giải thích vừa ý!”

Nói xong, Thanh Tuấn ôm Lâm Thảo rời đi.

Lâm Thảo đã có đáp án, người này sinh quan hệ với Võ Lưu Niên

chắc là Bích Hằng.

Vì vậy đứa bé trong bụng Võ Lưu Niên, cũng là của Bích Hằng.

Hai người đi thẳng ra khỏi phòng tiếp khách.

Ngoài cửa phóng viên vây kín, Thanh Tuấn che chở cho người trong lòng, lúc trả lời câu hỏi đó của phóng viên: “Tổng giám đốc Thanh và cô gái này có quan hệ gì”

Người đàn ông không sợ sệt trước ống kính, thẳng thắn, “Lâm Thảo là vợ của Tôi.”

Lúc tin tức phát trên ti vi, dư luận bùng nổ trong nháy mắt.

Sự thay đổi của vở kịch đánh trúng khẩu vị của khán giả, tập đoàn Thanh Thị lại một lần nữa bị đẩy ra hướng đầu sóng ngọn gió.

Chương 33: Vô cùng hổ thẹn

Cả quãng đường Thanh Tuấn che chở Lâm Thảo trong lòng mình.

Lúc xuống xe, anh cũng bế cô, không cho phép cô xuống đất.

Cô đã chịu sự hoảng sợ, bị ép buộc, khuôn mặt nhỏ cau lại, anh cố gắng hết sức giúp cô xoa dịu lại tâm trạng.

Lúc về đến biệt thự nhỏ, thím Trần đang nấu cơm, Lâm Phương thì đang bế Sở Sở ngồi trên sofa.

Trông thấy mẹ và con mình, đôi mắt u ám của Lâm Thảo bỗng sáng lên.

Cô ôm con vào lòng, vẫn là Lâm Phương ân cần hỏi han một hồi, nỗi lo lắng trong lòng mới dần dần tan biến.

Từ trong lời mẹ nói, Lâm Thảo mới biết khoảng thời gian này Thanh Tuấn chăm sóc cho con và mẹ mình rất tốt.

Chuyện Võ Lưu Niên nói lấy tủy xương của đứa bé đã không hề xảy ra.

Để chữa trị tủy xương của Thanh Nghệ đều lấy trên người Thanh Tuấn, đứa bé đó... Thanh Tuấn cũng cố gắng hết sức rồi, nhưng đứa trẻ khiếm khuyết bẩm sinh, bác sĩ giỏi nhất cũng không cứu nổi.

Bữa tối, Lâm Phương thím Trần và Lâm Thảo cùng nhau ăn cơm, Thanh Tuấn không ở trong biệt thự nhỏ.

Lâm Phương biết con gái mấy ngày này đã chịu không ít ảm ức, buổi tối chủ động đề nghị đưa đứa bé đi ngủ, để Lâm Thảo nghỉ ngơi cho tốt.

Nhưng Lâm Thảo nằm trên giường, không hề thấy buồn ngủ.

Cô đang nhưng nhớ Thanh Tuấn.

Thanh Tuấn không ở bên cạnh, cô rất lo lắng.

Vì sự liều lĩnh của cô khiến cho Thanh Tuấn bị những tin tức tiêu cực, cô rất bất an.

Sự nhẫn tâm của Thanh Tuấn đối với Võ Lưu Niên, cô không thích ứng được.

Sự ra đi của Thanh Nghệ, cô còn buồn hơn.

Đủ mọi cảm xúc vướng mắc, giống như sợi len rối tung rối mù bị thắt vô số nút, tháo thế nào cũng không ra.

“ A Thanh...”

Miệng cô lẩm bẩm thành tiếng, không thể kìm lòng được gọi điện thoại cho Thanh Tuấn.

Điện thoại đổ hai hồi chuông, cuối cùng nghe thấy một giọng nam trầm đó.

“Alo...” Sự mệt mỏi xen lẫn trong giọng nói của người đàn ông

Cũng chỉ là một tiếng lạnh nhạt, làm cho chiếc hũ đóng đầy cảm xúc

của cô nứt ra một cái miệng, tất cả nỗi uất ức của cô tuôn trào.

Người phụ nữ nhỏ bé ngồi trên giường, lại bật khóc lớn lên.

“ Anh ở đâu, tại sao còn chưa về về nhà...”

Giọng của Lâm Thảo kinh động đến Lâm Phương và thím Trần ở phòng bên cạnh.

Hai người phụ nữ trung niên nghe thấy tiếng mà đi sang, trông thấy Lâm Thảo đang gọi điện thoại, liền đứng ở ngoài cửa không vào trong.

“ Anh thật sự rất quá đáng, sao lại có thể sao lại có thể... đối xử với em như thế, rõ ràng anh biết em lo lắng cho anh, anh lại không thèm nói gì với em hết, anh đối xử với Võ Lưu Niên như thế, lại còn công Khai ra bên ngoài mối quan hệ của chúng ta, sau này anh làm thế nào, muốn khiến em hổ thẹn chết hay sao?”

Cô ấy là một người nhát gan yếu đuối như vậy, hơn nữa tất cả mọi chuyện đều quen ôm vào người.

Anh đối xử tốt với cô như thế, thậm chí không ngại làm tổn thương chính bản thân mình, cô phải chịu đựng thế nào đây.

“Em không cần làm vợ tổng giám đốc gì cả, Sở Sở cũng không cần thân phận thiên kim, em chỉ muốn sống hạnh phúc bên cạnh anh thôi mà, làm người vợ bình thường, nhưng mà...nhưng mà...” Nhưng mà Thanh Tuấn ưu tú như vậy sao có thể cam tâm sống cuộc sống bình thường.

Tập đoàn Thanh Thị quan trọng như thế, sao có thể nói từ bỏ liền từ bỏ được.

Tiếng khóc của Lâm Thảo giày xé tâm can.

Lâm Phương và thím Trần ở bên ngoài nghe, viền mắt đỏ hoe, lau nước mắt theo.

Hai người cũng là sau khi xem tin tức mới hiểu được những chuyện thị phi này, trong lòng cũng không dễ chịu gì.

" Nên khóc ra như thế, nếu không cứ giữ hết trong lòng, dễ công tâm(*) ." Thím Trần khuyên Lâm Phương.

(*) Công tâm: vì đau khổ ra hôn mê, cách gọi khác là độc khí công tâm, cách gọi của Đông y)

Lâm Phương gật gật đầu, cũng tán đồng.

Thím Trần khuyên Lâm Phương mau chóng đưa đứa bé về nghỉ ngơi, bà tới chăm sóc Lâm Thảo, nhân tiện đợi ông Thanh quay về. Lâm Phương lại không đồng ý, bà muốn đợi Thanh Trần quay về, muốn nói chuyện với anh. Thím Trần thuận theo ý của Lâm Phương, về phòng cùng đứa bé. Khoảng chừng 1 giờ sáng, Thanh Tuấn mới về đến biệt thự nhỏ. Lâm Phương lúc này mới có thời gian và cơ hội quan sát người con rể này. Một nhân tài, khí chất nổi bật. Xã giao hai câu đơn giản, liền cảm thấy đứa con rể này không phải tầm thường. Chẳng trách mà có thể khiến con gái mình mê mẩn đến như vậy. Chỉ là càng nhìn, Lâm Phương càng cảm thấy Thanh Trần quen quen, nhưng lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu. Lâm Phương chuẩn bị cho Thanh Tuấn một bát vằn thắn nhỏ, sau khi Thanh Tuấn ăn xong, Lâm Phương cũng không hỏi gì thêm, liền để Thanh Tuấn quay về phòng. Rời khỏi Lâm Phương, tâm trạng căng thẳng của Thanh Tuấn lúc đó mới có thể thả lỏng. Cho dù nói thế nào đi chăng nữa Lâm Phương là mẹ vợ anh, căng thẳng cũng là điều khó tránh.

.....Thanh Tuấn về đến phòng, Lâm Thảo đã ngủ say.Người phụ nữ gào khóc ban nãy, lúc này yên tĩnh giống một chú mèo con, cuộn tròn người lại, đợi anh tới ôm.

Người đàn ông nhanh chóng lên giường, giơ cánh tay dài ra tóm chặt trên vòng eo mềm mại của người phụ nữ. “A Thanh...” Lâm Thảo khẽ thì thầm, cơ thể dính chặt về phía anh.Thanh Tuấn cảm thấy kinh ngạc, Lâm Thảo cơ thể bị lạnh, sau khi vào mùa đông người không dễ ấm lên.Anh lấy một cái túi chườm nóng, đựng nước sôi vào, đặt bên cạnh chân cô.Sau đó vào phòng tắm rửa ráy qua loa, lúc lên giường lại, đã cởi sạch, ôm người phụ nữ lạnh băng vào lòng, hồi lâu mới làm ấm được cho cô.Lâm Thảo khẽ mở mắt, trong phòng, một mảng tối mờ, cô nhìn không rõ, nhưng cũng biết người đàn ông đang ôm mình là ai.“A Thanh.”Cô lại kêu to một tiếng.Thanh Tuấn cúi đầu hôn lên trán cô, xem như là đáp lời. “Mọi chuyện đã xử lý xong hết chưa anh? Em rất lo lắng.”“Xử lý xong rồi, đơn từ chức đã nộp rồi, từ ngày mai trở đi anh không còn là tổng giám đốc Thanh Thị nữa.”

Chương 34: Em đẹp quá

Khuôn mặt Lâm Thảo đỏ bừng, cơ thể cũng tăng theo theo nhiệt độ phòng, trong lòng rạo rực. Sự ấm áp từ tận đáy lòng trào ra, dễ dàng trôi. “Gọi một tiếng chồng nữa đi...” Hấp dẫn cảm dỗ ở bên tai, người phụ nữ đã không còn thần chí chỉ có thể nghe theo. “Chồng...” Chồng của cô, người yêu của cô, cha của con cô. Khoảng cách gần thế này, tim liền tim, thân dính chặt thân. Bầu không khí ám muội tăng cao, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng giường bị cọ xát. vén lên, tụt xuống, cởi bỏ hết quần áo. Không bao lâu sau chỉ còn lại tiếng ra vào đầy quy luật. Đường nét tuyệt đẹp Tiếng rên rỉ êm tai Tiếng thở gấp nặng nề. Hai người cùng nhau lên xuống.

Hơi nóng bên tai, da thịt đau nhức, theo cùng với những giọt mồ hôi đó là sự tươi mát ngọt ngào. “Bảy năm trước, chúng ta thật sự đã từng gặp mặt sao? Tại sao anh lại chẳng có bất cứ ấn tượng nào cả?” “ Có thể, lúc đó, anh căn bản không chú ý tới em.” “ Vậy thật đáng tiếc.” “Hả?” “ Nếu không, bắt đầu từ lúc đó, em đã phải là người của anh rồi, sao lại phải đợi đến bây giờ.” Sau khi Thanh Tuấn từ chức giám đốc điều hành, Chủ tịch Thanh lại lần nữa tiếp quản Tập đoàn Thanh Thị. Còn công ty Hướng Vinh mà Thanh Tuấn mở bên ngoài bị chèn ép khắp mọi nơi. Mấy vụ làm ăn đã bàn xong, vì tập đoàn Thanh Thị mà thất bại. Mới chưa tới một tháng, Hướng Vinh phải đối mặt với tình trạng người cùng ngành cướp người của công ty mình đi và bị chèn ép, triển vọng thị trường đáng lo ngại, không ít nhân viên thấy tình thế không ổn đều nhảy việc sang nơi khác. Thanh Tuấn mấy ngày liền, mỗi hôm đều thức tới đêm khuya.

Sự vẻ vang của tổng giám đốc Thanh Thị trước đây không còn.

Võ Lưu Niên và chủ tịch Thanh hẹn riêng Thanh Tuấn gặp mặt, thái độ mềm mỏng, cái gọi là chèn ép... cũng chỉ là muốn khiến Thanh Tuấn biết khó mà rút lui. Nhưng Thanh Tuấn lại không thêm gặp ai hết. Hạ quyết tâm muốn chống lại tới cùng. Anh muốn thoát khỏi sự khống chế của chủ tịch Thanh cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai rồi. Lâm Thảo trông thấy bộ dạng chau mày của Thanh Tuấn, vô cùng đau lòng..... Một hôm buổi sáng, Lâm Phương đem một túi đồ giao cho Thanh Tuấn. Dặn dò nói: “ Trong này đều là đồ của Tiểu Thảo, con giúp mẹ đưa cho nó.” Thanh Tuấn ngậy ra, vội vàng hỏi:” Mẹ muốn đi đâu ạ?” Lâm Phương cười nhạt khế thờ dài một cái, “ Mẹ chuẩn bị quay về, không làm phiền cuộc sống của hai đứa con nữa.” Người phụ nữ bơ vơ không nơi nương tựa đã quen với cuộc sống bơ vơ không nơi nương tựa từ lâu rồi. Ở đây ăn nhờ ở đậu con gái con rể, trong lòng bà sẽ cảm thấy xấu hổ. Thanh Tuấn nhíu mày, “ Chuyện này, mẹ vẫn nên đích thân nói với Tiểu Thảo thì tốt hơn ạ.” Lâm Phương lắc đầu, “ Tiểu Thảo là một đứa con tốt, nhất định không muốn mẹ đi, chuyện này chỉ có thể làm phiền con thôi.” Lâm Phương biểu hiện tha thiết, Thanh Tuấn không tiện nói gì thêm. Bảo tài xế đưa Lâm Phương ra trạm xe. Túi đồ Lâm Phương đưa hầu như là quần áo và đồ dùng hay mang theo bên mình của Lâm Thảo, Thanh Tuấn giao đồ đạc cho thám Trần, suy nghĩ nên nói chuyện Lâm Phương rời đi cho Lâm Thảo như thế nào.” Thừa ông, trong này có đồ, ông xem thử đi.” Thám Trần đưa một đồ vật giống hình chiếc bút đến tay Thanh Tuấn, “ Vừa nãy Tôi không cẩn thận để đồ ngấm nước chuẩn bị rửa, cái này hình như là đồ điện tử, ông thử xem còn dùng được nữa không?”

Thanh Tuấn đáp một tiếng, mở bút ghi âm ra, liền nghe thấy câu nói đó: Bao nuôi cô ta? Anh chưa bao giờ nghĩ như thế, anh chỉ là đưa tiền chơi bời nhiều hơn một chút, không tính là bao nuôi.

Thanh Tuấn sắc mặt u ám. Thám Trần kinh ngạc, thấy sắc mặt Thanh Tuấn không tốt, vội vàng lui xuống. Thanh Tuấn chỉnh nội dung bút

ghi âm tua một chút về đoạn sau đó, cuộc nói chuyện hôm đó của mình và Võ Lưu Niên đều ở trong này. Chiếc bút ghi âm này chắc là của Võ Lưu Niên! Bàn tay nắm chiếc bút của Thanh Tuấn từ từ buông ra, trong lòng rối bời. Anh vào phòng, ngồi bên mép giường, ngắm người phụ nữ đang im lặng ngủ say, ngón tay thon dài của người đàn ông vén vén mái tóc mượt mà của người phụ nữ, lộ ra khuôn mặt hồng hào đó, đôi môi căng mọng. Thân thể mỏng manh người phụ nữ mềm mại giống như chú mèo. Đêm qua anh làm đi làm lại với cô nhiều lần như trước đó, khiến người phụ nữ mệt mỏi ngủ đến giờ chưa tỉnh giấc.

Thanh Tuấn khẽ hít một hơi đi ra bên ngoài, nghe lại chiếc bút ghi âm đó, trong lòng càng hổ thẹn hơn. Bỗng nhiên, một tạp âm không giống như bình thường phát ra từ trong chiếc bút ghi âm.” Chủ tịch Thanh, muốn làm trong sạch quỹ đen của tập đoàn Thanh Thị, không dễ dàng như vậy đâu!”

Chương 35: Phần kết

Công ty Thanh Tuấn một tay gây dựng nên sau khi nếm trải sự chèn ép của tập đoàn Thanh Thị, chưa hề thất bại hoàn toàn. Mà trong hoàn cảnh khó khăn đã mở rộng ở thị trường nước ngoài.

Thời gian chưa tới một năm, Thanh Tuấn lại một lần nữa được xếp hạng trong danh sách người giàu có của tạp chí Forbes

Các học giả trong giới tài chính đều cho rằng cuối cùng Chủ tịch Thanh cũng hổ dũ không ăn thịt con.

.....

Trong một năm nay, Lâm Thảo lại mang thai một lần nữa

Sinh một bé trai.

Hai người thương lượng, đặt tên cho con là Thanh Nghệ.

.....

Lúc Lâm Thảo sinh con, Thăng Cảnh từng tới tìm cô.

Thanh Tuấn luôn ở bên cạnh Lâm Thảo, Thăng Cảnh chỉ có thể hỏi thăm qua loa.

Thăng Cảnh ôm đứa bé trên đùi một chút, sớm đã chuẩn bị hai chiếc khóa vàng tặng cho hai đứa nhỏ.

Thắng Cảnh đến thăm Lâm Thảo, Thanh Tuấn đã không vui rồi.

Thắng Cảnh tặng quà đưa bé, Thanh Tuấn liền nhíu mày lại.

Khi Thanh Tuấn trông thấy trên hai chiếc khóa đó viết “ Nguyễn có được trái tim một người” và “ Bạc đầu không xa cách nhau”, Thanh Tuấn không nhịn được, ném hai chiếc khóa đó sang một bên, giọng điệu lạnh lùng nói: “ Sự chúc phúc của anh, chúng Tôi đã nhận được rồi, cảm ơn!”

Thắng Cảnh là giáo sư dạy văn học ở đại học, một chút chua xót trong lời nói sao lại không nghe ra được, anh ta cúi xuống, sát gần Lâm Thảo, trông giống như muốn nói thầm với Lâm Thảo, nhưng âm lượng lại khiến cho những người có mặt nghe được rõ ràng, “ Bây giờ anh không có bạn gái, cũng không chuẩn bị kết hôn, sau khi trao trái tim cho em thì không chấp nhận nổi người khác nữa.”

Lâm Thảo mắt mở to mồm há hốc, khẽ liếc nhìn Thanh Tuấn một cái, người đó đã rất nghiêm túc.

Nha Nham giống như không phát giác ra, càng nói càng gắng sức: “ Nếu như em bằng lòng, lúc nào không thích người đó nữa, nghĩ tới anh, tới tìm anh lúc nào cũng được, anh sẽ luôn chờ đợi em, cho dù em thay đổi ra thành thế nào, anh cũng sẽ ở đó, đều sẽ đặt em vào vị trí anh yêu quý nhất”

Một đoạn thoại còn chưa nói hết, cú đấm của Thanh Tuấn đã giáng lên Thắng Cảnh.

“Lời anh nói có phần hơi thừa!”

Thắng Cảnh giữ vững thân thể, hần học nhìn Thanh Tuấn, cắn răng, từng câu từng chữ nói: “ Mới nói hai câu đã không kìm nổi cơn giận,

Tiểu Thảo, em chắc chắn người đàn ông này không có khuynh hướng bạo lực?”

Thanh Tuấn nắm chắc nắm đấm, sự phẫn nộ bộc lộ trong lời nói, Thăng Cảnh là cái thá gì, người nhà ngoại? Người yêu cũ? Chẳng là gì cả, còn dám làm ầm ĩ như vậy.

Đâm qua đấm lại, hai người thân hình cao lớn lập tức túm lấy nhau.

Bác sĩ y tá khuyên thế nào cũng không được.

Lâm Thảo sinh con thuận lợi từ phòng sinh ra ngoài, đến sức gào thét cũng không có, chỉ có thể mở to mắt nhìn trò hề này, lảm bảm: “Phiền!”.

Dưới cú đấm của Thanh Tuấn, trên mặt Thăng Cảnh là một mảng xanh tím: “Vợ Tôi mà anh cũng dám hung nhớ! ”

Thăng Cảnh cũng không chịu thua kém, sau vẻ ngoài nho nhã yếu đuối ẩn giấu một trái tim không chịu thừa nhận thất bại, “Vợ anh xinh đẹp, sao lại không thể nhớ hung, Tôi nhớ hung cô ấy cũng không phải mới ngày đầu, nếu không phải anh dùng thủ đoạn ép buộc cô ấy, sao cô ấy có thể ở bên cạnh anh được! ”

Thanh Tuấn tức đến nổi nổi gân xanh trên trán, túm lấy Thăng Cảnh sau đó ngã về phía sau.

Cuối cùng, phòng bệnh bị đập phá, trên người hai người đàn ông đều đổ máu.

Vẫn là y tá báo cảnh sát dẫn hai người đi, phòng bệnh của Lâm Thảo mới yên ổn lại.

Thím Trần trông thấy ông chủ nhà mình bị đưa tới trại giam , trong lòng vô cùng sốt sắng.

Lâm Thảo lại không lo lắng chút nào, họ rất đang trách, “Thím Trần, nếu cảnh sát gọi thím đến bảo lãnh người ra, thím đừng đi, giam anh ấy vài ngày, cho anh ấy biết sự lợi hại khi ra tay đánh người, nếu không thì lần sau lại phạm phải! ”

Thím Trần “Hả” một tiếng, trong lòng không nở, nhưng vẫn làm theo.

.....

Trong phòng giam, Thắng Cảnh và Thanh Tuấn giam cùng một chỗ, hai người ngồi ở hai góc chéo cách xa đối phương nhất

Lâm Thảo hạ quyết tâm muốn khiến Thanh Tuấn chịu ít đắng cay, còn Thắng Cảnh từ lúc chia tay với người phụ nữ được mai mối liền gây mâu thuẫn với bố mẹ, không ngờ chuyện đánh nhau con con này, khiến hai người bị nhốt ba ngày trời.

Trong ba ngày, hai người đối mặt nhau, Thắng Cảnh có ý không muốn Thanh Tuấn sống dễ chịu, trong sở cảnh sát không dễ động tay, sử dụng bản lĩnh trên miệng.

“Tiểu Thảo rất xinh đẹp, đúng không? ”

Thắng Cảnh hỏi, Thanh Tuấn không phủ nhận

Vợ của anh, đương nhiên xinh đẹp, người xinh đẹp nhất trên thế gian chính là người phụ nữ của Thanh Tuấn

Thắng Cảnh tiếp tục hỏi: “ Cô ấy mắt phượng, miệng chúm chím, mặt

nhỏ mũi thẳng, nhưng Tôi thích nhất là làn da của cô ấy, vô cùng trắng.”

Thắng Cảnh đang khen Lâm Thảo, ngôn Ngữ lúc miêu tả Lâm Thảo giống như đang mừng tượng hình ảnh của Lâm Thảo

Thanh Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, khịt mũi khinh thường tên đàn ông tỏ vẻ nho nhã này, “Vợ Tôi ngày ngày ngủ bên cạnh Tôi, lẽ nào Tôi không biết cô ấy thế nào, đừng quên, chúng Tôi đã có hai đứa con rồi.”

Trẻ con sinh ra thế nào, là chuyện thân mật nhất giữa nam nữ không gì so sánh nổi.

Thắng Cảnh sắc mặt tối sầm.

Thanh Tuấn cong môi lên, biết mình đã chọc trúng tim Thắng Cảnh, tăng thêm Ngữ khí: “ Cô ấy trước mặt mọi người luôn luôn dịu dàng hiền thực, nhưng mà ở trước mặt Tôi là đủ mọi loại tư thế, vẻ đẹp như thế...anh mãi mãi cũng sẽ không biết!”

Thanh Tuấn nói không rõ ràng, không may may đề cập tới chi tiết lúc hai người thân mật, nhưng mà lại kích động đến Thắng Cảnh, học giả nho nhã yếu đuối cũng đỏ bừng mặt, hai tay nắm chặt nắm đấm.

Rất lâu Thắng Cảnh dường như nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn thẳng hướng Thanh Tuấn, “ Chỗ ngực cô ấy có một nốt ruồi đỏ, bên trái đỏ hây hây, không to không nhỏ...nhưng rất đẹp...”

Một câu nói khiến Thanh Tuấn “ vụt” từ dưới đất bật lên, như mũi tên lao đến trước mặt Thắng Cảnh, hai tay nắm lấy cổ áo người đàn ông đó từ dưới đất nhấc lên, lại đột ngột đập lên tường, “ Sao mà lại biết?”

Thắng Cảnh thất tình trong lòng đau khổ, nhưng trông thấy tình địch tức giận khóe miệng nhếch lên, “Tất nhiên là Tôi từng nhìn thấy rồi! ”

Thanh Tuấn đột nhiên nhớ lại chuyện Lâm Thảo bị mạo phạm, chuyện đó sau đó anh từng điều tra camera giám sát mặt đường, nhưng vì là góc chết, không quay được gì cả.

Vậy là...buổi tối hôm đó, Thắng Cảnh cũng đã mạo phạm cô?

Trong đầu Thanh Tuấn trống rỗng, một đấm thụi vào bụng Thắng Cảnh, sau đó chất vấn hông ngót: “ Buổi Tôi hôm đó, có phải mày cũng ở đó không? Ngoài mày ra ra, còn ai nữa? ”

Thắng Cảnh chịu một cú đấm một lúc lâu sau mới khôi phục lại hô hấp, tiếp tục ho một trận dữ dội: “ Khụ khụ, ngoài Tôi ra... còn có thể có ai nữa? Cô ấy luôn nhớ mãi không quên gọi tên anh, nhưng lúc đó anh đang ở đâu?”

“Tao không ở đó, vì thế mày liền đụng vào cô ấy! Luôn miệng nói yêu cô ấy, lại cùng kẻ khác...”

Sự việc đã trôi qua hai năm, hai năm chưa từng nhắc tới, nhưng chuyện này quả thực là nút thắt trong lòng Thanh Tuấn và Lâm Thảo.

“ Câm miệng!” Thắng Cảnh giơ tay lau vết máu trên khóe miệng đi, hai mắt hần học nhìn anh, “ Tôi chưa từng nghĩ anh hẹp hòi như vậy, sau khi Tôi đuổi mấy tên lưu manh đó đi, đưa cô ấy về khách sạn, lúc đó cô ấy say đến bất tỉnh nhân sự, nôn khắp người bản thủ, Tôi không phải, không phải là cố ý mạo phạm...”Anh ta không phải là cô ý mạo phạm, chỉ là lúc ôm Lâm Thảo vô tình nhìn thấy nốt ruồi đó.

Quần áo trên người Lâm Thảo cũng là nữ nhân viên phục vụ giúp cô cởi ra.

Thanh Tuấn ngừng lại!

Chương 36: Ngoại truyện

Lâm Phương thấy cô con gái 17 tuổi của mình thành tích môn toán yếu kém, đem tiền làm thêm ban đêm mời giáo viên dạy kèm cho Lâm Thảo.

Thầy giáo dạy kèm tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, mỗi tuần dạy hai buổi, Ngữ văn hóa học vật lý cũng đều tiện kèm cặp luôn.

Nhà Lâm Phương nhỏ, hai phòng một phòng khách, thầy giáo dạy kèm giảng bài trong phòng ngủ của con gái.

Thành tích của Lâm Thảo thực ra không hề kém, lần đó lúc thi toán, có một bạn học tỏ tình với cô trước mặt toàn bộ học sinh trong trường, cô vì cảm thấy khó xử mà nộp bài trước, cuối cùng hai câu lớn đều không làm.

Cô không muốn học bù, càng không muốn khiến mẹ mình ngày nào cũng đi làm đêm.

Vì vậy lúc giáo viên dạy kèm tới, cô đưa ra một đồng câu khó.

“Đây là nội dung toán cao cấp bậc đại học, thi đại học chắc không thi đến đâu, em chắc chắn muốn học?” Thầy giáo dạy kèm rất đẹp trai, thường mặc một chiếc áo phông màu trắng, trên người luôn có mùi bột giặt thoang thoảng.

Lâm Thảo tự cao, rất xem thường thầy giáo dạy kèm, ngửa cằm lên nói: “Học, tốn nhiều tiền như thế mời gia sư, em đương nhiên muốn học những thứ cao siêu một chút.”

Yêu cầu của học sinh, giáo viên dạy theo.

Xong một tiết học, Lâm Thảo trong đầu đầy mơ hồ.

Vốn dĩ muốn khiến thầy giáo dạy kèm thấy khổ mà từ bỏ, cô không ngờ lại khiến chính bản thân mình cuốn vào trong.

Liên đổi chiến thuật, lần thi sau chăm chỉ ôn tập, trở lại vị trí đứng đầu lớp như trước.

Lâm Thảo muốn đuổi việc thầy giáo dạy kèm, Lâm Phương lại nói: “Không được không được, thành tích của con mới khá hơn chút, gia sư không thể nghỉ được, phải tiếp tục đến khi con thi đại học xong, thầy giáo dạy kèm này tuổi còn trẻ, không ngờ giỏi như vậy.”

Lâm Thảo hết cách.

Tiếp đó lại thử nghiệm mấy lần thi kém nữa, Lâm Phương vừa tức vừa nóng vội, còn kể khổ trước mặt thầy giáo dạy kèm.

Lâm Thảo không nỡ nhìn mẹ buồn như vậy.

Chỉ có thể cùng thầy giáo dạy kèm chăm chỉ học hành ngày một tiến bộ.

.....

Lâm Thảo lại được bạn học tỏ tình lần nữa

Bạn nam đó để tăng thêm khí thế của bản thân, tìm năm sáu bạn nam sinh đi theo mình.

Thầy giáo dạy kèm đúng lúc ngang qua, cho rằng Lâm Thảo bị bạn học ức hiếp, chủ động lên phía trước đứng cạnh Lâm Thảo.

“Mấy người các cậu, lớp nào vậy?”

Thầy giáo dạy kèm giọng nói thành thật, thân hình cao to so với các bạn nam cùng học khác tạo nên sự đối lập rõ ràng.

Hôm đó, lần đầu tiên Lâm Thảo chính diện quan sát kĩ thầy giáo dạy kèm, ánh nắng mặt trời chiếu xuống một bên má của thầy ấy, tia sáng chói mắt, nhưng không che lấp được ngũ quan khôi ngô đó.

Lâm Thảo kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Đẹp trai quá!”

Bạn nam sinh lần đầu tiên nghe thấy Lâm Thảo khen người khác, không những ghen tức, muốn để lộ ra phong thái oai hùng của bản thân, cuối cùng gọi mấy tên nhãi cùng vây quanh thầy giáo dạy kèm.

Lâm Thảo đầu tiên là kinh hãi, còn sau đó là kinh ngạc.

Thầy giáo dạy kèm tay không đánh năm sáu học sinh trung học bỏ lê dưới đất.

Hình tượng thầy giáo dạy kèm trong lòng Lâm Thảo giống như lại cao lớn thêm.

Càng cảm thấy các bạn nam trong lớp vô cùng tệ nhạt và ấu trĩ.

Về đến nhà, cô hỏi Lâm Phương: “Thầy giáo dạy kèm tên là gì ạ?”

Lâm Phương nghĩ ngợi nói: “Tên Tiểu Thanh, cả tên...quên rồi, con tự hỏi cậu ấy đi...”

Sau đó Lâm Thảo hỏi.

Biết được tên đầy đủ của thầy giáo dạy kèm: “ Thanh Tuấn.”

Từ sự chán ghét thầy giáo dạy kèm ban đầu, đến sự mong đợi tiết học gia sư về sau, trong lòng Lâm Thảo xảy ra sự thay đổi vô cùng lớn.

Cô thiếu nữ đã chớm yêu rồi.

.....

“Thầy, thầy có bạn gái chưa? ” Lâm Thảo nhìn anh chàng trước mặt hỏi, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, không biết là do thời tiết nóng, hay là vì xấu hổ.

Thanh Tuấn : “ Chưa có.”

Lâm Thảo trong lòng ngọt ngào, lại hỏi: “ Tại sao chưa có ạ?”

Thanh Tuấn : “Không rảnh”

Lâm Thảo mím mím môi, tiếp tục nói: “ Em làm bạn gái thầy, được không?”

Thanh Tuấn khẽ nhíu mày, ngẩng đầu quan sát học sinh trước mặt.

Cô nữ sinh trước mặt diện mạo chưa tới 17 tuổi, bím tóc đuôi ngựa đen, khuôn mặt đỏ bừng bừng, lúc sát gần tỏa ra hương thơm thanh mát vốn có của thiếu nữ.

Đôi mắt sáng của người đàn ông khẽ sụp xuống, ánh mắt liếc nhìn

bộ ngực cô gái hơi nhô lên, không kèm theo chút tình cảm nào nói:
“Không được”

Cô thiếu nữ không từ bỏ, truy hỏi tại sao.

Thanh Tuấn không buồn để ý, cuối cùng bị hỏi đến mất kiên nhẫn, liền nói một câu kiểu cô quá nhỏ nên chuyên tâm học hành.

Lâm Thảo đem câu nói này chôn giấu trong lòng

Lại một tuần nữa, lúc lại trông thấy Thanh Tuấn, cô nói: “ Nếu như em thi đỗ vào trường của thầy, thì em sẽ làm bạn gái thầy, được không?”

Thanh Tuấn nhìn cô gái bướng bỉnh, thân hình mảnh khảnh nhưng ngực cô nhô cao, nhìn sự trong veo trong cặp mắt phượng của cô, lại chú ý đến đôi môi hồng căng mọng của cô gái trẻ, không kìm được mà nuốt cổ họng, trong đầu đang suy nghĩ mơ hồ sự chênh lệch chiều cao như thế này khi hôn có phải sẽ rất mệt không!

“Thầy, nếu em thi đỗ vào trường của thầy, em làm bạn gái thầy, được không?”

Lâm Thảo lại hỏi lần nữa, hai má đỏ giống như từng bị mực nhuộm vậy, thân hình mảnh mai bút rút không yên, chỉ sợ nghe thấy người trước mặt nói không được.

Thanh Tuấn lại liếc nhìn ngực cô gái một cái, so với tuần trước nhìn thấy, hình như to lên một chút.

Chắc cô ấy sẽ lớn lên!

Cũng sẽ cao lên nhỉ!

Cô ấy kém mình năm sáu tuổi, hình như cũng không được xem là nhiều.

Đợi đến lúc cô 23 tuổi tốt nghiệp đại học, anh cũng 28 tuổi, trước 30 tuổi anh chắc anh cũng chưa kết hôn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gái trước mặt quả thực có cơ hội trở thành bạn gái mình, liền gật đầu, đáp một tiếng “Được.”

Trái tim hồi hộp của cô thiếu nữ bỗng trút xuống, thân người ưỡn thẳng cũng vì thế mà thả lỏng ra, sự nghiêm túc và chân thật trên khuôn mặt được thay thế bằng một niềm vui và niềm hạnh phúc

“Vậy chúng ta quyết vậy nhé, em thi đỗ đại học sẽ làm bạn gái anh, cho dù lúc đó anh đang ở đâu, em cũng sẽ đi tìm anh.”